NICHOLAS SPARKS

O plimbare de neuitat

NICHOLAS SPARKS

O PLIMBARE DE NEUITAT

Original:
A Walk to Remember (1999)

Traducere din limba engleză
IORDANA FERENŢ
ŞTEFAN FERENŢ

august 2010

ISBN 978-973-54-0330-0

rao international publishing company

Pentru părinţii mei, cu dragoste şi aduceri-aminte.

Patrick Michael Sparks (1942-1996)

Jill Emma Marie Sparks (1942-1989)

Şi pentru fratele şi sora mea, cu dragă inimă.

Micah Sparks

Danielle Lewis

MULŢUMIRI

Ca întotdeauna, trebuie să-i mulţumesc soţiei mele, Cathy. Am fost fericit când a acceptat cererea mea în căsătorie şi, chiar mai fericit că, după zece ani, încerc încă aceleaşi sentimente pentru ea. Îţi mulţumesc pentru cei mai frumoşi ani din viaţa mea.

Sunt plin de gratitudine pentru Miles şi Ryan, fiii mei, care ocupă un loc special în inima mea. Vă iubesc pe amândoi. Pentru ei, sunt doar „tati".

Mulţumesc, de asemenea, Theresei Park, agentul meu de la Sanford Greenburger Associates, prietena şi confidenta mea. Cuvintele sunt sărace ca să exprime cât de mult ai făcut pentru mine.

Jamie Raab, editorul meu de la Warner Books, merită, de asemenea, gratitudinea mea sinceră pentru ultimii patru ani. Eşti cel mai grozav.

Apoi, mai sunt şi alţii care m-au sprijinit la fiecare pas al drumului meu: Larry Kirshbaum, Maureen Egen, John Aherne, Dan Mandel, Howie Sanders, Richard Green, Scott Schwimer, Lynn Harris, Mark Johnson şi Denis Di Novi – sunt cu adevărat binecuvântat pentru că am avut şansa să lucrez cu voi toţi.

PROLOG

La şaptesprezece ani, viaţa mea s-a schimbat pentru totdeauna.

Ştiu că sunt oameni care se miră când spun acest lucru. Mă privesc ciudat ca şi cum ar încerca să pătrundă ce s-ar fi putut întâmpla atunci demult, chiar dacă eu rareori mă deranjez să le explic. Pentru că am trăit aici cea mai mare parte a vieţii mele, nu simt că trebuie să o fac decât dacă vreau eu şi, oricum, asta ar cere mult mai mult timp decât sunt dispuşi majoritatea oamenilor să-mi ofere. Povestea mea nu poate fi rezumată în două sau trei propoziţii şi nici nu poate fi simplificată pentru a putea fi imediat înţeleasă de ceilalţi. Cu toate că au trecut patruzeci de ani, oamenii care m-au cunoscut la vremea aceea şi încă locuiesc aici acceptă absenţa explicaţiilor mele fără discuţie. Într-un fel sau altul, povestea mea este şi a lor, pentru că a fost ceva prin care am trecut cu toţii.

Cu toate acestea, eu am fost cel mai implicat.

Am cincizeci şi şapte de ani, dar chiar şi acum, îmi aduc aminte tot ce s-a întâmplat în anul acela, până în cele mai mici detalii. Adesea retrăiesc acel an, readucându-l la viaţă şi, când o fac, mă copleşeşte mereu un amestec ciudat de tristeţe şi de bucurie. Sunt momente când aş vrea să pot da timpul înapoi şi să alung toată tristeţea, dar am sentimentul că, dacă aş face-o, ar dispărea, deopotrivă, şi bucuria. Aşa că iau amintirile aşa cum vin, acceptându-le pe toate şi lăsându-le să mă călăuzească, ori de câte ori sunt în stare. Lucrul acesta se întâmplă mult mai des decât las să se înţeleagă.

Este 12 aprilie, în ultimul an al mileniului, şi, în timp ce plec din casă, arunc o privire în jur. Cerul este mohorât şi gri, dar, când trec pe stradă, observ că sângerii şi azaleele sunt în floare. Îmi ridic puţin fermoarul de la jachetă. Aerul este răcoros, ştiu

însă că este doar o chestiune de săptămâni până când vremea va deveni în mod constant plăcută, până când cerul cenuşiu va capitula în faţa acelor zile care fac din Carolina de Nord unul dintre cele mai frumoase locuri din lume.

Cu un suspin, simt cum totul se întoarce la mine. Închid ochii şi anii încep să se deruleze în sens invers, mergând încet ca limbile unui ceas care se rotesc în direcţie greşită. Ca şi cum aş privi prin ochii altcuiva, urmăresc cum devin mai tânăr şi îmi văd părul schimbându-se din cărunt în şaten. Simt cum ridurile din jurul ochilor încep să se netezească, iar braţele şi picioarele sunt tot mai viguroase. Învăţături pe care le-am deprins cu vârsta devin tot mai neclare şi îmi recapăt candoarea pe măsură ce se apropie anul acela memorabil.

Apoi, ca şi mine, lumea începe să se schimbe: drumurile se îngustează şi unele sunt acum acoperite cu pietriş, întinderea suburbană a fost înlocuită cu pământul arabil, pe străzile din centru forfotesc oameni care privesc în vitrine în timp ce trec pe lângă brutăria lui Sweeney şi magazinul de carne al lui Palka. Bărbaţii poartă pălării, femeile – rochii. La curtea de justiţie, spre capătul celălalt al străzii, bate ceasul din clopotniţă…

Deschid ochii şi mă opresc. Stau în faţa bisericii baptiste şi, când mă uit la fronton, ştiu exact cine sunt.

Mă numesc Landon Carter şi am şaptesprezece ani. Aceasta este povestea mea şi promit să nu omit nimic.

La început, veţi zâmbi şi, mai apoi, veţi plânge – să nu spuneţi că nu aţi fost avertizaţi.

CAPITOLUL 1

În 1958, Beaufort, statul Carolina de Nord, aşezat pe coastă lângă Morehead City, era un orăşel din sud ca multe altele. Era genul de loc unde umiditatea creştea atât de mult în timpul verii, încât, atunci când cineva ieşea afară să-şi ia corespondenţa, simţea imediat nevoia unui duş, iar copilaşii umblau de colo până colo cu picioarele goale, din aprilie până în octombrie, pe sub stejarii acoperiţi cu muşchi. Oamenii făceau semn cu mâna din maşini ori de câte ori vedeau pe cineva pe stradă, fie că-l cunoşteau sau nu, iar aerul mirosea a pin, a sare şi a mare, o mireasmă unică pentru Carolina de Nord şi de Sud. Pentru mulţi dintre oamenii de acolo, pescuitul în Pamlico Sound sau prinsul racilor în Neuse River era un mod de viaţă, iar bărcile erau acostate oriunde se vedea canalul navigabil. Se puteau prinde doar trei canale de televiziune, deşi televiziunea nu a fost niciodată importantă pentru noi, cei care am crescut acolo. În schimb, existenţele noastre se concentrau în jurul bisericilor, dintre care optsprezece se găseau numai în cuprinsul oraşului. Acestea aveau nume precum Biserica Creştină a Frăţiei, Biserica Celor Iertaţi, Biserica Ispăşirii de Duminică şi apoi, bineînţeles, erau bisericile baptiste. De când eram mic, era de departe cea mai populară confesiune din jur şi, practic, existau biserici baptiste în fiecare colţ al oraşului, deşi fiecare se considera superioară celorlalte. Erau biserici baptiste de toate tipurile – Biserica Baptistă a Libertăţii de Voinţă, Biserica Baptistă Sudistă, Biserica Baptista Congregaţională, Biserica Baptistă Misionară, Biserica Baptistă Independentă… în sfârşit, v-aţi făcut o idee.

Pe vremea aceea, evenimentul cel mai important al anului era finanţat de Biserica Baptistă din centru – cea Sudistă, dacă vreţi într-

adevăr să ştiţi – împreună cu liceul local. În fiecare an, puneau în scenă la Beaufort Playhouse spectacolul lor grandios de Crăciun, care era, de fapt, o piesă scrisă de Hegbert Sullivan, un pastor care predica în biserică încă de pe vremea când Moise despicase apele Mării Roşii. Bine, poate că nu era chiar aşa de bătrân, dar, oricum, suficient de în vârstă, ca aproape să poţi zări prin pielea lui. Avea genul acela de piele rece şi umedă tot timpul, şi transparentă – puştii jurau că îi văzuseră sângele curgându-i prin vene –, iar părul său era la fel de alb ca al iepuraşilor pe care îi întâlneşti în magazinele de animale, pe la Paşti.

În orice caz, el scrisese o piesă intitulată *Îngerul Crăciunului,* pentru că nu dorise să continue punerea în scenă a vechiului şi clasicului *Un colind de Crăciun* al lui Charles Dickens. În mintea lui, Scrooge era un păgân care ajunsese la mântuire numai pentru că văzuse fantome, şi nu îngeri – şi, oricum, cine spunea că ele fuseseră trimise de Dumnezeu? Şi cine putea spune că el nu avea să revină la obiceiurile sale păcătoase, dacă acestea nu ar fi fost trimise direct din ceruri? Piesa nu-ţi dezvăluia cu exactitate în final – într-un fel, piesa se ocupă de credinţă şi de restul –, dar Hegbert nu ar acorda încredere fantomelor dacă nu ar fi trimise cu adevărat de Dumnezeu, ceea ce nu era explicat limpede, şi aceasta fusese marea lui problemă cu piesa. Cu câţiva ani în urmă, schimbase finalul piesei – cumva o continuase cu propria versiune în care bătrânul Scrooge devenea preot şi se îndrepta către Ierusalim să găsească locul unde, cândva, Iisus îşi propovăduise învăţătura. Piesa nu fusese prea bine primită – nici măcar de credincioşii care stătuseră în public urmărind miraţi spectacolul iar ziarele scriseseră că: „Deşi a fost, fără îndoială, interesantă, nu a fost întocmai piesa pe care o ştiam şi o iubeam cu toţii…”

Astfel, Hegbert hotărâse să-şi încerce mâna

scriind propria piesă. Toată viaţa îşi scrisese predicile şi, unele dintre ele, trebuia să recunoaştem, erau într-adevăr interesante, mai ales când vorbea despre „mânia lui Dumnezeu coborând asupra celor care preacurvesc” şi toate chestiile alea grozave. Când vorbea despre cei care preacurvesc, vă asigur că se înfierbânta de-a binelea. Acela era adevăratul său punct forte. Când eram mai tineri, eu şi prietenii mei obişnuiam să ne ascundem după copaci şi să strigăm când îl vedeam mergând pe stradă:

— Hegbert preacurveşte!

Apoi, chicoteam ca idioţii de parcă eram creaturile cele mai spirituale care populaseră vreodată planeta.

Bietul Hegbert se oprea brusc din drum şi îşi ciulea urechile – jur pe Dumnezeu că realmente se mişcau –, apoi se făcea roşu aprins de parcă băuse gazolină, iar venele verzi şi groase de la gât începeau să se proiecteze în afară precum hărţile fluviului Amazon pe care le vezi pe *National Geographic.* Se uita cu atenţie dintr-o parte în alta îngustându-şi ochii în vreme ce ne căuta şi, mai apoi, la fel de brusc, începea să-şi piardă culoarea din nou, revenind la tenul acela ciudat chiar în faţa ochilor noştri. Doamne, fără discuţie, merită să vezi aşa ceva!

Aşadar, noi ne ascundeam în spatele unui copac şi Hegbert (oricum, ce fel de părinţi sunt aceia care îşi botează copilaşul Hegbert?) rămânea pe loc aşteptând să ne arătăm, ca şi cum şi-ar fi imaginat că eram atât de proşti. Noi ne acopeream gura cu mâinile ca să ne înăbuşim hohotele de râs, dar, într-un fel sau altul, el ţintea întotdeauna spre noi. Se întorcea dintr-o parte în alta şi, pe urmă, se oprea, iar ochii aceia ca mărgelele ajungeau exact la noi drept prin copac.

— Ştiu cine-mi eşti, Landon Carter, zicea el, şi ştie şi Dumnezeu.

Lăsa vorbele să plutească timp de un minut sau

două şi, apoi, se îndepărta din nou, iar în timpul predicii din weekendul acela se uita spre noi şi zicea cam aşa:

— Dumnezeu este îngăduitor cu copiii, dar şi copiii trebuie să merite asta.

Şi noi ne lăsam în jos pe scaune, nu de jenă, ci ca să camuflăm o nouă repriză de chicoteli. Hegbert nu ne înţelegea câtuşi de puţin, ceea ce era, într-un fel, foarte ciudat, de vreme ce avea şi el un plod, de fapt, o fată. Dar mai multe despre asta, mai târziu.

Aşadar, precum am spus, într-un an, Hegbert a scris *Îngerul Crăciunului* şi a hotărât ca tocmai piesa *aceea* să fie pusă în scenă. Piesa în sine nu era proastă, lucru care a surprins pe toată lumea în primul an când a fost jucată. Pe scurt, este povestea unui bărbat care îşi pierduse soţia cu câţiva ani în urmă. Acest individ, Tom Thornton, fusese foarte religios, dar, după ce moare soţia, în timpul naşterii, îşi pierde credinţa. Îşi creşte fetiţa singur, chiar dacă nu este cel mai grozav tată din lume. De un Crăciun fetiţa îşi doreşte o cutie muzicală specială cu un înger gravat pe capac – o imagine pe care ea o decupase dintr-un catalog vechi. Bărbatul caută mult timp să găsească darul, dar nu reuşeşte. Este Ajunul Crăciunului şi el încă mai caută, dar, în timp ce bate magazinele, întâlneşte întâmplător o femeie ciudată pe care nu o mai văzuse niciodată, iar aceasta îi promite să-l ajute să găsească darul pentru fiica sa. Mai întâi însă, ei ajută o persoană fără adăpost (pe atunci erau numiţi vagabonzi), apoi se opresc la un orfelinat să vadă nişte copii, pe urmă fac o vizită unei bătrâne singure care dorea puţină companie în Ajunul Crăciunului. În acest moment, femeia misterioasă îl întreabă pe Tom Thornton ce îşi doreşte de Crăciun şi el spune că îşi doreşte soţia înapoi. Femeia îl duce la fântâna oraşului şi îi spune să se uite în apă unde va găsi ceea ce caută. Când se uită în apă, vede chipul fetiţei sale, se

prăbuşeşte la pământ şi izbucneşte în plâns. În timp ce plânge cu hohote, doamna misterioasă fuge şi, deşi Tom Thornton o caută, nu o găseşte nicăieri. În cele din urmă, porneşte spre casă meditând la întâmplările din acea seară. Intră în camera fetiţei şi chipul ei adormit îl face să-şi dea seama că ea este tot ce i-a mai rămas de la soţia sa, aşa că începe să plângă din nou, pentru că ştie că nu a fost un tată suficient de bun. În dimineaţa următoare, ca prin farmec, cutia muzicală se află sub brad, iar îngerul care este gravat pe capac seamănă perfect cu femeia pe care o întâlnise cu o noapte mai înainte.

Aşadar, nu era o piesă chiar aşa de proastă. Dacă e s-o spunem pe cea dreaptă, lumea plângea cu lacrimi de crocodil ori de câte ori o vedea. Piesa a avut mare succes în fiecare an când a fost prezentată şi, datorită popularităţii ei, Hegbert a trebuit, în cele din urmă, să o mute de la biserică la Beaufort Playhouse unde era mult mai mult spaţiu. La vremea când eram în ultimul an la liceu, spectacolul s-a jucat de două ori cu sala plină până la refuz, ceea ce, având în vedere cine au fost, de fapt, interpreţii, a constituit o poveste în sine şi despre sine.

Hegbert a dorit ca în piesă să joace persoane tinere – elevi din ultimii ani de liceu şi nu echipa de teatru. Socotesc că s-a gândit că putea fi o experienţă utilă înainte ca elevii din ultimul an de liceu să se îndrepte spre colegiu şi să ajungă faţă în faţă cu toţi cei care preacurvesc. Ştiţi, el era genul acela de om care dorea mereu să ne ferească de ispită. A vrut ca noi să ştim că Dumnezeu este acolo sus şi ne supraveghează chiar şi atunci când suntem departe de casă şi că, dacă ne vom pune toată încrederea în Dumnezeu, în final, ne vom descurca bine. A fost o lecţie pe care eu, în cele din urmă, am învăţat-o în timp, cu toate că nu Hegbert a fost acela care m-a făcut să înţeleg acest lucru.

Cum am mai spus, Beaufort era un orăşel tipic din sud, cu toate că avea o istorie interesantă. Blackbeard, piratul, a avut cândva o casă aici, iar nava sa, *Queen Anne's Revenge,* este, după cum se presupune, îngropată pe undeva prin nisip, în largul coastelor noastre. De curând, nişte arheologi sau oceanografi, sau ce-or fi cei care caută asemenea lucruri, au spus că au găsit-o, dar niciunul nu este convins încă, întrucât nava s-a scufundat în urmă cu peste 250 de ani şi nu este la fel de simplu ca şi cum te-ai uita la torpedoul din maşină ca să verifici talonul. Beaufort s-a dezvoltat mult faţă de anii 1950, dar nu se poate spune că este o metropolă importantă sau ceva de genul ăsta. Beaufort a fost şi va fi mereu o mică aşezare, dar în timpul copilăriei şi al adolescenţei mele, pur şi simplu, şi-a asigurat un loc pe hartă. Ca să înţelegeţi mai bine, circumscripţia electorală care cuprindea Beaufortul acoperea întreaga parte estică a statului – peste cincizeci de mii de kilometri pătraţi – şi nu exista nici măcar un singur oraş care să depăşească douăzeci şi cinci de mii de suflete. Chiar în comparaţie cu oraşele acelea, Beaufort era considerat ca fiind o aşezare neînsemnată. Tot ce se afla la est de Raleigh şi la nord de Wilmington, tot drumul spre graniţa statului Virginia, era districtul pe care îl reprezenta tatăl meu.

Bănuiesc că aţi auzit de el. Chiar şi în prezent, tata este un fel de legendă. Numele său este Worth Carter şi a fost membru al Congresului SUA timp de aproape treizeci de ani. Sloganul său, din doi în doi ani, în perioada alegerilor era „Worth Carter reprezintă …….” şi alegătorul trebuia să completeze spaţiul liber cu numele oraşului unde locuia. Îmi amintesc – când eu şi mama îl însoţeam în călătoriile sale, pentru că trebuia să ne facem apariţia ca să demonstrăm oamenilor că era un adevărat familist – că vedeam lipite pe barele de protecţie ale maşinilor autocolante cu nume ca

Otway şi Chocawinity şi Seven Springs. În zilele noastre, asemenea chestii nu mai au succes, dar pe vremea aceea reprezentau o publicitate extrem de sofisticată. Îmi imaginez că, dacă tata ar încerca să facă asta acum, opozanţii lui ar putea introduce tot felul de cuvinte obscene în spaţiul gol, dar noi nu am văzut aşa ceva nici măcar o dată. Bine, poate o dată. Un fermier din districtul Duplin scrisese într-un an cuvântul „căcat” în spaţiul gol şi, când mama l-a văzut, mi-a acoperit ochii cu mâna şi s-a rugat pentru ticălosul ignorant şi vrednic de dispreţ. Mama nu a rostit întocmai cuvintele acelea, dar eu am priceput esenţa lor.

Aşadar, tatăl meu, domnul congresman, era o persoană simandicoasă pe care o cunoştea absolut toată lumea, inclusiv bătrânul Hegbert. Cei doi nu se împăcau nicidecum, în ciuda faptului că tata mergea la biserica lui Hegbert ori de câte ori se afla în oraş, ceea ce, sincer să fiu, nu se întâmpla prea des. Hegbert, pe lângă convingerea că preacurvarii erau sortiţi să cureţe closetele din iad, credea, de asemenea, că orânduirea comunistă era „o maladie care condamna omenirea la păgânitate”. Chiar dacă păgânitate nu era un cuvânt potrivit – nu reuşesc să-l găsesc în niciun dicţionar – credincioşii ştiau la ce se referea. Mai ştiau şi că vorbele lui îl vizau în mod special pe tata, care stătea cu ochii închişi şi se prefăcea că nu ascultă. Tatăl meu făcea parte dintr-un comitet al Camerei Reprezentanţilor care supraveghea „influenţa roşilor”, presupuşi a se infiltra peste tot în ţară, inclusiv în domenii precum apărarea naţională, învăţământul superior şi chiar cultivarea tutunului. Trebuie să vă amintiţi că aceste lucruri se întâmplau în timpul Războiului Rece; starea de tensiune creştea, iar noi, cei din Carolina de Nord, aveam nevoie de ceva care să o reducă la un nivel mai personal. Tatăl meu căutase în permanenţă fapte, care erau irelevante pentru oameni ca Hegbert.

Mai târziu, când tata se întorcea acasă după slujbă, spunea ceva de genul:

— Reverendul Sullivan a fost într-o formă de zile mari astăzi. Sper că ai auzit partea din Sfânta Scriptură unde Iisus vorbea despre săraci…

— Daa, sigur, tati…

Tata s-a străduit să exploateze situaţiile ori de câte ori a fost posibil. Cred că de aceea a rezistat în Congres atât de mult timp. Tipul putea săruta cei mai urâţi copilaşi din lume şi totuşi să găsească ceva plăcut de spus. „Este un copil tare dulce", spunea el despre un prunc cu un cap cât o baniţă, sau „Pun rămăşag că este cea mai scumpă fată din lume", despre o fată cu un semn din naştere pe toată faţa. Odată, o doamnă şi-a făcut apariţia cu un copil într-un scaun pe rotile. Tata s-a uitat la el şi a spus: „Pariez mai mult ca sigur că eşti cel mai isteţ puşti din clasa ta". Şi, într-adevăr, aşa era! Da, tata era grozav la chestii din astea. Categoric, putea să discute verzi şi uscate cu cei mai mulţi dintre ei. Şi nu era un tip aşa de rău, categoric nu, mai ales dacă luăm în consideraţie faptul că nu m-a bătut sau ceva de felul ăsta.

Dar nu a fost alături de mine în anii copilăriei şi ai adolescenţei mele. Nu-mi place să spun asta, pentru că, în zilele noastre, oamenii afirmă genul ăsta de bazaconii chiar dacă părintele lor *a fost* prin preajmă şi folosesc acest pretext ca să-şi scuze defectele. „Tati… nu m-a iubit… de aceea am devenit stripteuză şi m-am produs în public la show-ul lui Jerry Springer…" Nu-l folosesc ca să justific persoana care am devenit ci, pur şi simplu, îl pomenesc ca pe un fapt. Tata era plecat nouă luni din an, locuind în afara oraşului nostru, într-un apartament din Washington D.C., la aproape cinci sute de kilometri depărtare. Mama nu l-a însoţit, pentru că amândoi au dorit ca eu să mă maturizez „aşa cum o făcuseră şi ei".

Fără îndoială, tatăl tatălui meu l-a dus la vânătoare şi la pescuit, l-a învăţat să joace fotbal, a

fost prezent la petrecerile de aniversare, toate chestiile alea banale care au un oarecare rost înaintea maturităţii. Pe de altă parte, tata era un străin, o persoană aproape necunoscută. În primii cinci ani ai vieţii mele, am crezut că toţi taţii locuiau altundeva. Dar când cel mai bun prieten al meu, Eric Hunter, m-a întrebat la grădiniţă cine era tipul care îşi făcuse apariţia acasă la mine cu o seară mai înainte, mi-am dat seama că ceva nu era în ordine.

— Este tatăl meu, am zis eu cu mândrie.

— O! exclamă Eric în timp ce scotocea prin cutia cu masa mea de prânz căutând un baton de Milkyway. N-am ştiut că ai şi tu un tată.

Asta-i ceva care te face praf de-a dreptul.

În concluzie, am crescut sub ochii mamei mele. Ei, mă rog, mama era o doamnă drăguţă, plăcută şi blândă, genul de mamă la care visează majoritatea oamenilor. Dar mama nu a fost şi nici nu a reuşit să ţină locul unei prezenţe masculine în viaţa mea şi acest fapt, asociat cu dezamăgirea din ce în ce mai mare legată de tatăl meu, m-au făcut să devin cam rebel, încă de la o vârstă fragedă. Nu rău, atenţie! Din când în când, eu şi prietenii mei ne furişam afară târziu ca să săpunim geamurile maşinilor sau să mâncăm alune în cimitirul din spatele bisericii, dar, în anii cincizeci, acestea erau genul de lucruri care îi făceau pe alţi părinţi să clatine din cap şi să le şoptească copiilor lor:

— Nu trebuie să fii ca băiatul familiei Carter. Foarte curând, o să ajungă la închisoare.

Eu. Un băiat rău. Pentru că mâncam alune în cimitir. Ce părere aveţi?

În orice caz, tatăl meu şi Hegbert nu se înţelegeau, dar nu numai datorită politicii. Categoric, nu, pentru că se pare că tata şi Hegbert se cunoşteau de multă vreme. Hegbert era mai mare decât tata cu aproape douăzeci de ani şi, mai înainte de a fi pastor, lucrase pentru tatăl tatălui meu. Bunicul – chiar dacă şi-a petrecut mult timp

cu tata – a fost un nemernic, în adevăratul sens al cuvântului. A fost cel care, în paranteză fie spus, a făcut averea familiei, dar nu vreau să vi-l imaginaţi ca pe tipul de om care s-a spetit muncind pentru afacerea sa, lucrând cu râvnă şi stând de veghe să o sporească, prosperând treptat în decursul timpului. Bunicul a fost mult mai perspicace. Modul în care a făcut bani a fost simplu – a început prin a face contrabandă cu băuturi alcoolice, acumulând avere în timpul Prohibiţiei aducând rom din Cuba. Apoi, a început să cumpere teren şi să-l închirieze dijmaşilor pentru a-l lucra. Lua nouăzeci la sută din banii pe care dijmaşii îi câştigau pe recolta lor de tutun şi, pe urmă, le dădea bani cu împrumut ori de câte ori aceştia aveau nevoie, cu o rată a dobânzii ridicolă. Bineînţeles, nu a avut niciodată intenţia de a aduna banii, în schimb, îi priva pe dijmaşi de dreptul de folosinţă asupra oricărui teren sau utilaj pe care se întâmpla să le posede. Pe urmă, în ceea ce el numea „momentul său de inspiraţie”, a înfiinţat o bancă numită Carter Banking & Loan. Mai exista o singură bancă pe o rază de două districte, dar şi aceea a ars în mod misterios şi, cum începuse Marea Criză economică, nu s-a mai redeschis niciodată. Deşi toată lumea a ştiut ce se întâmplase de fapt, de frică, nimeni nu a scos o vorbă. Şi frica lor era întemeiată. Banca nu fusese singura clădire care arsese în mod misterios.

Ratele dobânzilor impuse de bunicul meu erau excesive şi, cum oamenii întârziau cu plata împrumuturilor făcute, încetul cu încetul, a început să adune tot mai multe terenuri şi proprietăţi. Când Marea Criză a lovit în plin, a preluat nenumărate afaceri de la un capăt la celălalt al districtului, permiţându-le foştilor proprietari să muncească acolo în continuare şi plătindu-i doar atât cât să nu-şi părăsească slujbele, pentru că nu aveau nicăieri unde să se ducă. Le-a spus că, atunci când economia va evolua favorabil, le va vinde afacerile

înapoi, şi oamenii l-au crezut pe cuvânt.

Cu toate acestea, nu şi-a ţinut promisiunea. În final, a ajuns să controleze o mare parte din economia districtului şi a abuzat în toate modurile imaginabile de influenţa sa.

Mi-ar plăcea să vă spun că, în cele din urmă, a avut parte de o moarte îngrozitoare, dar nu s-a întâmplat aşa. A murit la o vârstă înaintată în timp ce făcea dragoste cu metresa pe iahtul său, în largul Insulelor Caiman. A trăit mai mult decât cele două soţii ale sale şi decât unicul său fiu. Ăsta da sfârşit pentru un asemenea individ, nu? Am învăţat că viaţa nu este deloc dreaptă. Dacă ar trebui să se predea ceva în şcoală, atunci asta ar fi.

Dar să revenim la poveste… De îndată ce Hegbert şi-a dat seama cât de ticălos era bunicul, a renunţat să mai lucreze pentru el şi s-a dus să studieze religia, apoi s-a întors la Beaufort şi şi-a început cariera de pastor în aceeaşi biserică pe care o frecventam şi noi. În primii ani şi-a consumat energia ameninţând cu focurile iadului prin predici lunare despre păcatele lăcomiei şi treaba asta i-a limitat timpul pentru altceva. Împlinise patruzeci şi trei de ani înainte de a se căsători şi, când s-a născut fiica sa, Jamie Sullivan, avea cincizeci şi cinci de ani. Soţia sa, o creatură mică şi firavă, cu douăzeci de ani mai tânără ca el, pierduse şase sarcini înainte de-a o avea pe Jamie şi, în final, a murit la naştere, iar Hegbert a rămas văduv şi a trebuit să-şi crească fiica de unul singur.

De aici, fără îndoială, povestea din spatele piesei.

Lumea ştia povestea chiar înainte de premiera piesei. Era ceva despre care se vorbea ori de câte ori Hegbert trebuia să boteze un copilaş sau să fie prezent la o înmormântare. Oamenii o ştiau şi, de aceea, cred, foarte mulţi se emoţionau când vedeau piesa de Crăciun. Ştiau că se baza pe ceva întâmplat în viaţa reală, ceva care îi dădea un înţeles aparte.

Jamie Sullivan era în ultimul an de liceu, exact ca mine, şi fusese aleasă să joace rolul îngerului, nu că altcineva ar fi avut vreo şansă. În anul acela, acest lucru a făcut ca piesa să fie cu atât mai aşteptată. Urma să fie un eveniment important, poate cel mai important – cel puţin în mintea domnişoarei Garber. Domnişoara Garber era profesoara de teatru şi la prima oră de curs era teribil de încântată de idee.

De fapt, nu îmi propusesem să iau lecţii de teatru în anul acela. Categoric, nu mă gândisem, dar am avut de ales între teatru şi chimie. Treaba era că îmi închipuiam că ar fi o oră de chiuleală, în comparaţie cu cealaltă opţiune a mea. Fără hârtii, fără teste, fără tabele unde trebuia să memorez protoni şi neutroni şi să combin elemente în formule potrivite… ce putea fi mai bun pentru un elev în ultimul an de liceu? Părea ca un lucru sigur şi, când m-am înscris, m-am gândit că aş putea să dorm în majoritatea orelor, ceea ce, având în vedere consumul meu de alune noaptea târziu, era destul de important pe moment.

În prima zi, am fost unul dintre ultimii sosiţi, pentru că am intrat exact cu câteva secunde înainte de a suna clopoţelul şi am ocupat un loc în fundul sălii. Domnişoara Garber stătea cu spatele spre clasă şi era ocupată să-şi scrie numele cu litere mari de mână, de parcă noi n-am fi ştiut cine era. Toată lumea o cunoştea – era imposibil să nu o ştii. Era trecută bine de patruzeci de ani, masivă, cel puţin un metru optzeci şi opt, cu părul roşu ca focul, şi cu pielea albă care îi scotea în evidenţă pistruii. Mai era şi supraponderală – aş spune sincer că se apropia de o sută de kilograme – şi avea predilecţie pentru rochiile lăbărţate, model hawaiian, cu desene florale. Purta ochelari cu rame groase de baga, de culoare închisă şi saluta pe fiecare cu un fel de „Bunăăăă”, psalmodiind ultima silabă. Domnişoara Garber era o figură, fără doar şi poate, şi era şi necăsătorită, ceea ce înrăutăţea

situaţia şi mai mult. Unui tip, indiferent de vârstă, nu putea decât să-i fie milă de o femeie ca ea.

Sub numele ei, a scris obiectivele pe care dorea să le realizeze în anul acela. Numărul unu era „încredere în sine”, urmat de „conştiinţă de sine” şi de al treilea, „împlinire de sine”. Domnişoara Garber era tare în chestiile astea cu „sinele”, ceea ce o plasa realmente în vârful curbei în ce priveşte psihoterapia, deşi ea probabil nu realiza acest lucru. Domnişoara Garber era o deschizătoare de drumuri în domeniul acela. Poate că avea legătură cu modul în care arăta sau poate că, pur şi simplu, se străduia să se simtă mai bine în pielea ei.

Dar deviez de la subiect.

Nici nu începuse bine ora, că am observat ceva neobişnuit. Cu toate că Liceul Beaufort nu era mare, ştiam precis că avea un număr egal de elevi şi de eleve, motiv pentru care am fost surprins când am văzut că în clasă se aflau cel puţin nouăzeci la sută fete. În afară de mine, acolo mai era un singur băiat, ceea ce, după părerea mea, era un lucru bun şi, pentru o clipă, mi-am spus ceva de genul: „Atenţie, mulţime, iată că am venit”. Fete, fete, fete… Nu-mi stătea mintea decât la asta. Fete şi iar fete şi niciun extemporal la orizont.

De acord, care va să zică, nu eram tipul de pe stradă care gândea în perspectivă.

În concluzie, domnişoara Garber aduce în discuţie piesa de Crăciun şi spune tuturor că, în anul acela, Jamie Sullivan urmează să joace rolul îngerului. Imediat, domnişoara Garber începu să bată din palme – era şi membră a bisericii – şi mulţi s-au gândit că îi purta sâmbetele lui Hegbert într-o manieră romantică. Prima dată când am auzit, îmi amintesc că am socotit că era un lucru bun că erau prea în vârstă să mai aibă copii, în cazul în care s-ar combina cândva. Imaginaţi-vă – translucid cu pistrui? Numai gândul îi făcea pe toţi să se înfioare, dar fără îndoială, nimeni nu a scos o vorbă despre asta, cel puţin în raza auditivă a

domnişoarei Garber şi a lui Hegbert. Bârfa este o treabă, bârfa supărătoare este cu totul altă treabă şi chiar liceeni fiind, nu eram *atât de* infami.

Domnişoara Garber continuă să bată din palme, de una singură pentru un timp, până când, în sfârşit, am intrat cu toţii în joc, pentru că era evident că asta dorea.

— Ridică-te, Jamie, zise ea.

Jamie se ridică în picioare şi se roti, iar domnişoara Garber începu să bată din palme şi mai repede ca şi cum s-ar fi aflat în prezenţa unui star de cinema.

Jamie Sullivan era o fată drăguţă. Era drăguţă pe bune. Beaufort era un orăşel suficient de mic ca să aibă doar o şcoală elementară, aşa că fusesem în aceleaşi clase de când ne ştiam şi aş minţi dacă aş spune că nu am stat de vorbă cu ea niciodată. Cândva, în clasa a doua, a stat chiar într-o bancă lângă mine tot anul şcolar, aşa că chiar avusesem câteva conversaţii, dar asta nu însemna că pe atunci îmi pierdeam vremea cu ea în timpul liber. Cu cine mă întâlneam în şcoală era o treabă; cu cine mă vedeam *după* şcoală era cu totul altceva, iar Jamie nu a figurat niciodată în calendarul meu monden.

Şi asta nu pentru că Jamie nu ar fi fost atrăgătoare, nu vreau să mă înţelegeţi greşit. Nu era respingătoare sau ceva de genul ăsta. În mod fericit, o moştenise pe mama ei, care, din fotografiile pe care le văzusem, nu fusese urâtă deloc, mai ales dacă te gândeai cu cine sfârşise a se căsători. Dar nici Jamie nu era tocmai ceea ce consideram eu o persoană atrăgătoare. În ciuda faptului că era slabă, cu părul galben ca mierea şi ochi albaştri şi blânzi, în cea mai mare parte a timpului arăta cam… ştearsă, şi asta se întâmpla atunci când o băgai în seamă cât de cât. Lui Jamie nu-i păsa prea mult de înfăţişarea exterioară, pentru că întotdeauna căuta lucruri precum „frumuseţea interioară” şi bănuiesc că era unul

dintre motivele pentru care arăta în felul acela. Pentru că, de când o cunoşteam – şi asta, îmi amintesc, se întâmplase cu mult timp în urmă –, îşi purta părul într-un coc strâns, aproape ca o fată bătrână, fără nicio urmă de machiaj pe faţă. Asociat cu cardiganul ei maro de uz curent şi fusta din stofă ecosez, arăta mereu de parcă ar fi fost pe punctul de a merge la un interviu pentru un post de bibliotecară. Ne închipuiam că era doar o etapă şi că, în cele din urmă, o va depăşi, dar nu s-a întâmplat deloc aşa. Nici de-a lungul primilor noştri trei ani de liceu, Jamie nu s-a schimbat deloc. Singurul lucru care s-a schimbat a fost măsura hainelor ei.

Dar nu numai modul în care arăta o făcea pe Jamie să fie altfel, mai era şi modul în care acţiona. Jamie nu-şi pierdea niciodată vremea la Cecil's Diner sau mergând la petreceri în pijama cu alte fete şi ştiam precis că nu avusese niciodată un prieten. Probabil că bătrânul Hegbert ar fi suferit un atac de inimă dacă ea ar fi avut un prieten. Dar, chiar dacă printr-o întorsătură ciudată de evenimente, Hegbert i-ar fi permis acest lucru, tot nu ar fi avut importanţă. Oriunde mergea, Jamie avea Biblia asupra sa şi, dacă înfăţişarea ei şi Hegbert nu ar fi ţinut băieţii la respect, Biblia o făcea absolut sigur. Ei, mă rog, îmi plăcea Biblia la fel de mult ca aproape oricărui adolescent, dar lui Jamie părea să-i placă într-un mod care îmi era total străin. Nu numai că mergea la şcoala de studiu al Bibliei în fiecare vacanţă din luna august, dar obişnuia să citească Biblia la şcoală, în timpul pauzelor de prânz. În mintea mea, acest lucru nu era tocmai ceva normal, chiar dacă era vorba de fiica pastorului. Oricum ai privi lucrurile, lectura *Epistolei către Efeseni a Sfântului Apostol Pavel* nu era la fel de amuzantă ca flirtul, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

Dar Jamie nu se oprea aici. Datorită lecturilor din Biblie sau poate că din cauza influenţei lui

Hegbert, Jamie credea că era important să-i ajuţi pe alţii şi exact asta făcea. Ştiam că lucra ca voluntar la orfelinatul din Morehead City, dar pentru ea, pur şi simplu, nu era îndeajuns. Organiza mereu câte o activitate în vederea strângerii de fonduri ajutând pe toată lumea, de la Cercetaşi până la Prinţesele Indiene şi ştiu că, la vârsta de paisprezece ani, şi-a petrecut o parte din vară vopsind exteriorul casei unui vecin mai în vârstă. Jamie era genul de fată care obişnuia să smulgă buruienile din grădina cuiva fără să fie rugată sau să oprească traficul ca să ajute copilaşii să traverseze drumul. Îşi economisea banii de buzunar ca să cumpere o minge nouă de baschet pentru orfani sau reflecta şi, duminica, lăsa banii în coşul de colectă la biserică. Era, cu alte cuvinte, genul de fată care ne făcea pe noi toţi să părem răi şi, în clipa când arunca o privire în direcţia mea, nu puteam să nu mă simt vinovat, chiar dacă nu făcusem nimic rău.

Dar Jamie nu-şi limita faptele bune doar la oameni. Bunăoară, dacă dădea peste un animal rănit, încerca să-l ajute şi pe acesta. Oposumi, veveriţe, câini, pisici, broaşte… nu conta pentru ea. Doctorul Rawlings, veterinarul, o cunoştea şi clătina din cap ori de câte ori o vedea intrând pe uşă ducând o cutie de carton cu o creatură în interior. Doctorul îşi scotea ochelarii şi îi ştergea cu batista în timp ce Jamie îi explica blând cum găsise biata făptură şi ce i se întâmplase acesteia.

— A fost lovită de o maşină, doctore Rawlings. Cred că a fost planul lui Dumnezeu să mă facă să-l găsesc şi să încerc să-l salvez. O să mă ajutaţi, nu-i aşa?

Pentru Jamie totul se afla în planul lui Dumnezeu. Acesta era o altă treabă. Ori de câte ori discutai cu ea, pomenea de planul lui Dumnezeu, indiferent de subiect. Partida de baschet a fost întreruptă din cauza ploii? Trebuie să fie planul lui Dumnezeu să împiedice să se întâmple ceva rău. O

lucrare surpriză la trigonometrie la care toată clasa o dă în bară? Trebuie să fie planul lui Dumnezeu să ne pună la încercare. În orice caz, înţelegeţi cum stau lucrurile.

Pe urmă, bineînţeles, era poziţia pe care o deţinea Hegbert şi care nu o ajuta deloc. Să fii fiica preotului nu putea fi comod, dar ea făcea din asta cel mai firesc lucru din lume, de parcă se simţea binecuvântată în felul acela. Cam aşa obişnuia să şi zică:

— Sunt foarte fericită să am un tată ca al meu.

În clipa când o spunea, nouă nu ne rămânea decât să clătinăm din capete şi să ne întrebăm de pe ce planetă venea ea de fapt.

În pofida tuturor acestor ciudăţenii totuşi, singurul lucru care *efectiv* mă scotea din minţi era faptul că era mereu al naibii de binedispusă, indiferent de ce se întâmpla în jurul ei. Jur că fata asta nu a rostit niciodată un lucru urât despre ceva sau cineva, nici măcar faţă de aceia dintre noi care nu erau prea drăguţi cu ea. Când mergea pe stradă, murmura un cântec şi obişnuia să facă semn cu mâna necunoscuţilor care se aflau la volanul maşinilor lor. Din când în când, doamnele ieşeau în fugă din casă, dacă o zăreau trecând, şi îi ofereau pâine cu dovleac, la care copseseră toată ziua, sau limonadă, dacă soarele se afla în înaltul cerului. Părea că toţi adulţii din oraş o adorau.

— Este o domnişorică tare drăguţă, ziceau ei ori de câte ori apărea în discuţie numele lui Jamie. Lumea ar fi un loc mai bun, dacă ar fi mai mulţi oameni ca ea.

Dar eu şi prietenii mei nu prea vedeam lucrurile în felul acesta. Pentru noi, o Jamie Sullivan era de ajuns.

Mă gândeam la toate acestea în vreme ce Jamie stătea în faţa noastră în prima oră de teatru şi recunosc că nu eram prea interesat să o urmăresc. Dar, ciudat, când Jamie îşi întoarse faţa spre noi, am avut un fel de şoc de parcă stăteam pe un fir de

sârmă slăbit sau ceva de genul ăsta. Purta o fustă din stofă ecosez cu o bluză albă pe sub acelaşi cardigan maro pe care-l văzusem de un milion de ori, dar existau două protuberanţe recente pe pieptul ei, pe care flanela de lână nu le putea ascunde şi eram în stare să jur că, în urmă cu doar trei luni, nu fuseseră acolo. Nu se machiase niciodată şi nici nu o făcea încă, dar era bronzată, probabil de la Şcoala de Duminică, şi pentru prima oară arăta mulţumitor, aproape drăguţă. Fără îndoială, am înlăturat gândul acela imediat, dar, când s-a uitat prin clasă, şi-a oprit privirea asupra mea şi mi-a zâmbit, în mod evident bucuroasă să vadă că eram acolo. Motivul aveam să-l aflu ceva mai târziu.

CAPITOLUL 2

După liceu plănuisem să merg la Chapel Hill, Universitatea Carolina de Nord. Tata dorea să studiez la Harvard sau la Princeton, la fel ca fiii altor congresmeni, dar cu calificativele mele nu era posibil. Nu că aş fi fost un elev slab, dar, pur şi simplu, nu mă concentrasem asupra studiilor, iar rezultatele mele nu se ridicau tocmai la înălţimea aşteptărilor celor din Ivy League{1}. Nu era prea sigur nici că voi fi admis la UNC{2} şi asta era universitatea tatălui meu, un loc unde putea trage nişte sfori. În timpul unuia dintre puţinele weekenduri petrecute acasă, tata venise cu ideea să-mi asigure un viitor strălucit. Tocmai se terminase prima săptămână de şcoală şi stăteam la cină. Tata era acasă pentru trei zile din pricina Zilei Muncii.

— Cred că ar trebui să candidezi pentru funcţia de preşedinte al organizaţiei de elevi, spuse el. Vei absolvi în iunie şi cred că ar arăta bine în dosarul tău. Mama ta gândeşte la fel, apropo.

Mama dădu din cap aprobator în timp ce mesteca nişte mazăre. Nu prea vorbea când tata lua cuvântul, dar îmi făcu cu ochiul. Uneori cred că mamei îi plăcea să mă vadă jenat, chiar dacă avea o fire încântătoare.

— Nu cred că am vreo şansă să câştig, am zis eu.

Cu toate că eram probabil cel mai bogat copil din şcoală, în niciun caz nu eram cel mai popular. Onoarea asta îi aparţinea lui Eric Hunter, prietenul meu cel mai bun. El putea arunca o minge de baseball cu aproape patruzeci de metri pe secundă şi el condusese echipa de fotbal spre titlurile succesive ca mijlocaş vedetă. Era un tip tare. Chiar şi numele său suna minunat.

— Bineînţeles că poţi câştiga, spuse tata repede. Noi, Carterii, câştigăm întotdeauna.

Acesta era încă unul dintre motivele pentru care nu îmi plăcea să-mi petrec timpul cu tata. În rarele ocazii când era acasă, cred că dorea să facă din mine o versiune miniaturală a persoanei sale. De vreme ce crescusem aproape fără prezenţa lui, ajunsese să-mi displacă să-l am în preajmă. Aceasta era prima conversaţie pe care o aveam în decurs de câteva săptămâni. Arareori vorbea cu mine la telefon.

— Dar ce se întâmplă dacă nu doresc?

Tata lăsă jos furculiţa cu tot cu bucăţica din cotletul de porc. Se uită la mine supărat, aruncându-mi o privire cercetătoare. Era îmbrăcat în costum chiar dacă erau peste treizeci de grade în casă şi asta îl făcea să fie şi mai intimidant. Tata purta mereu costum.

— Cred, spuse el încet, că ar fi o idee bună.

Ştiam că atunci când vorbea în felul acela, chestiunea era ca şi hotărâtă. Cam aşa mergeau lucrurile în familia mea. Cuvântul lui tata era lege. Dar adevărul era, chiar după ce am acceptat, că nu doream să o fac. Nu voiam să-mi irosesc după-amiezile întâlnindu-mă cu profesorii după şcoală – după orele de şcoală! – în fiecare săptămână, pentru tot restul anului, născocind teme pentru dansurile şcolii sau încercând să hotărăsc ce culori ar trebui să aibă fanioanele. Cam asta făceau, de fapt, toţi preşedinţii de clase, cel puţin pe vremea când eram eu la liceu. Nici vorbă ca elevii să aibă vreun cuvânt de spus în luarea deciziilor importante.

Dar, în afară de asta, ştiam la ce se gândise tata. În cazul în care doream să merg la UNC, trebuia să fac ceva important. Nu jucam fotbal sau baschet, nu cântam la un instrument şi nu făceam parte din clubul de şah sau de bowling. La ore, nu mă remarcasem – fir-ar să fie, nu mă remarcasem la nimic. Deznădăjduit, am început să trec pe o listă lucrurile pe care, într-adevăr, le puteam face, dar, să fiu sincer, nu s-au dovedit a fi prea multe.

Puteam lega opt tipuri diferite de noduri marinăreşti, puteam să merg cu picioarele goale pe asfaltul fierbinte pe o distanţă mai mare decât orice cunoscut de-al meu, reuşeam să ţin un creion în echilibru pe deget, în poziţie verticală, timp de treizeci de secunde… dar nu mi-am imaginat că niciuna dintre chestiile astea nu ar atrage efectiv atenţia pe o cerere pentru facultate. Deci, iată-mă zăcând în pat cât era noaptea de lungă, ajungând treptat să înţeleg cu inima strânsă că eram un ratat. Mulţumiri, tati.

În dimineaţa următoare, m-am dus la biroul directorului şi mi-am adăugat numele pe lista candidaţilor. Mai erau încă două persoane care candidau – John Foreman şi Maggie Brown. John nu avea nicio şansă, mi-am dat seama de asta imediat. Era genul de individ care îţi culegea scamele de pe haine în timp ce vorbea cu tine. Dar era un elev bun. Stătea în rândul din faţă şi ridica mâna de fiecare dată când profesorul punea o întrebare. Dacă era numit să răspundă, aproape întotdeauna dădea răspunsul corect şi îşi răsucea capul dintr-o parte în alta cu o expresie infatuată pe chip de parcă ar fi vrut să arate cât de inteligent era în comparaţie cu ceilalţi peoni din încăpere. Când profesorul se întorcea cu spatele spre clasă, eu şi Eric obişnuiam să aruncăm în el cu bucăţele de hârtie.

Cu Maggie Brown era cu totul altă poveste. Şi ea era o elevă bună. În primii trei ani, lucrase pentru consiliul elevilor şi, cu un an mai înainte, fusese preşedinta claselor gimnaziale, însă ceea ce te şoca era faptul că nu era foarte atrăgătoare şi mai şi pusese pe ea nouă kilograme în vara aceea. Ştiam că nici măcar un singur băiat nu va vota pentru ea.

După ce am văzut concurenţa, am socotit că s-ar putea să am totuşi o şansă. Viitorul meu se afla la loc vizibil, aşa că mi-am pus la punct strategia. Eric a fost primul care a acceptat.

— Sigur. Îi voi convinge pe toţi băieţii din echipă să voteze pentru tine, nicio problemă. Dacă asta este ceea ce-ţi doreşti cu adevărat.

— Dar cum rămâne cu prietenele lor? am mai întrebat eu.

Cam asta a fost campania mea. Fără îndoială, m-am dus la discuţii aşa cum trebuia să o fac şi am distribuit acele foi volante idioate cu „Ce voi face dacă voi fi ales preşedinte”, dar, în final, Eric Hunter a fost cel care probabil m-a dus unde trebuia. Liceul Beaufort avea cam aproape patru sute de elevi, aşa că obţinerea votului sportiv era hotărâtoare, şi, în orice caz, pe cei mai mulţi dintre sportivi îi durea în cot pe cine votau. În final, totul a ieşit exact cum plănuisem.

Am fost votat ca preşedinte al elevilor cu o majoritate destul de mare de voturi. N-aveam nici cea mai vagă idee la ce belea avea să mă ducă în cele din urmă.

În primii ani de liceu ieşeam constant cu o fată pe nume Angela Clark. A fost prima mea prietenă serioasă, deşi prietenia a durat doar câteva luni. Exact înaintea vacanţei de vară, Angela s-a descotorosit de mine pentru un individ pe nume Lew care avea douăzeci de ani şi lucra ca mecanic în garajul tatălui său. Atributul lui principal, după părerea mea, era că avea o maşină cu adevărat frumoasă. Purta mereu un tricou alb cu un pachet de Camel băgat în îndoitura mânecii şi se sprijinea de capota automobilului său Thunderbird, privind în toate părţile şi strigând lucruri de genul: „Bună, frumoaso” ori de câte ori trecea pe lângă el o fată. Era un cuceritor autentic, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

Ei bine, balul se apropia şi, din cauza situaţiei cu Angela, nu mai aveam pereche. Toţi membrii consiliului elevilor trebuiau să participe – era obligatoriu. Eu trebuia să ajut la decorarea sălii de gimnastică şi să fac curat a doua zi – şi, pe lângă

toate acestea, de obicei lumea se distra destul de bine. Am sunat două fete pe care le cunoşteam, dar deja aveau prieteni, aşa că am mai sunat câteva. Şi ele aveau prieteni. Până în ultima săptămână, şansele scăzuseră foarte mult. Nu mai rămăseseră decât genul de fete care purtau ochelari cu rame groase şi vorbeau peltic. Oricum, Beaufort nu a fost nicicând o răsadniţă pentru frumuseţi, dar, pe de altă parte, trebuia să găsesc pe cineva. Nu voiam să merg la bal fără pereche – cum ar fi arătat treaba asta? Aş fi fost unicul elev preşedinte care participa de unul singur la bal. Aş fi ajuns să torn toată noaptea punci cu polonicul în pahare sau să curăţ voma din baie. Cam asta făceau, de regulă, indivizii fără prietene.

Din ce în ce mai panicat, am scos albumul promoţiei de anul trecut şi am început să-l frunzăresc, dând paginile una câte una, căutând o fată care ar putea fi singură. Mai întâi, m-am uitat la paginile cu elevele din ultimii ani. Cu toate că multe dintre ele erau plecate la colegiu, câteva se aflau încă în oraş.

Chiar dacă nu am considerat că aş avea prea multe şanse, am sunat oricum, şi după cum era de aşteptat, s-a dovedit că am avut dreptate. Nu am reuşit să găsesc pe nimeni, nici măcar o persoană care să vrea să meargă cu mine. Deveneam expert în tratarea refuzului, băgaţi de seamă, deşi nu este genul de treabă de care să faceţi paradă în faţa nepoţilor. Mama ştia prin ce treceam şi, în cele din urmă, intră în camera mea şi se aşeză pe pat lângă mine.

— Dacă nu poţi să-ţi găseşti o pereche, aş fi fericită să merg eu cu tine, zise ea.

— Mulţumesc, mami, am zis eu cât se poate de mâhnit.

Când a părăsit camera, m-am simţit şi mai rău ca înainte.

Nici măcar mama nu credea că aş putea să găsesc pe cineva. Şi dacă mi-aş face apariţia cu ea?

Chiar dacă aş trăi o sută de ani, nu aş mai repara o asemenea greşeală.

Mai era un băiat în aceeaşi situaţie ca mine. Carey Dennison fusese ales casier şi nici el nu avea încă o prietenă. Carey era genul de băiat cu care nimeni nu dorea să-şi petreacă timpul şi singurul motiv pentru care fusese ales era că îşi pusese candidatura fără să întâmpine nicio opoziţie. Chiar şi aşa cred că votul a fost foarte strâns. Cânta la tubă în orchestra de marş şi arăta de parcă ar fi încetat să se dezvolte în mijlocul pubertăţii. Avea un stomac foarte mare şi braţe şi picioare ca ale acelor Hoos din Hooville, dacă ştiţi la ce mă refer. Mai avea şi un mod strident de a vorbi – ceea ce-l făcea de fapt un foarte bun executant la tubă, recunosc – şi niciodată nu înceta să pună întrebări: „Unde ai mers weekendul trecut? A fost amuzant? Te-ai întâlnit cu vreo fată?" Nici măcar nu aştepta un răspuns şi se mişca permanent în jurul tău în timp ce vorbea, de trebuia să-ţi răsuceşti capul ca să nu-l pierzi din vedere. Jur că probabil era cea mai enervantă persoană pe care o cunoscusem vreodată. Dacă nu găseam o fată, ar sta la o parte în rând cu mine toată noaptea asaltându-mă cu întrebări la fel ca un procuror dereglat.

Deci iată-mă răsfoind paginile primilor ani, când am zărit poza lui Jamie Sullivan. M-am oprit doar pentru o secundă, apoi am întors pagina, blestemându-mă până şi pentru faptul că-mi trecuse un astfel de gând prin cap. Mi-am petrecut următoarea oră căutând pe cineva care să arate oarecum mulţumitor, dar mi-am dat seama că nu mai rămăsese nimeni. Cu timpul, în cele din urmă, am revenit la fotografia ei şi am privit-o din nou. Nu arăta rău, mi-am spus eu, şi era chiar drăguţă. Probabil că ar accepta, mi-am închipuit…

Am închis albumul de promoţie. „Jamie Sullivan? Fiica lui Hegbert? În niciun caz. Nici nu se pune problema. Prietenii mei m-ar lua peste

picior.”

Dar decât să merg însoţit de mama sau să curăţ voma, sau chiar, Doamne fereşte… Carey Dennison?

Restul serii mi l-am petrecut analizând argumentele pro şi contra. Credeţi-mă, m-am gândit şi m-am răzgândit o bună bucată de vreme, dar, în final, alegerea a fost evidentă chiar şi pentru mine. Trebuia să o invit pe Jamie la bal, aşa că am măsurat camera cu pasul chibzuind la cel mai bun mod de a o invita.

În momentul acela, am realizat ceva îngrozitor, ceva absolut înspăimântător. Probabil Carey Dennison făcea exact acelaşi lucru pe care îl făceam eu în clipa aceea. Probabil că şi el se uita prin albumul de promoţie! Era un tip ciudat, dar nici el nu era genul căruia să-i placă să cureţe vomă şi, dacă aţi fi văzut-o pe mamă-sa, v-aţi da seama că alternativa lui era şi mai proastă decât a mea. Ce s-ar întâmpla dacă ar invita-o el întâi pe Jamie? Jamie nu l-ar refuza şi, în mod realist, era singura lui opţiune. Nicio fată, cu excepţia ei, n-ar fi ieşit cu el. Jamie ajuta pe toată lumea – era una dintre acele sfinte care apăreau la momentul potrivit. Probabil a ascultat vocea piţigăiată a lui Carey, şi-a dat seama de bunătatea care radia din inima lui şi a acceptat numaidecât.

Aşadar, iată-mă, stând în camera mea, înnebunit de probabilitatea ca Jamie să nu poată merge la bal cu mine. N-am dormit mai deloc în noaptea aceea, credeţi-mă, ceea ce a însemnat aproape cel mai ciudat lucru pe care l-am încercat vreodată. Nu cred că mai existase cineva care să se fi perpelit la gândul de a o invita pe Jamie în oraş. Am plănuit să o invit dis-de-dimineaţă, cât timp mai aveam curaj, dar Jamie nu era în şcoală. Am dedus că lucra cu orfanii la Morehead City, aşa cum proceda în fiecare lună. Câţiva dintre noi încercaserăm să plecăm de la şcoală folosind şi scuza aceea, dar

Jamie era singura care reuşea. Directorul ştia că ea le citea copiilor, sau făcea lucrări de artizanat, sau, pur şi simplu, se juca cu ei. Jamie nu ieşea pe furiş la plajă şi nu-şi pierdea vremea la Cecil's Diner. Ideea asta era absolut absurdă.

— Ţi-ai găsit o parteneră? mă întrebă Eric în pauză.

Ştia foarte bine că nu, dar, chiar dacă era cel mai bun prieten al meu, îi plăcea să mă tachineze din când în când.

— Nu încă, am zis eu, dar acţionez în continuare.

De-a lungul holului, Carey Dennison se întindea în dulăpiorul său. Jur că m-a privit cu ură când a crezut că nu mă uitam.

Cam aşa a început ziua aceea.

Minutele se scurgeau cu încetinitorul în timpul ultimei ore. Îmi imaginam că, dacă eu şi Carey am ieşi în acelaşi timp, eu aş fi în stare să ajung primul acasă la Jamie, având în vedere picioarele lui strâmbe. Am început să nu mai am astâmpăr şi, când a sunat soneria, am şters-o din şcoală alergând cu mare viteză. Am zburat pe o distanţă de aproape o sută de metri, am început să mă simt cumva obosit şi pe urmă am făcut o contracţie musculară. Foarte curând de-abia mai eram în stare să mă mişc, căci contracţia a început să mă supere de-a binelea, fiind obligat să merg aplecat şi să mă ţin cu mâna. În timp ce îmi croiam drum pe străzile din Beaufort, semănăm cu o versiune hârâitoare a Cocoşatului de la Notre-Dame.

În urma mea, mi s-a părut că am auzit râsul ascuţit al lui Carey. M-am întors, înfigându-mi degetele în burtă să-mi înăbuş durerea, dar nu am reuşit să-l zăresc. Poate că o tăiase prin curtea din spatele casei cuiva! Era un ticălos laş individul ăsta. Nu te puteai bizui pe el nici măcar un minut.

Am început să merg înainte chiar mai iute şi, foarte curând, am ajuns pe strada lui Jamie. Transpirasem peste tot – cămaşa îmi era udă

leoarcă – şi continuam să gâfâi fără să mă pot stăpâni. În sfârşit, am ajuns la uşa din faţă, a durat o secundă să-mi recapăt răsuflarea şi, în cele din urmă, am bătut. În ciuda iureşului meu precipitat spre casa ei, ceva îmi spunea că Carey avea să fie cel care o să-mi deschidă uşa. Mi-l imaginam zâmbindu-mi cu o expresie victorioasă în priviri, care în fond însemna: „Scuze, partenere, ai întârziat”.

Dar nu Carey a fost cel care a răspuns, ci Jamie şi, pentru prima oară în viaţa mea, am văzut cum ar arăta dacă ar fi o persoană obişnuită. Purta o pereche de jeanşi şi o bluză roşie şi, cu toate că părul îi era strâns într-un coc, părea mai neoficială decât obişnuia să fie. Am realizat că putea fi chiar drăguţă dacă ar fi vrut.

— Landon, zise ea în timp ce ţinea uşa deschisă, ce surpriză! Jamie era mereu bucuroasă să vadă pe oricine, inclusiv pe mine, deşi cred că apariţia mea o luase prin surprindere. Arăţi de parcă ai fi alergat, zise ea.

— Nu chiar, am minţit eu ştergându-mă la sprânceană.

Din fericire, contracţia începuse să dispară.

— Toată cămaşa e transpirată.

— O, da? am zis eu uitându-mă la cămaşa mea. Asta nu-i nimic. Uneori, pur şi simplu, transpir mult.

— Poate că ar fi bine să consulţi un doctor.

— O să-mi revin, sunt convins.

— Oricum, o să rostesc o rugăciune pentru tine, se oferi ea zâmbind.

Jamie se ruga mereu pentru cineva. De-acum intram şi eu în categoria asta privilegiată.

— Mulţumesc, am zis eu.

Se uită în jos şi, pentru o clipă, mi se păru că îşi mută picioarele dintr-un loc în altul.

— Te-aş invita înăuntru, dar tata nu este acasă şi, în lipsa lui, nu pot primi băieţi în casă.

— O, am zis eu cu profundă mâhnire, nicio

problemă. Putem discuta aici, cred.

Dacă ar fi fost după mine, aş fi discutat în casă.

— Nu vrei să bei un suc? întrebă ea. Tocmai am făcut nişte limonadă.

— Da, am zis eu.

— Mă-ntorc imediat.

Intră în casă, dar lăsă uşa deschisă, aşa că am aruncat o privire fugară înăuntru. Încăperea, am observat, era mică, dar ordonată, cu un pian lângă un perete şi o canapea lângă celălalt. Pe măsuţa de cafea erau cărţi cu titluri ca *Ascultându-l pe Iisus* şi *Credinţa este răspunsul.* Se afla acolo şi Biblia ei care era deschisă la capitolul cu Luca.

O clipă mai târziu, Jamie reveni cu limonada şi amândoi am luat loc pe cele două scaune care se aflau în colţul verandei. Ştiam că ea şi tatăl ei stăteau acolo în fiecare seară, pentru că treceam pe lângă casa lor din când în când. Îndată ce ne-am aşezat, am zărit-o pe doamna Hastings, vecina de peste drum, făcându-ne semn cu mâna. Jamie îi răspunse în acelaşi fel în timp ce eu mi-am împins scaunul ca doamna Hastings să nu-mi poată vedea faţa. Chiar dacă intenţionam să o invit pe Jamie la bal, nu doream ca nimeni – nici măcar doamna Hastings – să mă vadă acolo, în eventualitatea că Jamie acceptase propunerea lui Carey.

— Ce faci? mă întrebă Jamie. Îţi muţi scaunul la soare?

— Îmi place soarele, am zis eu.

Jamie avusese dreptate, totuşi. Aproape imediat am putut simţi razele care mă ardeau prin cămaşă şi mă făceau să transpir din nou.

— Dacă asta doreşti, zise ea zâmbind. Aşadar, despre ce doreai să vorbeşti cu mine?

Jamie întinse mâna şi începu să-şi aranjeze părul. După părerea mea, părul nu i se mişcase deloc. Am oftat adânc, încercând să mă adun, dar nu am îndrăznit să trec la subiect.

— Aşadar, am zis eu în schimb, ai fost la orfelinat astăzi?

Jamie se uită la mine curioasă.

— Nu. Am fost cu tata la doctor.

— Se simte bine?

— Sănătos cât se poate, zise ea zâmbind.

Am dat din cap aprobator şi am aruncat o privire pe stradă. Doamna Hastings dispăruse în casă şi n-am mai reuşit să văd pe nimeni altcineva în apropiere. Drumul era liber în sfârşit, dar eu nu eram încă pregătit.

— Categoric este o zi frumoasă, am zis eu zâmbind.

— Da.

— Şi caldă.

— Asta pentru că stai în soare.

M-am uitat înjur simţind cum mă apasă zidurile clădirii.

— Păi da, pariez că nu este nici un singur nor pe tot cerul.

De data aceasta, Jamie nu răspunse şi, pentru câteva momente, am rămas tăcuţi.

— Landon, zise ea, în sfârşit, nu ai venit aici să discuţi despre vreme, nu-i aşa?

— Într-adevăr, nu.

— Atunci de ce te afli aici?

Momentul adevărului sosise, aşa că mi-am dres glasul.

— Mă rog… doream să ştiu dacă mergi la bal…

— O! rosti ea cu un ton de parcă n-ar fi avut cunoştinţă de existenţa unui asemenea eveniment.

M-am foit pe scaun şi am aşteptat răspunsul.

— Chiar nu mă gândisem să merg, zise ea în sfârşit.

— Dar dacă te-ar invita cineva să mergi, ai putea?

Răspunsul nu veni imediat.

— Nu sunt sigură, zise ea reflectând. Cred că s-ar putea să merg, dacă aş avea ocazia. N-am mai fost niciodată la un bal.

— E distractiv, am zis eu repede. Nu *foarte*

distractiv, dar distractiv.

„Mai ales dacă ai şti celelalte opţiuni ale mele”, n-am mai adăugat.

A zâmbit la întorsătura pe care o dădusem frazei.

— Va trebui să vorbesc cu tata, bineînţeles, dacă el va fi de acord, atunci cred că aş putea merge.

În copacul de lângă verandă, o pasăre începu să ciripească de parcă ar fi ştiut că nu trebuia să mă aflu acolo. M-am concentrat asupra sunetului încercând să-mi calmez nervii. Cu doar două zile în urmă nu mi-aş fi putut imagina că m-aş putea afla în situaţia asta, dar uite că, pe neaşteptate, m-am trezit rostind cuvintele magice:

— În sfârşit, ţi-ar plăcea să mergi la bal cu mine?

Mi-am dat seama că era surprinsă. Îmi imaginez că socotise că pregătirea terenului pentru întrebare trebuia să aibă legătură cu altcineva care să o invite. Uneori adolescenţii îşi trimit prietenii să „cerceteze terenul”, adică să trimită semnale, pentru a nu înfrunta un posibil refuz. Chiar dacă Jamie nu prea semăna cu alţi adolescenţi, sunt convins că avea idee despre ce era vorba, cel puţin în teorie.

Cu toate acestea, în loc să răspundă imediat, Jamie rămase privind în altă direcţie. Aveam o senzaţie de slăbiciune în stomac, pentru că bănuiam că avea de gând să refuze. Îmi pluteau prin minte imagini cu mama mea, scene cu vomă şi cu Carey şi, dintr-odată, am regretat modul în care mă purtasem faţă de ea în toţi anii aceia. Am continuat să-mi amintesc toate momentele când o tachinasem sau când strigasem după tatăl ei că preacurveşte sau, pur şi simplu, când mă distrasem pe socoteala ei pe la spate. Tocmai când mă simţeam mizerabil şi îmi imaginam cum aş putea să-l evit pe Carey timp de cinci ore, ea se întoarse cu faţa spre mine. Avea pe chip un zâmbet

vaporos.

— Mi-ar plăcea, zise ea în sfârşit, cu o condiţie.

M-am liniştit sperând că nu era ceva *prea* teribil.

— Da?

— Trebuie să promiţi că nu te vei îndrăgosti de mine.

Ştiam că glumea după modul în care a râs şi n-am putut decât să respir uşurat. Din când în când, Jamie, trebuia să recunosc, avea un simţ al umorului destul de sănătos.

Am zâmbit şi mi-am dat cuvântul.

CAPITOLUL 3

De obicei, credincioşii Bisericii Baptiste Sudiste nu dansează. Totuşi, în Beaufort, nu era o regulă care să fi fost impusă cu stricteţe. Pastorul dinaintea lui Hegbert – nu mă întrebaţi cum îl chema – îşi formase o concepţie oarecum flexibilă despre balurile şcolare atâta timp cât erau supravegheate şi, din cauza asta, deveniseră un fel de tradiţie. La momentul sosirii lui Hegbert era prea târziu ca lucrurile să se mai schimbe. Jamie era cam singura care nu fusese niciodată la un bal şcolar şi, ca să fiu sincer, nu aveam idee dacă măcar ştia să danseze.

Recunosc că mai eram preocupat şi de ceea ce avea să poarte, deşi nu era un lucru pe care trebuia eu să i-l spun. Când Jamie mergea la întrunirile de la biserică – care erau promovate de Hegbert – purta de obicei un pulover vechi şi una dintre fustele ei din stofă ecosez cu care o vedeam la şcoală în fiecare zi, dar balul se presupunea a fi ceva aparte. Majoritatea fetelor îşi cumpărau rochii noi şi băieţii purtau costume, iar anul acesta, ni se aducea şi un fotograf. Ştiam că Jamie nu avea de gând să-şi cumpere o rochie nouă, pentru că nu era cu dare de mână. Preoţia nu era o profesie de pe urma căreia oamenii făceau mulţi bani, căci pastorii nu profesau pentru un câştig material, ci pentru un câştig pe termen lung, dacă ştiţi ce vreau să spun. Dar nici nu doream să se îmbrace în aceeaşi ţinută pe care o purta la şcoală în fiecare zi. Nu atât pentru mine – nu sunt chiar aşa de neîndurător – ci, mai ales pentru ceea ce puteau spune alţii. Nu voiam ca lumea să râdă de ea.

Vestea bună era că Eric nu m-a luat peste picior prea rău în privinţa situaţiei cu Jamie, pentru că era prea ocupat să se gândească la perechea sa. El o însoţea pe Margaret Hays care era şefa majoretelor din şcoala noastră. Nu era globul cel mai

strălucitor din pomul de Crăciun, dar era drăguţă în felul ei. Mă refer, fără îndoială, la picioarele ei. Eric mi-a propus să ne întâlnim toţi patru, dar l-am refuzat, pentru că nu am vrut să risc ca el să o tachineze pe Jamie. Era un tip de treabă, dar uneori, putea fi cam lipsit de suflet, mai ales după câteva guri de burbon.

Ziua balului a fost pur şi simplu foarte încărcată pentru mine. Mi-am petrecut cea mai mare parte din după-amiază dând o mână de ajutor la decorarea sălii de gimnastică şi mai trebuia să ajung şi acasă la Jamie aproape cu o jumătate de oră mai înainte, pentru că tatăl ei dorea să-mi vorbească, deşi nu ştiam cu ce scop. Jamie mă anunţase brusc, exact cu o zi mai înainte, şi nu pot spune că eram chiar prea încântat de perspectivă. Am socotit că urma să discute despre ispită şi drumul păcatului spre care ne putea duce. Ştiam că, dacă ar pomeni ceva de preacurvie, mi-aş da duhul pe loc. Toată ziua, am rostit rugăciuni scurte, în speranţa că voi evita această conversaţie, dar nu eram convins că Dumnezeu se va ocupa prea curând de ceea ce-l rugasem, dacă înţelegeţi ce vreau să spun, din cauza modului în care mă comportasem în trecut. Eram neliniştit doar gândindu-mă la asta.

După ce am făcut un duş şi m-am îmbrăcat cu cel mai grozav costum, am trecut pe la florărie să iau buchetul pentru Jamie şi apoi m-am îndreptat spre casa ei. Mama îmi dăduse maşina ei, aşa că am parcat-o pe stradă drept în faţa casei lui Jamie. Nu se trecuse la ora de iarnă, prin urmare era încă lumină afară când am ajuns. M-am îndreptat tacticos pe aleea crăpată care ducea spre uşa ei. Am bătut şi am aşteptat un moment, apoi am bătut din nou. Din spatele uşii, l-am auzit pe Hegbert spunând: „Vin imediat”, dar n-aş putea spune că s-a zorit spre uşă. Cred că am stat acolo timp de aproape două minute uitându-mă la uşă, la muluri, la micile crăpături din pervazuri. Într-o parte, se

aflau scaunele pe care eu şi Jamie stătuserăm cu doar câteva zile în urmă. Cel pe care stătusem eu mai era încă întors în direcţie opusă. Cred că nu mai zăboviseră pe acolo în ultimele două zile.

În sfârşit, uşa se deschise scârţâind. Lumina care venea de la lampa din interior umbrea uşor faţa lui Hegbert şi se reflecta cumva prin părul său. Era bătrân, cum am mai spus, şi, după socoteala mea, cred că avea şaptezeci şi doi de ani. Era pentru prima dată că îl vedeam atât de aproape, aşa că am reuşit să-i zăresc toate ridurile de pe faţă. Pielea îi era într-adevăr transparentă, chiar mai mult decât îmi imaginasem.

— Bună, părinte, am zis eu de-abia abţinându-mă să nu tremur. Am venit să o iau pe Jamie la bal.

— Bineînţeles, zise el. Dar mai întâi, doream să discut cu tine.

— Da, domnule, de aceea am venit mai devreme.

— Intră.

În biserică, Hegbert avea o ţinută cât se poate de pusă la punct, dar în momentul acela, îmbrăcat cu pantaloni largi şi cu un tricou, arăta ca un fermier. Îmi făcu semn să mă aşez pe scaunul de lemn pe care îl adusese din bucătărie.

— Îmi cer scuze că a durat ceva timp până am deschis uşa, dar lucram la predica de mâine, zise el.

M-am aşezat.

— Nicio problemă, domnule.

Nu ştiu de ce, dar pur şi simplu trebuia să i te adresezi cu „domnule”. Proiecta, ca să spun aşa, imaginea aceea.

— Foarte bine, atunci, vorbeşte-mi despre tine.

M-am gândit că era o problemă destul de ridicolă, având în vedere istoria îndelungată a relaţiilor lui cu familia mea. În plus, el era cel care mă botezase şi mă văzuse în biserică în fiecare duminică încă de pe vremea când eram bebeluş.

— Ei bine, domnule, am început eu, fără să ştiu prea bine ce să spun, sunt preşedintele organizaţiei de elevi. Nu ştiu dacă Jamie v-a pomenit de acest lucru.

El dădu din cap aprobator.

— Mi-a spus. Continuă.

— Şi… mă rog, sper ca la toamnă să merg la Universitatea Carolina de Nord. Deja am primit formularele.

Încuviinţă din nou cu capul.

— Altceva?

Trebuia să recunosc că epuizasem toate subiectele. O parte din mine dorea să ridic creionul de pe măsuţa laterală şi să-mi fac numărul, ţinându-l în echilibru preţ de jumătate de minut, dar nu era persoana care ar fi apreciat aşa ceva.

— Cred că nu, domnule.

— Te superi dacă îţi pun o întrebare?

— Nu, domnule.

Se uită ţintă la mine o bună bucată de vreme ca şi cum s-ar fi gândit la întrebare.

— De ce ai invitat-o pe fiica mea la bal? zise el în sfârşit.

Am fost surprins şi ştiu că expresia feţei mele o arăta.

— Nu ştiu la ce vă referiţi, domnule.

— Nu intenţionezi să faci ceva ca să o superi, nu?

— Nu, domnule, am zis eu repede, şocat de acuzaţie. Nicidecum. Am avut nevoie de cineva cu care să merg, aşa că am invitat-o. Foarte simplu.

— Nu ai de gând să-i joci vreo festă?

— Nu, domnule. Nu i-aş face aşa ceva…

Conversaţia aceea mai continuă timp de câteva minute – mai bine zis, interogatoriul sever despre adevăratele mele intenţii – dar, din fericire, Jamie ieşi din camera din spate şi amândoi ne-am întors capetele în acelaşi moment. În sfârşit, Hegbert încetă discuţia, aşa că am respirat uşurat. Jamie se îmbrăcase cu o fustă albastră drăguţă şi cu o bluză

albă pe care nu o mai văzusem niciodată. Din fericire, îşi lăsase puloverul în dulap. A trebuit să recunosc că arăta destul de bine, cu toate că ştiam că, în comparaţie cu celelalte fete de la bal, nu era prea elegantă. Ca întotdeauna, părul îi era strâns într-un coc. Personal, cred că ar fi arătat mai bine dacă şi-ar fi lăsat părul pe spate, dar ăsta era ultimul lucru care lipsea să-l mai spun. Jamie arăta… cum să spun, Jamie arăta exact ca de obicei, dar cel puţin nu-şi luase Biblia. Ar fi fost chiar prea mult ca să trec şi peste asta.

— Sper că nu-l sâcâi prea tare pe Landon, nu? se adresă ea cu voioşie tatălui ei.

— Stăteam pur şi simplu de vorbă, am zis eu repede înainte ca el să aibă vreo şansă să răspundă.

Din anumite motive, nu cred că îi povestise lui Jamie ce fel de persoană mă considera şi nu cred că atunci ar fi fost momentul potrivit.

— Păi, ar fi cazul să mergem, zise ea după o clipă. Cred că a simţit tensiunea din încăpere. Se îndreptă spre tatăl ei şi îl sărută pe obraz. Să nu stai târziu ca să lucrezi la predică, bine?

— Nu o să stau, zise el liniştitor.

Chiar şi în prezenţa mea, se vedea că într-adevăr o iubea şi nu se sfia să o arate. Problema era ce simţea el pentru mine.

Ne-am luat rămas-bun şi, în drum spre maşină, i-am înmânat lui Jamie buchetul şi i-am spus că îi voi arăta cum se pune imediat ce ne vom urca în maşină. I-am deschis portiera şi m-am dus în cealaltă parte, după care am intrat şi eu. În intervalul acela scurt de timp, Jamie îşi fixase deja buchetul.

— Nu sunt chiar o cretină. Ştiu cum să prind un astfel de buchet.

Am pornit maşina şi am luat-o spre liceu, gândindu-mă încă la conversaţia pe care tocmai o avusesem cu Hegbert.

— Tata nu te prea simpatizează, zise ea parcă ştiind la ce mă gândeam.

Am încuviinţat fără să rostesc niciun cuvânt.

— Crede că eşti iresponsabil.

Am încuviinţat din nou.

— Nu-l simpatizează nici pe tatăl tău.

Am dat din cap aprobator încă o dată.

— Şi nici familia ta.

„Am priceput.”

— Dar ştii ce cred eu? întrebă ea brusc.

— Nu prea.

Până atunci, conversaţia aproape mă deprimase.

— Cred că toate astea erau cumva în planul lui Dumnezeu. Care crezi tu că este mesajul?

„A început”, mi-am spus.

Mă îndoiesc că seara ar fi putut fi mai nefastă, în caz că doriţi să ştiţi adevărul. Cei mai mulţi dintre prietenii mei au păstrat distanţa şi, ca să începem cu începutul, Jamie nu avea mulţi prieteni, aşa că am petrecut cea mai mare parte din timp singuri. Ba şi mai rău, s-a dovedit că prezenţa mea nici nu mai era măcar solicitată. Ei schimbaseră regula din cauză că, evident, Carey nu reuşise să-şi găsească o parteneră, aşa că treaba asta m-a adus într-o stare jalnică îndată ce am aflat ce se întâmplase. Dar, din pricina celor spuse de tatăl ei, nu puteam să o duc acasă mai devreme, nu? Şi mai mult decât atât, ea se distra de-adevăratelea, şi chiar am putut vedea acest lucru. I-au plăcut decoraţiunile la care dădusem şi eu o mână de ajutor, îi plăcea muzica şi tot ce avea legătură cu balul. A continuat să-mi spună cât de minunat era totul şi m-a întrebat dacă aş putea să o ajut să decoreze biserica într-o bună zi pentru una dintre întrunirile lor. Am mormăit într-un fel că ar fi bine să mă sune şi chiar dacă am spus-o fără nicio tragere de inimă, Jamie mi-a mulţumit pentru amabilitate. Ca să fiu cinstit, după o oră eram deprimat, cu toate că Jamie nu părea să observe.

Jamie trebuia să fie acasă la ora unsprezece, cu o oră mai înainte de terminarea balului, ceea ce-mi

uşura situaţia. Îndată ce a început muzica, am atacat podiumul şi s-a dovedit a fi o dansatoare destul de bună, având în vedere că se afla la primul ei bal. S-a lăsat condusă foarte bine preţ de câteva melodii şi după asta ne-am îndreptat spre mese şi am încercat ceva asemănător unei conversaţii obişnuite. Desigur, ea folosea cuvinte precum „credinţă" şi „bucurie" şi chiar „mântuire", şi a discutat despre ajutorul oferit orfanilor şi despre recuperarea creaturilor de pe şosea, dar era aşa de fericită, că era greu să rămâi abătut mult timp.

Aşadar, la început, lucrurile nu au mers prea grozav dar, de fapt, nici mai rău decât mă aşteptasem. Asta până când şi-au făcut apariţia Lew cu Angela, când totul a devenit cu adevărat dezagreabil.

Lew şi Angela au sosit la câteva minute după noi. El purta tricoul acela idiot, cu pachetul de Camel băgat în mânecă, şi era dat cu o tonă de gel pe păr. Angela se atârnase cu totul de el chiar de la începutul balului, şi nu trebuia să fii un geniu să înţelegi că ea mai băuse câteva pahare înainte de a ajunge acolo. Rochia ei era într-adevăr orbitoare – mama ei lucra la un salon şi era la curent cu ultima modă – şi am observat că dobândise obiceiul acela de „doamnă", de a mesteca gumă. Muncea serios la guma aceea mestecând-o aproape ca o vacă preocupată să rumege iarba.

În sfârşit, dragul de Lew a adăugat alcool în bolul cu punci şi câteva persoane au început să se pilească. Până când au descoperit profesorii, mare parte din punci se dusese deja, şi oamenii căpătaseră expresia aceea sticloasă în ochi. Când am văzut-o pe Angela cum punea mâna pe al doilea pahar cu punci, am ştiut că trebuia să nu o pierd din ochi. Chiar dacă se descotorosise de mine, nu doream să i se întâmple ceva rău. Era prima fată pe care o sărutasem pe gură şi, cu toate că prima dată când am încercat, dinţii ne-au zăngănit atât de tare, încât am văzut stele verzi şi a

trebuit să iau aspirină când am ajuns acasă, mai nutream încă sentimente faţă de ea.

Aşadar, stăteam cu Jamie, ascultând-o absent în timp ce-mi vorbea despre minunile de la Şcoala de Duminică şi, cu coada ochiului, urmărind-o pe Angela, când Lew mă surprinse uitându-mă la ea. Într-o mişcare frenetică, o înhăţă pe Angela de mijloc şi o trase spre masă aruncându-mi una dintre acele priviri gen: „Nu-i de nasul tău, ai grijă!” Sunt sigur că ştiţi despre ce vorbesc.

— Te holbezi la fata mea? întrebă el, deja agitându-se.

— Nu.

— Îhî, se uita, zise Angela, pronunţând oarecum neclar cuvintele. Se holba drept la mine. Ăsta este fostul meu prieten, cel despre care ţi-am povestit.

Ochii lui Lew se îngustară precum ai lui Hegbert. Cred că persoana mea avea efectul acela asupra multora.

— Deci tu eşti ăla, zise el pe un ton batjocoritor.

Ei, acum, eu nu sunt cine ştie ce bătăuş. Singura bătaie adevărată în care m-am implicat vreodată a fost în clasa a treia şi pot să spun că am pierdut-o, de vreme ce am început să plâng, chiar înainte ca individul să-mi tragă un pumn. De regulă, nu prea aveam probleme şi mă feream de asemenea treburi datorită firii mele liniştite şi, în plus, nimeni nu îmi făcea necazuri când Eric se afla prin preajmă. Dar Eric era plecat cu Margaret pe undeva, probabil prin spatele peluzelor.

— Nu mă holbam, am zis eu în sfârşit, şi nu ştiu ce ţi-a spus ea, dar mă îndoiesc că ţi-a spus adevărul.

— O faci pe Angela mincinoasă? zise el pe un ton batjocoritor, îngustându-şi ochii.

Hopa.

Cred că m-ar fi lovit pe loc, dar Jamie interveni pe neaşteptate.

— Nu te cunosc cumva? zise ea cu voioşie uitându-se drept spre el. Uneori, Jamie părea că uită de situaţiile care se petreceau chiar în faţa ei. Stai – da, ştiu. Lucrezi în garajul din centru. Numele tatălui tău e Joe, iar bunica ta locuieşte pe Foster Road, pe lângă pasajul de cale ferată.

O expresie de confuzie se aşternu pe chipul lui Lew de parcă se străduia să recompună un puzzle cu prea multe piese.

— Cum de ştii toate astea? Ce face ăsta, îţi povesteşte despre mine?

— Nu, zise Jamie, nu fi prostuţ. Râse pentru sine. Doar Jamie putea găsi ceva de râs într-un asemenea moment. Te-am văzut într-o fotografie din casa bunicii tale. Într-o zi am trecut prin apropiere, iar ea avea nevoie de ajutor să ducă în casă nişte articole de băcănie. Fotografia ta era pe poliţa căminului.

Lew se uită la Jamie de parcă îi crescuseră tulpini de porumb din urechi.

Între timp, Jamie începu să-şi facă vânt cu mâna.

— Tocmai ne trăgeam sufletul după dans. De-atâta zbenguială mi s-a făcut cald. Nu vreţi să veniţi lângă noi? Uite, avem două scaune libere. Mi-ar plăcea să aflu ce mai face bunica ta.

Jamie se arătă atât de bucuroasă, încât Lew nu ştiu ce să facă. Spre deosebire de noi toţi ceilalţi, care eram obişnuiţi cu astfel de comportament, el nu mai dăduse niciodată peste cineva ca Jamie. Rămase pe loc un minut sau două încercând să se hotărască dacă ar fi cazul să-l lovească pe tipul cu fata care o ajutase pe bunică-sa. Dacă sunteţi nedumeriţi, imaginaţi-vă care era efectul asupra creierului afumat al lui Lew.

În cele din urmă, se eschivă fără să riposteze şi o luă pe Angela cu el. Probabil că, oricum, Angela uitase cum începuse toată treaba datorită cantităţii de punch pe care o băuse. L-am urmărit cu privirea împreună cu Jamie în timp ce pleca şi, când s-a

aflat suficient de departe, am răsuflat uşurat. Nici măcar nu-mi dădusem seama că îmi ţinusem respiraţia.

— Mulţumesc, am zis eu mormăind ca un prost, realizând că Jamie – da, Jamie! – a fost cea care m-a salvat de o chelfăneală zdravănă.

Jamie mă privi într-un mod ciudat.

— Pentru ce? întrebă ea.

Dar pentru că nu m-am grăbit să-i dau explicaţii, reveni imediat la discuţia despre Şcoala de Duminică de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Dar de data asta totuşi m-am pomenit ascultând-o, cel puţin cu una din urechi. Măcar atât puteam să fac şi eu.

Până la urmă, s-a dovedit a nu fi fost ultima oară când am avut de-a face cu Lew şi Angela în seara aceea. Cele două pahare cu punci o dăduseră gata pe Angela, aşa că a vomat peste tot în toaleta doamnelor. Lew, de grozav ce era, şi-a luat tălpăşiţa când a aflat de greaţa ei, furişându-se afară şi aceea a fost ultima ocazie în care l-am văzut. Întâmplarea a făcut ca Jamie să o descopere pe Angela în baie, şi era evident că Angela nu se simţea prea bine. Singura alternativă era să o aranjăm şi să o ducem acasă înainte ca profesorii să afle ce i se întâmplase. Pe vremea aceea, să te îmbeţi era ceva foarte grav şi, dacă ar fi fost prinsă, ar fi putut fi eliminată sau poate chiar dată afară din liceu.

Jamie nu dorea să se întâmple un asemenea lucru mai mult decât doream eu, deşi aş fi gândit altfel dacă m-aţi fi întrebat mai înainte, dat fiind că Angela era minoră şi încălcase legea. Pe lângă acestea, încălcase şi una dintre regulile de comportare decentă ale lui Hegbert. Pastorul dezaproba infracţiunea *şi* beţia, şi, cu toate că nu-l făceau să reacţioneze la fel de vehement precum preacurvia, ştiam cu toţii că era extrem de serios, aşa că am presupus că şi Jamie gândea la fel. Şi poate că aşa era, dar e posibil ca instinctul ei de

persoană care dă întotdeauna ajutor să fi fost mai puternic. Probabil că se uitase la Angela şi îi venise în minte ideea de „creatură rănită” şi, imediat, preluase controlul situaţiei. Am luat-o la fugă şi l-am localizat pe Eric în spatele peluzelor, iar el a acceptat să rămână de pază la uşa băii cât eu şi Jamie am intrat să facem curat. Angela făcuse o mizerie de necrezut. Vomase peste tot, mai puţin pe toaletă. Pe pereţi, pe podea, pe chiuvete – chiar şi pe tavan, deşi vă rog să nu mă întrebaţi cum reuşise. Aşadar, iată-mă, stând în patru labe şi curăţând voma la bal în cel mai grozav costum albastru pe care-l aveam, adică făcând exact ceea ce din capul locului dorisem să evit. Şi Jamie, prietena mea, făcea exact acelaşi lucru.

Undeva în depărtare, auzeam efectiv râsul chiţăit şi nebunesc al lui Carey.

În final, am plecat pe furiş pe uşa din spate a sălii de gimnastică în timp ce o ţineam pe Angela ferm, încadrând-o pe ambele părţi. Ea continua să întrebe unde era Lew, dar Jamie îi spuse să nu îşi facă griji. Avea un mod liniştitor de a discuta cu Angela, deşi Angela era atât de beată încât mă îndoiesc că ştia măcar cu cine vorbea. Am aşezat-o pe Angela pe locul din spate, unde leşină aproape imediat, dar nu înainte de a mai voma o dată pe podeaua maşinii. Mirosul deveni atât de insuportabil, încât am fost obligaţi să deschidem geamurile ca să nu ne sufocăm, iar drumul spre casa Angelei ni se păru extrem de lung. La uşă, răspunse mama ei care, aruncând o privire spre fiica sa, o luă înăuntru fără nicio vorbă de mulţumire. Cred că fusese stânjenită şi, oricum, nici noi nu aveam prea multe să-i spunem. Situaţia nu mai avea nevoie de comentarii.

Când am lăsat-o pe Angela era unsprezece fără un sfert, aşa că am pornit direct spre casa lui Jamie. Când am ajuns, eram foarte îngrijorat de cum arăta şi mirosea Jamie, aşa că am rostit în gând o rugăciune sperând ca Hegbert să nu fie

treaz. Nu voiam să fiu obligat să-i explic ce se întâmplase. Probabil că pe Jamie ar asculta-o, dacă i-ar povesti ea, dar aveam senzaţia că, oricum, el ar fi găsit un motiv să mă învinuiască.

Am condus-o până la uşă şi am rămas amândoi sub lumina din verandă. Jamie îşi încrucişă braţele şi zâmbi puţin arătând exact ca şi cum s-ar fi întors dintr-o plimbare de seară în care contemplase frumuseţea universului.

— Te rog, nu-i povesti tatălui tău ce s-a întâmplat, am spus eu.

— Nu-i voi povesti, spuse ea. Continuă să zâmbească până când, în sfârşit, se întoarse spre mine. M-am distrat în seara asta. Mulţumesc că m-ai dus la bal.

lată că, acoperită de vomă, îmi mulţumea, pur şi simplu, pentru seara petrecută împreună. Uneori, Jamie Sullivan era cu adevărat în stare să înnebunească un băiat.

CAPITOLUL 4

În următoarele două săptămâni de după bal, viaţa mea reveni aproape la normal. Tatăl meu se întoarse la Washington D.C., ceea ce făcu ca lucrurile să devină mult mai distractive acasă, în primul rând pentru că puteam să mă furişez din nou pe fereastră şi să mă îndrept spre cimitir pentru incursiunile mele nocturne. Nu ştiu de ce ne atrăgea atât de mult cimitirul. Poate că avea vreo legătură cu pietrele funerare, de vreme ce era destul de confortabil să stai pe ele.

De obicei, ne aşezam într-un loc unde, în urmă cu o sută de ani, fusese îngropată familia Preston. Acolo se aflau opt pietre funerare, toate aranjate într-un cerc, astfel că ne era uşor să aruncăm alunele de la unul la celălalt. Odată, eu cu prietenii mei am hotărât să aflăm tot ce se putea despre familia Preston, aşa că ne-am dus la bibliotecă să vedem dacă exista vreun document. Cu alte cuvinte, dacă tot stai pe piatra funerară a cuiva, măcar să ştii şi ceva despre el, nu-i aşa?

Am constatat că nu erau prea multe informaţii legate de familie în documentele istorice, dar tot am găsit un amănunt interesant. Henry Preston, tatăl, fusese un cherestegiu cu un singur braţ, fie că vă vine sau nu să credeţi. Ne-am închipuit că putea reteza un copac la fel de repede ca o persoană normală. Imaginea unui cherestegiu cu un singur braţ este destul de obsedantă, aşa că am discutat foarte mult despre el. Ne-am întrebat ce mai putea face cu un singur braţ şi am pierdut multe ore discutând cât de rapid putea arunca o minge de baseball sau dacă era sau nu în stare să traverseze înot canalul navigabil. Conversaţiile noastre nu erau tocmai pretenţioase, recunosc, dar ne făceau plăcere.

În sfârşit, într-o sâmbătă seara, eu şi Eric ne aflam acolo cu încă nişte prieteni, mâncând alune

şi discutând despre Henry Preston, când, pe neaşteptate, Eric mă întrebă cum a decurs „întâlnirea" mea cu Jamie Sullivan. Nu mă văzusem cu el de la bal, pentru că sezonul de fotbal se afla deja în perioada meciurilor de baraj şi, în ultimele weekenduri, Eric fusese plecat din oraş cu echipa.

— A fost foarte bine, am spus eu ridicând din umeri, făcând tot posibilul să par impasibil.

Eric, jucăuş, mă înghionti cu cotul în coaste şi eu am protestat. Cântărea mai mult cu cel puţin paisprezece kilograme decât mine.

— Ai sărutat-o de rămas-bun?

— Nu.

Luă o înghiţitură serioasă din cutia de Budweiser în timp ce am răspuns. Nu ştiu cum o făcea, dar Eric nu avusese niciodată probleme să cumpere bere, ceea ce mi se părea ciudat, pentru că toată lumea din oraş îi ştia vârsta.

Îşi şterse buzele cu dosul mâinii aruncându-mi o privire piezişă.

— M-aş fi gândit că, după ce te-a ajutat să faci curăţenie în baie, cel puţin o s-o săruţi de rămas-bun.

— Mă rog, n-am sărutat-o.

— Dar măcar ai încercat?

— Nu.

— De ce nu?

— Nu e genul ăla de fată, am spus eu şi, chiar dacă ştiam cu toţii că era adevărat, tot a sunat ca şi cum i-aş fi luat apărarea.

Eric se prindea de chestiile astea ca o lipitoare.

— Cred că o placi, spuse el.

— Eşti tâmpit, am răspuns eu şi el mă lovi în spate suficient de tare ca să-mi oprească respiraţia.

Când îmi pierdeam vremea cu Eric, a doua zi aveam de obicei câteva vânătăi.

— Da, s-ar putea să fiu tâmpit, spuse el făcându-mi cu ochiul, dar tu eşti cel care s-a îndrăgostit brusc de Jamie Sullivan.

Mi-am dat seama că atingeam o chestiune delicată.

— M-am folosit de ea să o impresionez pe Margaret, am spus eu. Şi cu toate biletele de dragoste pe care mi le trimite în ultima vreme, cred că trebuie să fi funcţionat.

Eric râse zgomotos lovindu-mă din nou în spate.

— Tu şi Margaret – hai că *asta*-i chiar amuzant…

Am ştiut că tocmai evitasem o situaţie extrem de neplăcută, aşa că am respirat uşurat în vreme ce conversaţia trecu rapid spre un alt subiect. Am intervenit când şi când, dar, de fapt, nu ascultam ce spuneau prietenii mei. Dimpotrivă, am continuat să ascult vocea aceea plăpândă din mine care mă făcea să mă îndoiesc de ceea ce spusese Eric.

Jamie era probabil cea mai grozavă fată cu care m-aş fi putut întâlni în noaptea aceea, mai ales ţinând seama de modul în care se sfârşise. Nu multe fete – la naiba, nu multe persoane, şi cu asta basta – ar fi făcut ceea ce făcuse ea. În acelaşi timp, nu mai vorbisem cu ea de la bal şi de-abia dacă schimbasem câteva cuvinte cu ea când am întâlnit-o la ora de dramă. În fond, dacă mi-ar fi dragă, mi-am spus eu, aş fi dorit să stau de vorbă cu ea. Dacă mi-ar fi dragă, m-aş fi oferit să o duc acasă. Dacă mi-ar fi dragă, aş fi dorit să o duc la Cecil’s Diner pentru un coş cu turte de mălai şi o Cola. Dar nu dorisem să fac niciuna din chestiile astea. Categoric, nu dorisem. În mintea mea, îmi ispăşisem penitenţa.

A doua zi, duminică, mă aflam în camera mea şi lucram la chestionarul de înscriere pentru UNC. În afară de copiile de la liceu şi alte informaţii personale, mi se cereau cinci eseuri. „Dacă ai avea posibilitatea să întâlneşti o personalitate din istorie, cine ar fi personalitatea aceea şi de ce? Cine sau ce te-a influenţat cel mai mult în viaţă şi

motivează alegerea. Ce cauţi la modelul tău în viaţă şi pentru ce?" întrebările erau destul de predictibile – profesorul nostru de engleză ne explicase ce se dorea de la noi –, iar eu deja scrisesem câteva variante în clasă ca teme.

Engleza era probabil obiectul meu forte. Din prima zi de şcoală nu primisem decât calificativul A şi eram bucuros că, pentru completarea chestionarului de înscriere, se punea accentul pe modul de a scrie. Dacă accentul s-ar fi pus pe matematică, probabil aş fi dat de bucluc, mai ales dacă ar cuprinde acele probleme de algebră care vorbeau despre două trenuri care plecau la o oră distanţă unul de celălalt şi care o luau în direcţii opuse cu cincizeci de kilometri la oră. Nu că nu eram bun la matematică – de obicei, scoteam cel puţin un C –, dar nu aveam o înclinaţie naturală spre asta.

În orice caz, când a sunat telefonul, tocmai redactam unul dintre eseuri. Singurul telefon din casă se afla în bucătărie, aşa că a trebuit să alerg jos să pun mâna pe receptor. Respiram atât de zgomotos, că n-am reuşit să-mi dau seama a cui voce era, deşi mi s-a părut că ar fi Angela. Am zâmbit. Chiar dacă vomitase peste tot şi fusesem obligat să curăţ, era totuşi destul de amuzant să fie prin preajmă majoritatea timpului. Şi rochia ei arătase cu adevărat grozav, cel puţin la începutul balului. Am considerat că probabil mă suna să-mi mulţumească sau chiar să ne întâlnim pentru un grătar şi nişte turte de mălai.

— Landon?

— O, salut, am spus eu pe un ton indiferent, ce se întâmplă?

La celălalt capăt al firului urmă o scurtă pauză.

— Ce mai faci?

Atunci, mi-am dat brusc seama că nu vorbeam cu Angela. La telefon era Jamie, aşa că aproape am scăpat din mână receptorul. Nu pot spune că eram fericit şi, pentru o clipă, m-am întrebat cine îi

dăduse numărul meu înainte de a realiza că probabil se afla în documentele de la biserică.

— Landon?

— Bine, mi-a ieşit, în sfârşit, din gură, încă şocat.

— Eşti ocupat? întrebă ea.

— Cam aşa ceva.

— O… înţeleg… spuse ea lăsând propoziţia neterminată.

Făcu din nou o pauză.

— De ce mă suni? am întrebat eu.

Trecură câteva secunde înainte să rostească cuvintele.

— Păi… doream să ştiu dacă n-ai vrea să faci o vizită puţin mai târziu, în această după-amiază?

— Să fac o vizită?

— Da. Să vii acasă la mine.

— Acasă la tine?

Nici măcar nu încercasem să ascund surpriza din ce în ce mai mare din vocea mea. Jamie o ignoră şi continuă:

— Vreau să discut ceva cu tine. Nu te-aş ruga, dacă nu ar fi ceva important.

— Nu poţi să-mi spui pur şi simplu la telefon?

— Prefer să nu.

— Voi lucra toată după-amiaza la eseurile pentru formularul de înscriere la facultate, am spus încercând să mă eschivez.

— A… bine… cum am spus, este important, dar cred că pot discuta cu tine luni la şcoală…

Cu asta, mi-am dat brusc seama că nu avea de gând să mă scape din încurcătură şi că vom încheia discuţia într-un fel sau altul. Dintr-odată, creierul meu dădu un clic prin scenarii în vreme ce încercam să mă gândesc pe care ar trebui să-l pun în aplicare – să discut cu ea într-un loc unde prietenii mei ne puteau vedea sau să discut acasă la ea. Cu toate că niciuna din variante nu era prea grozavă, exista ceva care îmi amintea că ea mă ajutase atunci când avusesem cu adevărat nevoie,

aşa că aş putea, cel puţin, să ascult ce avea de spus. E posibil să fiu iresponsabil, dar sunt un iresponsabil *drăguţ,* dacă pot spune aşa.

Fără îndoială, asta nu însemna că toţi ceilalţi trebuiau să cunoască problema.

— Nu, am spus eu, astăzi e perfect…

Am aranjat să ne întâlnim la ora cinci, aşa că restul după-amiezii a trecut greu la fel ca picăturile de apă din tortura chinezească. Am plecat de acasă cu douăzeci de minute mai devreme, ca să am timp suficient să ajung la Jamie. Casa mea era aşezată lângă zona de coastă, în partea istorică a oraşului, puţin mai jos de locul unde trăise Barbă Neagră, şi dădea spre canalul navigabil. Jamie locuia în cealaltă parte a oraşului, dincolo de şinele de cale ferată, aşa că îmi erau necesare aproape douăzeci de minute să ajung.

Eram în noiembrie şi căldura, în sfârşit, se potolise. Singurul lucru care îmi plăcea cu adevărat în Beaufort era faptul că primăverile şi toamnele păreau să nu se sfârşească niciodată. Putea să se încălzească vara sau să ningă o dată la şase ani şi putea exista un interval scurt cu vreme rece care ţinea cam o săptămână în ianuarie, dar în cea mai mare parte a timpului, iarna, nu aveai nevoie decât de o jachetă subţire. Ziua aceea era perfectă – aproape douăzeci de grade, fără niciun nor pe cer.

Am ajuns la Jamie la ora stabilită şi am bătut la uşă. Jamie o deschise şi o privire rapidă prin interior îmi dovedi că Hegbert nu se afla prin preajmă. Nu era suficient de cald pentru un ceai sau o limonadă, aşa că ne-am aşezat din nou pe scaunele de pe verandă, fără niciun fel de băutură. Soarele îşi începea declinul pe cer, iar pe stradă nu trecea nimeni. Nu mai trebuia să-mi mut scaunul. Nu fusese mişcat de când fusesem acolo ultima oară.

— Mulţumesc că ai venit, Landon, spuse ea. Ştiu că eşti ocupat, dar apreciez că ţi-ai făcut timp

să vii.

— Aşadar, ce este aşa de important? am întrebat eu, dorind să o termin astfel cât mai repede posibil.

Pentru prima oară de când o cunoşteam, Jamie părea într-adevăr agitată în timp ce stătea alături de mine. Îşi frământa mâinile fără oprire.

— Am vrut să-ţi cer o favoare, spuse ea cu seriozitate în glas.

— O favoare?

Dădu din cap aprobator.

La început, m-am gândit că avea de gând să mă roage să o ajut să decoreze biserica, aşa cum pomenise la bal, sau poate că avea nevoie de mine ca să duc nişte lucruri orfanilor cu maşina mamei mele. Jamie nu avea permis de conducere, iar Hegbert avea nevoie de maşină, pentru că mereu era o înmormântare sau un alt eveniment la care trebuia să meargă. Dar dură câteva secunde ca Jamie să vorbească.

Oftă frământându-şi din nou mâinile.

— Aş vrea să te întreb dacă n-ai vrea să joci rolul lui Tom Thornton în piesa de la şcoală, spuse ea.

Tom Thornton, cum v-am mai spus, era bărbatul care căuta cutia muzicală pentru fiica sa, cel care se întâlneşte cu îngerul, în afară de înger, era de departe rolul cel mai important.

— Mă rog… nu ştiu, am spus eu confuz. Am crezut că Eddie Jones urma să fie Tom. Aşa ne-a spus domnişoara Garber.

Eddie Jones semăna mult cu Carey Dennison. Era realmente piele şi os, cu faţa plină de coşuri şi, de obicei, când vorbea cu tine, îşi ţinea ochii închişi pe jumătate. Avea un tic nervos şi nu putea decât să-şi închidă ochii pe jumătate ori de câte ori devenea agitat ceea ce, în mod practic, se întâmpla mai tot timpul. Probabil şi-ar împroşca replicile ca un orb suferind de o psihoză, dacă l-ai pune în faţa unei mulţimi. Şi, colac peste pupăză, mai era şi bâlbâit, aşa că îi trebuia mult timp să spună ceva

cât de cât. Domnişoara Garber îi dăduse rolul pentru că fusese singurul care se oferise să îl joace, dar chiar şi atunci fusese clar că nu era prea încântată. Profesorii erau şi ei fiinţe umane, dar ea nu prea avusese altă soluţie de vreme ce nimeni altcineva nu se oferise.

— Domnişoara Garber nu a spus chiar aşa, ci a spus că Eddie ar putea primi rolul, dacă nimeni altcineva nu ar da o probă.

— Nu poate altcineva să-l joace?

Dar, de fapt, nu exista altcineva şi ştiam asta foarte bine. În anul acela, din cauza pretenţiei lui Hegbert ca numai elevii din ultimul an să joace, piesa era în impas. În liceu, erau cam cincizeci de băieţi în ultimul an, din care douăzeci şi doi erau în echipa de fotbal şi cum echipa se afla încă în cursa pentru titlu, niciunul dintre ei nu avea timp să meargă la repetiţii. Din cei treizeci sau câţi or fi rămas, mai mult de jumătate erau în orchestră şi după ore repetau şi ei. Un calcul rapid demonstră că mai erau poate vreo doisprezece care ar fi putut să-l joace pe Tom.

Eu nu doream deloc rolul şi nu numai pentru că ajunsesem să-mi dau seama că teatrul era, pur şi simplu, cea mai plictisitoare chestie inventată vreodată. Treaba era că deja o dusesem pe Jamie la bal, şi cu ea în rolul îngerului, nu puteam suporta gândul că trebuia să-mi petrec alături de ea toate după-amiezile în lunile care veneau. Faptul de a fi fost văzut cu ea o dată fusese îndeajuns de neplăcut… dar să fiu văzut cu ea în fiecare zi? Ce ar spune prietenii mei?

Dar se vedea că era important pentru ea. Simplul fapt că mă rugase o dovedea cât se poate de clar. Jamie nu ceruse niciodată nimănui o favoare. Cred că în adâncul sufletului îşi imagina că nimeni nu avea să-i facă vreodată o favoare din cauza statutului ei. Faptul că-mi dădusem seama de asta mă întristă.

— Ce-ai spune de Jeff Bangert? El l-ar putea

interpreta, am încercat eu.

Jamie clătină din cap.

— Nu poate. Tatăl său este bolnav şi trebuie să muncească în magazin după orele de şcoală până când acesta se va pune pe picioare.

— Dar ce părere ai de Darren Woods?

— Şi-a rupt braţul săptămâna trecută când a alunecat în barcă. Are braţul într-o eşarfă.

— Serios? N-am ştiut asta, am spus eu trăgând de timp, dar Jamie îşi dădu seama.

— Mă rog pentru asta, Landon, spuse ea cu simplitate şi oftă pentru a doua oară. Aş vrea tare mult ca piesa asta să fie deosebită anul acesta, nu pentru mine, ci pentru tatăl meu. Vreau să fie cea mai bună piesă jucată vreodată. Ştiu cât de mult va însemna pentru el să mă vadă în rolul îngerului, pentru că piesa asta îi aminteşte de mama… Făcu o pauză adunându-şi gândurile. Ar fi îngrozitor dacă piesa ar fi un eşec, mai ales pentru că sunt implicată.

Cum vocea îi devenea tot mai emoţionată, se opri din nou înainte să continue.

— Ştiu că Eddie ar face tot ce i-ar sta în putinţă, sunt sigură de asta. Şi chiar nu mă simt deloc stânjenită să joc cu el. De fapt, este o persoană foarte binevoitoare, dar mi-a spus că va mai reflecta. Uneori, cei de la şcoală pot fi foarte… foarte… nemiloşi şi nu vreau ca Eddie să fie jignit. Dar… Respiră adânc. Dar adevăratul motiv pentru care te rog este tatăl meu. Tata este un om foarte *cumsecade,* Landon. Dacă lumea va lua în râs omagiul adus mamei în timp ce eu voi juca rolul… atunci, asta îmi va zdrobi inima. Iar în ce mă priveşte pe mine şi pe Eddie… ştii ce s-ar spune.

Am dat din cap aprobator, cu buzele strânse, ştiind că puteam fi una dintre persoanele despre care vorbea. De fapt, deja eram. Jamie şi Eddie, duetul dinamic, cum îi numisem după ce domnişoara Garber anunţase că ei vor fi cei care vor interpreta rolurile. Tocmai faptul că eu eram

cel care avusese iniţiativa mă făcu să mă simt atât de oribil, încât aproape mi se făcu greaţă.

Jamie îşi îndreptă puţin spatele pe scaun şi mă privi cu tristeţe ca şi cum ar fi înţeles că aveam de gând să refuz. Am bănuit că nu ştia cum mă simţeam. Continuă:

— Ştiu că provocările fac parte din planul lui Dumnezeu, dar nu vreau să cred că Dumnezeu este nemilos, mai ales faţă de cineva ca tatăl meu. Îşi dedică viaţa lui Dumnezeu şi se dăruieşte comunităţii. Şi deja şi-a pierdut soţia şi a trebuit să mă crească de unul singur. Iar eu îl iubesc foarte mult pentru asta…

Jamie se întoarse într-o parte, dar eu i-am putut vedea lacrimile din ochi. Era pentru prima oară că o vedeam plângând. Cred că, într-un fel, şi mie îmi venea să plâng.

— Nu-ţi cer să o faci pentru mine, spuse ea încet. Vorbesc foarte serios şi, dacă vei refuza, voi continua să mă rog pentru tine. Promit. Dar dacă ai vrea să faci ceva bun pentru un om minunat care înseamnă atât de mult pentru mine… Vrei să te gândeşti la propunerea mea?

Ochii ei aveau aceeaşi expresie ca ai unui cocker spaniel care tocmai murdărise covorul. Am privit în jos.

— Nu trebuie să mă gândesc, am spus eu în sfârşit. Accept.

Categoric, nu aveam încotro, nu-i aşa?

CAPITOLUL 5

A doua zi, am discutat cu domnişoara Garber, am făcut faţă probei şi am primit rolul. Eddie, fiindcă veni vorba, nu a fost deloc supărat. De fapt, aş putea spune că s-a simţit uşurat de-a binelea. Când domnişoara Garber l-a întrebat dacă ar fi dispus să-mi cedeze rolul lui Tom Thornton, faţa i s-a destins şi unul din ochi i-a ieşit din orbită.

— D-d-da, a-a-absolut, a spus el bâlbâindu-se. Eu-eu-eu în- înţeleg.

De fapt, îi luă zece secunde să rostească cuvintele acelea.

Totuşi, pentru generozitatea sa, domnişoara Garber îi oferi rolul vagabondului, iar noi am ştiut că se va descurca destul de bine. Vagabondul era complet mut, dar îngerul ştia întotdeauna ceea ce gândea el. La un anumit moment din piesă, ea trebuie să-i spună vagabondului mut că Dumnezeu îl va ocroti mereu, pentru că Dumnezeu are grijă în special de cei săraci şi de cei asupriţi. Acela era unul dintre mesajele către public care îi fusese trimis din ceruri. Cum am spus mai devreme, Hegbert dorise să fie clar pentru toată lumea cine oferea izbăvire şi mântuire, şi nicidecum nu putea fi vorba de câteva duhuri lipsite de vlagă, apărute pe neaşteptate de nicăieri.

Repetiţiile au început după o săptămână şi s-au ţinut în clasă, pentru că Playhouse nu avea să-şi deschidă uşile pentru noi până când nu aveam să scăpăm de toate „micile deficienţe” de interpretare. Prin mici deficienţe mă refer la tendinţa noastră de a lovi accidental elementele din decor. La prima reprezentaţie a piesei, în urmă cu vreo cincisprezece ani, decorurile fuseseră făcute de Toby Bush, un fel de hoinar priceput la toate care, în trecut, realizase câteva proiecte pentru Playhouse. Era socotit un hoinar priceput la toate pentru că bea bere tot timpul cât lucra, iar în jurul

orei două dispărea de-a binelea. Cred că nu vedea bine pentru că, în mod accidental, îşi lovea degetele cu ciocanul cel puţin o dată pe zi. Ori de câte ori se întâmpla, arunca ciocanul şi sărea încoace şi încolo strângându-şi degetele şi blestemând pe toată lumea de la mamă-sa până la dracu'. Când, în sfârşit, se calma, înainte de a se întoarce la lucru, mai bea o bere ca să-şi domolească durerea. Încheieturile degetelor sale erau de mărimea nucilor, permanent umflate din cauza loviturilor, aşa că nimeni nu era dispus să-l angajeze cu contract pe o perioadă nedeterminată. Singurul motiv pentru care Hegbert îl angajase a fost faptul că era de departe cel mai ieftin meşter din oraş.

Dar Hegbert nu îngăduia beţia şi blestemele, aşa că Toby nu prea putea să muncească într-un mediu atât de sever. Drept urmare, lucrarea a fost cam şubredă, deşi nu s-a observat imediat. După câţiva ani, elementele de decor au început să se dezmembreze, aşa că Hegbert a luat asupra sa sarcina de a face reparaţiile necesare. Dar, deşi Hegbert se pricepea să bată cu pumnul în Biblie, nu prea se pricepea să bată cuie, aşa că decorurile se încovoiaseră, cuiele ruginite se proiectaseră în afară străpungând placajul în atât de multe locuri, încât trebuia să fim atenţi pe unde mergeam. Dacă le loveam fără să vrem, fie ne tăiam, fie decorurile se răsturnau zgâriind toată suprafaţa scenei. După doi ani scena de la Playhouse a trebuit să fie lustruită din nou şi, cu toate că cei de acolo nu puteau chiar să-şi închidă uşile pentru Hegbert, au făcut un târg cu el ca să fie mai atent pe viitor. Asta însemna că noi eram obligaţi să repetăm în clasă până când aveam să rezolvăm „micile deficienţe".

Din fericire, Hegbert nu s-a implicat în producţia efectivă a piesei din cauza îndatoririlor de pastor. Sarcina a picat pe umerii domnişoarei Garber, care ne-a îndemnat să memorăm replicile cât mai repede posibil. Nu aveam timpul necesar

care se acorda de regulă repetiţiilor, pentru că Ziua Recunoştinţei cădea în ultima zi din noiembrie, iar Hegbert nu dorea ca piesa să fie prezentată prea aproape de Crăciun, pentru a nu stânjeni „semnificaţia ei adevărată”. Astfel, aveam la dispoziţie doar trei săptămâni ca să repetăm piesa aşa cum trebuie, adică aproape cu o săptămână mai puţin decât de obicei.

Repetiţiile au început la ora trei şi, chiar din prima zi, Jamie ştia toate replicile, ceea ce nu era deloc surprinzător. Surprinzător era faptul că ştia şi toate replicile mele precum şi ale tuturor celorlalţi. Noi citeam o scenă, ea o interpreta fără script, iar eu priveam în jos la un morman de pagini încercând să pricep care ar trebui să fie următoarea mea replică şi, ori de câte ori îmi ridicam ochii, ea avea acea înfăţişare cu adevărat strălucitoare de parcă aştepta o revelaţie divină. Nu ştiam decât rolul vagabondului mut, cel puţin în acea primă zi, şi, dintr-odată, l-am invidiat pe Eddie, măcar din acel punct de vedere. Avea să fie mult de lucru, adică nu tocmai ce sperasem eu când mă înscrisesem la cursul de dramă.

Până în a doua zi de repetiţii, sentimentele mele nobile legate de ideea de a interpreta rolul din piesă dispăruseră. Chiar dacă ştiam că făceam „lucrul potrivit”, prietenii mei nu m-au înţeles deloc, aşa că, atunci când au aflat, au început să mă scoată din sărite.

— Ce rol joci? întrebă Eric. Joci cu Jamie Sullivan? Eşti nebun sau, pur şi simplu, tâmpit?

I-am îndrugat cum că am avut un motiv întemeiat, dar el nu a mai continuat conversaţia, în schimb le-a spus tuturor că eram nebun după Jamie. Am negat, bineînţeles, ceea ce i-a făcut să presupună că era adevărat, aşa că au râs şi mai zgomotos şi au împrăştiat zvonul mai departe. Vorbele pe seama mea au continuat să devină şi mai fanteziste, încât la ora prânzului, am aflat de la Sally că mă gândeam să mă logodesc. De fapt,

cred că Sally era invidioasă pe toată situaţia. Fusese nebună după mine ani în şir şi sentimentul ar fi putut fi reciproc dacă ea n-ar fi avut un ochi de sticlă, un amănunt pe care, pur şi simplu, nu l-am putut ignora. Ochiul ei bolnav îmi amintea de o chestie pe care o vedeai îndesată în capul unei bufniţe împăiate dintr-un magazin de suvenire de prost gust şi, ca să fiu sincer, mă băga oarecum în sperieţi.

Cred că acela a fost momentul când am început să o detest pe Jamie din nou. Ştiu că nu era vina ei, dar eu eram cel care primeam împunsăturile pentru Hegbert, care nu ieşise afară în noaptea balului ca să mă facă să mă simt bine-venit. În următoarele zile, am început să rostesc replicile bâlbâindu-mă, nici măcar nu încercam să le învăţ, aşa că, din când în când, spuneam o glumă sau două de care râdeau toţi, în afară de Jamie şi de domnişoara Garber. După repetiţii, mă îndreptam către casă să uit de piesă, aşa că nici măcar nu-mi băteam capul să învăţ scriptul. Dimpotrivă, glumeam cu prietenii mei despre lucrurile nefireşti pe care le făcea Jamie şi spuneam minciuni despre modul cum domnişoara Garber mă băgase cu forţa în toată afacerea.

Totuşi, Jamie nu avea de gând să mă ierte aşa de uşor. Nu, ea m-a atins la punctul sensibil, acolo unde doare cel mai tare.

Cam la o săptămână după ce începuseră repetiţiile, în sâmbăta care urma după al treilea meci succesiv din campionatul de fotbal, am ieşit cu Eric. Ne pierdeam vremea în zona de coastă, prin faţa localului Cecil’s Diner, unde mâncam turte de mălai şi ne uitam după cei care se plimbau cu maşinile, când am zărit-o pe Jamie mergând pe stradă. Era totuşi la o anumită distanţă depărtare, întorcându-şi capul dintr-o parte în alta, şi purta din nou puloverul acela maro vechi şi, într-o mână, avea Biblia. Cred că era cam ora nouă, ceea ce însemna o oră târzie pentru ea, aşa că mi s-a părut

foarte ciudat să o văd în partea aceea a oraşului. M-am întors cu spatele spre ea şi mi-am ridicat gulerul de la jachetă, dar chiar şi Margaret – care avea budincă de banane în loc de creier – era suficient de deşteaptă să înţeleagă pe cine căuta Jamie.

— Landon, iat-o pe prietena ta.

— Nu este prietena mea, am spus eu. Nu am prietenă.

— Atunci, logodnica ta.

Cred că şi ea vorbise cu Sally.

— Nu sunt logodit, am spus. Încetează.

Am aruncat o privire peste umăr să văd dacă mă localizase, şi am dedus că mă văzuse. Se îndrepta spre noi. M-am făcut că nu observ.

— Uite că vine, spuse Margaret şi chicoti.

— Ştiu, am spus.

Peste douăzeci de secunde, Margaret repetă.

— Şi chiar vine.

V-am spus că era rapidă.

— Ştiu, am spus scrâşnind din dinţi.

Dacă Margaret n-ar fi avut picioarele alea, te-ar fi scos din minţi aproape la fel ca Jamie.

Am aruncat din nou o privire şi, de data asta, Jamie îşi dădu seama că o văzusem şi zâmbi făcându-mi semn cu mâna. M-am întors într-o parte şi, o clipă mai târziu, Jamie stătea exact lângă mine.

— Bună, Landon, îmi spuse ea fără să ia în seamă lipsa mea de politeţe. Bună, Eric, Margaret…

Făcu un ocol grupului. Toată lumea mormăi un fel de „salut” şi toţi încercară să nu se holbeze la Biblie.

Eric ţinea în mână o bere, aşa că o ascunse la spate. Jamie ar fi în stare să-l facă chiar şi pe Eric să se simtă vinovat, dacă s-ar afla suficient de aproape de el. Cândva fuseseră vecini, aşa că Eric fusese ţinta prelegerilor ei. Pe la spate o numea „Doamna Salvării” în legătură evidentă cu Armata

Salvării. „Ar putea fi general de brigadă”, îi plăcea să spună. Dar când se afla chiar în faţa lui, era o altă poveste. În mintea lui, Jamie era în mare amiciţie cu Dumnezeu, aşa că nu dorea să nu se aibă bine cu ea.

— Ce mai faci, Eric? Nu te-am prea văzut în ultima vreme.

I se adresă de parcă vorbise cu el în tot acest timp.

Eric se mută de pe un picior pe altul şi îşi privi pantofii, mizând cât mai convingător pe mina aceea vinovată.

— Păi, în ultima vreme, nu prea am fost pe la biserică, spuse el.

Jamie zâmbi cu zâmbetul acela strălucitor.

— Cred că nu e nicio problemă atâta timp cât nu devine un obicei.

— Nu o să devină.

Situaţia lui Eric, atunci când se afla alături de Jamie, m-a făcut să-mi amintesc de confesiune – momentul acela când catolicii stau în spatele unei plase metalice şi povestesc preotului despre păcatele lor. O clipă, am crezut că avea de gând să-i spună „doamnă”.

— Vrei o bere? întrebă Margaret.

Cred că se străduia să fie amuzantă, dar nimeni nu a râs.

Jamie îşi puse mâna pe păr trăgându-şi încet cocul.

— O… nu, chiar nu… mulţumesc.

Se uită direct la mine cu o licărire foarte suavă, aşa că imediat am ştiut că dădusem de belea. Mi-am imaginat că avea de gând să mă invite mai într-o parte, ceea ce sincer am considerat că s-ar dovedi mai potrivit, dar socotesc că nu era în planurile ei.

— Te-ai descurcat foarte bine săptămâna asta la repetiţii, îmi spuse ea. Ştiu că ai o mulţime de replici de învăţat, dar sunt sigură că o să le înveţi pe toate foarte curând. Dar am vrut să-ţi mulţumesc că te-ai oferit în mod voluntar. Eşti un

adevărat gentleman.

— Mulţumesc, am spus cu un nod mic în stomac.

Am încercat să rămân calm, dar toţi prietenii mei se uitau la mine, întrebându-se brusc dacă nu cumva îi minţisem când le spusesem că domnişoara Garber mă obligase să joc. Am sperat că le scăpase.

— Prietenii tăi ar trebui să fie mândri de tine, adăugă Jamie aruncând ideea aceea în final.

— A, dar suntem mândri, se repezi Eric să spună. Foarte mândri. Este un băiat bun, Landon ăsta, atât din cauza voluntariatului său, cât şi a celorlalte chestii.

„Ah, nu."

Jamie îi zâmbi, apoi se întoarse din nou veselă spre mine.

— Am vrut să-ţi mai spun că, dacă ai nevoie de ajutor, poţi să-mi faci o vizită oricând. Putem sta pe verandă cum am mai făcut-o şi, dacă va fi cazul, repetăm replicile tale.

L-am văzut pe Eric rostind cuvintele „cum am mai făcut-o" către Margaret. Treaba nu mergea bine deloc. Nodul din stomacul meu se făcuse la fel de mare ca bila de bowling a lui Paul Bunyan.

— E în regulă, am mormăit eu întrebându-mă cum puteam să ies din situaţia aceea. Le pot învăţa acasă.

— Uneori te ajută dacă e cineva cu tine, Landon, veni Eric cu ideea.

V-am spus că mă mai tachina din când în când, chiar dacă îmi era prieten.

— Nu, serios, i-am spus eu. Voi învăţa replicile singur.

— Poate că, spuse Eric zâmbind, voi doi ar trebui să exersaţi în faţa orfanilor, în momentul în care ai să le stăpâneşti ceva mai bine. Un fel de repetiţie generală, ştii? Sunt convins că le-ar plăcea.

Când se menţiona cuvântul „orfani" se putea

observa cum mintea lui Jamie începea să lucreze. Toată lumea îi cunoştea punctul sensibil.

— Crezi? întrebă ea.

Eric încuviinţă cu seriozitate.

— Sunt sigur. Landon s-a gândit primul, iar eu ştiu că, dacă aş fi orfan, mi-ar plăcea aşa ceva chiar dacă nu ar fi chiar tocmai ce-mi lipseşte.

— Şi mie, se băgă în discuţie Margaret.

În timp ce vorbeau, singurul lucru la care mă puteam gândi era scena din *Iulius Cezar* în care Brutus îl înjunghie pe la spate. „Şi tu, Eric?”

— A fost ideea lui Landon? întrebă ea mirată.

Se uită la mine, aşa că se vedea că încă mai cugeta asupra subiectului.

Dar Eric nu avea intenţia să mă scutească de corvoadă aşa de uşor. Acum, că mă trântise la pământ, nu-i mai rămăsese decât să mă distrugă.

— Ţi-ar plăcea să o faci, Landon, nu-i aşa? spuse el. Să ajuţi orfanii, vreau să spun.

Nu era o întrebare la care să răspunzi cu „nu”, nu-i aşa?

— Cred că da, am rostit cu vocea scăzută holbându-mă la cel mai bun prieten al meu.

Cu toate orele suplimentare de recuperare la care participa, Eric ar fi fost un formidabil jucător de şah.

— Bine, atunci, rămâne stabilit. Asta dacă este perfect pentru tine, Jamie.

Zâmbetul său fu atât de dulce, că ar fi putut aromatiza jumătate din cantitatea de Cola existentă în district.

— Păi… da, va trebui să discut cu domnişoara Garber şi cu directorul orfelinatului şi, dacă vor fi de acord, cred că va fi o idee minunată.

Privind-o, puteai vedea că era cu adevărat fericită.

Înfrângere totală.

A doua zi mi-am petrecut paisprezece ore memorându-mi replicile, blestemându-mi prietenii

şi întrebându-mă cum luase viaţa mea o cotitură atât de imprevizibilă. Fără îndoială, ultimul meu an de liceu nu decurgea aşa cum mi-l imaginasem la început, dar, dacă tot trebuia să joc un rol pentru o gaşcă de orfani, categoric nu doream să par un idiot.

CAPITOLUL 6

Primul lucru pe care l-am făcut a fost să discutăm cu domnişoara Garber despre planurile noastre pentru orfani, iar ea a fost de părere că era o idee minunată. „Minunat” era cuvântul ei preferat, după ce te întâmpina cu „Bunăăă”. Luni, când şi-a dat seama că ştiam toate replicile, a zis: „Minunat!” Şi, în următoarele două ore, la finalul fiecărei scene, l-a rostit într-una. Până la sfârşitul repetiţiilor, auzisem cuvântul „minunat” de nenumărate ori.

Dar domnişoara Garber transformă ideea noastră în una mai bună. Povesti clasei despre intenţia noastră şi întrebă dacă şi alţi colegi din distribuţie ar fi dispuşi să-şi interpreteze rolurile, astfel ca orfanii să se poată bucura de tot spectacolul. Modul în care pusese întrebarea însemna că, de fapt, nu exista alternativă, aşa că se uită prin clasă aşteptând ca unul dintre elevi să-şi dea încuviinţarea ca să poată face propunerea oficial. Nimeni nu mişcă un muşchi, în afară de Eddie. Într-un fel, chiar în clipa aceea, îi intrase o insectă în nas şi strănută puternic. Insecta îi zbură din nas, trecu peste bancă şi ateriză pe podea exact lângă piciorul lui Norma Jean. Fata sări de pe scaun şi ţipă atât de tare, încât cei care stăteau lângă ea strigară: „Uăă… dezgustător!” Restul clasei începu să privească în jur întinzându-şi gâturile, încercând să vadă ce se întâmplase şi, în următoarele zece secunde, se iscă un haos. Pentru domnişoara Garber toată agitaţia fu răspunsul de care avea nevoie.

— Minunat, zise ea încheind discuţia.

Până una alta, Jamie devenea tot mai emoţionată la gândul prezentării piesei pentru orfani. Într-o pauză în timpul repetiţiilor, mă trase deoparte şi îmi mulţumi pentru că mă gândisem la ei.

— N-aveai cum să ştii, zise ea aproape conspirativ, dar m-am întrebat ce să fac pentru orfelinat anul acesta. M-am rugat luni în şir, pentru că vreau ca acest Crăciun să fie deosebit de toate celelalte.

— De ce este acest Crăciun atât de important? m-am mirat, iar ea zâmbi răbdătoare de parcă aş fi pus o întrebare care, de fapt, nu conta.

— Pur şi simplu este, zise ea firesc.

Următorul pas a fost să discut cu domnul Jenkins, directorul orfelinatului. Nu-l mai întâlnisem niciodată pe domnul Jenkins, pentru că orfelinatul se afla în Morehead City, peste podul din Beaufort, iar eu nu avusesem niciodată vreun motiv ca să merg acolo. Când Jamie mă luă, a doua zi, prin surprindere cu vestea că aveam să-l întâlnim mai târziu, în seara aceea, am fost cumva neliniştit că nu eram îmbrăcat destul de elegant. Ştiu că era un orfelinat, dar un băiat doreşte să facă o impresie bună. Chiar dacă nu eram la fel de emoţionat ca Jamie (nimeni nu se emoţiona ca Jamie), nici nu doream să fiu privit precum Grinch care a distrus Crăciunul pentru orfani.

Înainte de a merge la orfelinat, a trebuit să mergem acasă la mine să luăm maşina mamei şi, între timp, m-am gândit să mă şi schimb în ceva oarecum mai drăguţ. Drumul a durat aproape zece minute, iar Jamie nu a scos o vorbă, cel puţin până când am ajuns în cartierul meu. Casele din jur erau mari şi bine întreţinute, iar ea m-a întrebat despre vecini şi despre vechimea clădirilor. I-am răspuns la întrebări fără să mă gândesc prea mult, dar, când am deschis uşa locuinţei mele, am realizat brusc ce diferită era lumea aceea în comparaţie cu a ei. Se uită uluită prin living măsurând totul cu privirea.

Fără îndoială, era cea mai luxoasă casă în care intrase vreodată. I-am văzut privirea rătăcind peste tablourile care acopereau pereţii. Strămoşii mei, ca să zic aşa. La fel ca în multe familii din sud, şi genealogia mea putea fi desluşită în nenumăratele

chipuri care erau atârnate pe pereţi. Jamie le privi fix căutând o asemănare, cred, apoi îşi îndreptă atenţia spre mobilier, care arăta încă nou, chiar şi după douăzeci de ani. Mobila fusese confecţionată manual, montată sau sculptată din mahon şi cireş şi proiectată anume pentru fiecare încăpere. Era făcută cu gust, trebuia să recunosc, dar nu era ceva la care să reflectez serios. Pentru mine, era, pur şi simplu, o casă. Partea mea preferată era fereastra din camera mea care ducea spre veranda de la nivelul superior. Era trapa mea de evadare.

Am condus-o peste tot, şi, oferindu-i un tur rapid prin camera de zi, bibliotecă, birou şi salon, Jamie făcea ochii tot mai mari, pe măsură ce vizita fiecare încăpere. Mama era pe veranda însorită şi în timp ce sorbea un julep[{3}] cu mentă şi citea, ne-a auzit cercetând prin preajmă. A intrat în casă să ne salute.

Cred că v-am spus că toţi adulţii din oraş o adorau pe Jamie şi între aceştia se număra şi mama mea. Chiar dacă Hegbert ţinea mereu predici care luau în vizor familia noastră, mama nu avea resentimente faţă de Jamie, pentru că fata era încântătoare. Au rămas să discute amândouă în timp ce eu am urcat la etaj ca să scotocesc prin dulapul meu după o cămaşă curată şi o cravată. Pe atunci băieţii purtau mult cravate, mai ales atunci când se întâlneau cu cineva cu o funcţie importantă. Când am revenit îmbrăcat complet, Jamie deja îi povestise mamei despre plan.

— Este o idee minunată, spuse Jamie zâmbind spre mine. Landon are într-adevăr un suflet deosebit.

Mama – după ce se asigură că o auzise bine pe Jamie – mă privi drept în faţă cu sprâncenele ridicate. Se holbă la mine ca şi cum aş fi fost un extraterestru.

— Aşadar, a fost ideea ta? întrebă mama.

Ca toţi ceilalţi din oraş, mama ştia că Jamie nu minţea.

Mi-am dres glasul gândindu-mă la Eric şi la ceea ce încă doream să-i fac. Aveam nevoie de melasă şi de furnici.

— Oarecum, am spus eu.

— Uimitor.

A fost singurul cuvânt pe care a reuşit să-l rostească. Nu cunoştea amănunte, dar ştia că probabil fusesem la mare strâmtoare ca să fac un asemenea lucru. Mamele ştiau întotdeauna asemenea chestii, iar eu am observat-o uitându-se atent la mine şi încercând să înţeleagă ce se întâmplase. Ca să scap de privirea ei iscoditoare, mi-am privit ceasul de la mână, m-am prefăcut surprins şi, absolut întâmplător, i-am amintit lui Jamie că ar fi bine să plecăm. Mama a scos cheile maşinii din portmoneul ei şi mi le-a înmânat aruncându-mi încă o ocheadă în timp ce ne îndreptam spre uşă. Am răsuflat uşurat, imaginându-mi că, într-un fel, ieşisem basma curată, dar în timp ce mergeam cu Jamie spre maşină, am auzit vocea mamei din nou.

— Treci pe la noi oricând, Jamie! strigă mama. Întotdeauna eşti bine-venită.

Uneori, chiar şi mamele te puteau tachina.

Încă mai clătinam din cap când m-am urcat în maşină.

— Mama ta este o doamnă nemaipomenită, spuse Jamie.

Am pornit motorul.

— Mda, am spus. Aşa cred.

— Şi casa ta este frumoasă.

— Îhî.

— Ar trebui să socoteşti şi avantajele unei situaţii personale.

— O, da. Practic, sunt cel mai fericit tip în viaţă.

Într-un fel sau altul, Jamie nu surprinse tonul sarcastic din vocea mea.

Am ajuns la orfelinat exact în momentul când

se întuneca. Sosisem cu câteva minute mai devreme, iar directorul vorbea la telefon. Avea o convorbire importantă şi nu ne primi imediat, aşa că ne-am făcut comozi. Aşteptam pe o bancă de pe holul din faţa uşii sale, când Jamie se întoarse spre mine. Avea Biblia în poală. Cred că avea nevoie de ea ca sprijin, dar, pe de altă parte, probabil că o luase, pur şi simplu, din obişnuinţă.

— Te-ai descurcat foarte bine astăzi, zise ea. Cu replicile, vreau să spun.

— Mulţumesc, am spus eu simţindu-mă mândru şi deprimat în acelaşi timp. Totuşi, nu mi-am învăţat încă intrările, am încercat eu.

Era imposibil să le exersăm pe verandă, aşa că am sperat că nu avea să-i treacă aşa ceva prin minte.

— Le vei învăţa. Va fi simplu îndată ce vei şti toate cuvintele.

— Aşa sper.

Jamie zâmbi şi, după o clipă, schimbă subiectul, oarecum derutându-mă.

— Te gândeşti vreodată la viitor, Landon? zise ea.

Întrebarea ei m-a luat prin surprindere, pentru că mi s-a părut… foarte *banală.*

— Da, sigur. Cred că da, am răspuns eu prudent.

— Şi ce doreşti să faci în viaţă?

Am ridicat din umeri, nefiind prea sigur ce urmărea.

— Nu ştiu încă. Nu m-am gândit la asta. Toamna următoare voi merge la UNC, cel puţin aşa sper. Trebuie să fiu admis mai întâi.

— Vei fi, zise ea.

— De unde ştii?

— Pentru că m-am rugat şi pentru asta.

Când a spus acest lucru, m-am gândit că ne îndreptam spre o discuţie despre puterea rugăciunii şi despre credinţă, dar Jamie a întors-o pe neaşteptate.

— Dar după facultate? Ce vrei să faci?

— Nu ştiu, am spus ridicând din umeri. Poate că voi fi un cherestegiu cu un singur braţ.

Nu i se păru amuzant.

— Cred că ar trebui să te faci pastor, spuse ea serios. Consider că eşti cumsecade cu oamenii, aşa că ei ar respecta ceea ce spui.

Cu toate că ideea era absolut ridicolă, am ştiut că a pornit direct din sufletul ei şi a spus-o ca pe un compliment.

— Mulţumesc, am zis eu. Nu ştiu dacă voi face aşa ceva, dar sunt sigur că voi găsi ceva.

Dură o clipă să realizez că discuţia se blocase şi că era rândul meu să pun o întrebare.

— Dar tu? Ce doreşti să faci în viitor?

Jamie se întoarse într-o parte şi rămase cu privirea pierdută făcându-mă să mă întreb la ce se gândea, dar îşi reveni foarte repede.

— Eu vreau să mă căsătoresc, zise ea liniştită. Şi când o voi face, vreau ca tatăl meu să mă conducă la altar şi vreau ca toţi cei pe care îi cunosc să fie de faţă. Vreau ca biserica să fie plină de lume.

— Asta-i tot?

Deşi nu eram împotriva ideii de căsătorie, mi s-a părut oarecum absurd că îşi imaginase că ar sfârşi-o precum domnişoara Garber. Am încercat să o fac să se simtă mai bine, chiar dacă ideea mi s-a părut totuşi ridicolă.

— Mă rog, într-o bună zi te vei căsători. Vei întâlni un băiat şi o să vă potriviţi unul cu celălalt, iar el îţi va cere să te căsătoreşti cu el. Şi sunt convins că tatăl tău va fi fericit să te conducă la altar.

Nu am amintit de partea cu mulţimea de oameni din biserică. Cred că era singurul lucru pe care nici măcar nu am reuşit să mi-l imaginez.

Jamie reflectă atentă asupra răspunsului meu, deşi nu mi-am dat seama de ce.

— Aşa sper, zise ea în sfârşit.

Se vedea că nu mai dorea să reia subiectul, aşa că am trecut la altceva.

— Aşadar, de cât timp mergi la orfelinat? am întrebat-o prieteneşte.

— De şapte ani. Prima dată am fost acolo când aveam zece ani. Eram mai mică decât mulţi dintre copiii de acolo.

— Te bucură sau te întristează?

— Şi una, şi alta. Unii dintre copii au ajuns acolo din cauza unor situaţii cu adevărat groaznice. Este destul să afli despre ele ca să ţi se frângă inima. Dar când te văd intrând cu cărţi de la bibliotecă sau cu un joc nou, zâmbetele lor îţi alungă toată tristeţea. Este cea mai grozavă senzaţie din lume.

Când a vorbit, practic a radiat. Deşi nu a spus-o ca să mă facă să mă simt vinovat, m-am simţit întocmai. Era unul dintre motivele pentru care îmi venea foarte greu să o accept, dar, pe de altă parte, începusem să mă obişnuiesc cu ea. Am ajuns să învăţ că Jamie te putea manipula întru totul, dar în mod firesc.

În clipa aceea, domnul Jenkins deschise uşa şi ne invită înăuntru. Biroul arăta aproape ca un salon de spital, cu o podea de gresie albă şi neagră, cu pereţii şi tavanul vopsite în alb şi cu un dulap de metal lângă perete. Unde s-ar fi aflat în mod normal patul, era un birou de metal care arăta de parcă fusese scos de pe linia de asamblare. Locul era aproape în mod exagerat lipsit de ceva personal. Nu se afla nici măcar o fotografie.

Jamie m-a prezentat, iar eu i-am strâns mâna domnului Jenkins. După ce am luat loc, Jamie a întreţinut aproape toată conversaţia. Erau prieteni vechi, se vedea asta, căci domnul Jenkins a îmbrăţişat-o cu căldură de îndată ce a intrat. După ce şi-a netezit fusta, Jamie i-a explicat planul nostru. Domnul Jenkins văzuse piesa cu ani în urmă şi şi-a dat seama aproape de la început ce voia Jamie. Dar chiar dacă domnul Jenkins o

plăcea pe Jamie mult şi ştia că era bine intenţionată, nu a considerat că era o idee bună.

— Nu cred că este o idee bună, zise el.

Parcă aş fi ştiut ce gândea.

— De ce nu? întrebă Jamie mirată.

Păru într-adevăr nedumerită de lipsa lui de entuziasm.

Domnul Jenkins luă un creion şi începu să bată uşor cu el în birou, gândindu-se evident cum să-şi explice refuzul. Între timp, puse creionul jos şi oftă.

— Chiar dacă este o ofertă admirabilă, şi ştiu că ţi-ar plăcea să faci ceva deosebit, piesa este despre un tată care, în cele din urmă, ajunge să îşi dea seama cât de mult îşi iubeşte fiica. Lăsă vorbele să plutească o clipă şi luă din nou creionul. Crăciunul este destul de dureros aici, fără să le mai aminteşti copiilor ceea ce le lipseşte. Cred că dacă aici copiii văd aşa ceva…

Nici măcar nu a fost nevoie să termine că Jamie şi-a pus mâinile la gură.

— Cerule, zise ea imediat, aveţi dreptate. Nu m-am gândit la asta.

Nici eu nu mă gândisem, sincer să fiu. Dar era clar că domnul Jenkins avea dreptate.

Oricum, ne mulţumi şi ne vorbi o vreme despre ceea ce intenţiona să facă.

— Vom avea un brad mic şi câteva cadouri – ceva de care se pot bucura cu toţii. Sunteţi bine veniţi să ne faceţi o vizită în ajunul Crăciunului…

După ce ne luarăm rămas-bun, eu şi Jamie am mers tăcuţi fără să scoatem o vorbă. Se vedea că era tristă. Cu cât zăboveam mai mult prin preajma lui Jamie, cu atât mai mult realizam că trecea printr-o diversitate de emoţii – nu era întotdeauna veselă şi fericită. Chiar dacă mă credeţi sau nu, era pentru prima oară când recunoşteam că, în anumite privinţe, Jamie era exact la fel ca noi ceilalţi.

— Îmi pare rău că ideea nu a dat rezultate, am spus eu compătimitor.

— Şi mie.

Înainte de a continua să vorbească, i-am observat din nou privirea aceea pierdută.

— Am vrut doar să fac ceva deosebit pentru ei anul acesta. Ceva special de care să-şi aducă aminte toată viaţa. Am considerat, fără nicio umbră de îndoială, că aceasta era… Oftă. Se pare că Dumnezeu are un plan pe care eu nu-l ştiu încă.

A rămas tăcută mult timp, iar eu am privit-o. Văzând că Jamie se simţea prost era aproape mai neplăcut decât atunci când eu nu mă simţeam prea bine din cauza ei. Spre deosebire de Jamie, eu meritam să mă simt prost, pentru că ştiam ce fel de persoană eram. Dar ea…

— Pentru că suntem aici, nu vrei să te vezi cu copiii? am întrebat-o încet. A fost singurul lucru care mi-a venit în minte că ar putea s-o facă să se simtă mai bine. Te-aş putea aştepta aici cât vorbeşti cu ei sau mă duc în maşină dacă vrei.

— Ai vrea să-i vizitezi împreună cu mine? mă întrebă ea pe neaşteptate.

Ca să fiu sincer, nu eram sigur că aş putea să mă descurc, dar mi-am dat seama că dorea să merg cu ea. Şi se simţea aşa de deprimată, încât cuvintele au ieşit automat.

— Sigur, vreau să merg.

— Probabil sunt în camera de joacă acum. Cam acolo sunt de obicei la ora asta, spuse ea.

Am mers pe coridoare spre capătul holului, unde erau două uşi care dădeau într-o încăpere destul de mare. Aşezat sus, în colţul îndepărtat, se afla un televizor mic înconjurat de aproape treizeci de scaune pliante de metal. Copiii stăteau pe scaune adunaţi în jurul televizorului şi doar cei din primul rând puteau vedea bine.

Am aruncat o privire în jur. În colţ se afla o masă veche de ping-pong. Era crăpată şi prăfuită, iar plasa nu se vedea nicăieri. Pe masă se aflau două pahare goale de cafea, aşa că mi-am dat seama că nu fusese folosită de luni de zile, poate

chiar de ani. De-a lungul peretelui, lângă masa de ping-pong, erau nişte rafturi cu câteva jucării, ici-colo – cuburi şi jocuri de puzzle şi alte două jocuri. Nu erau prea multe şi puţinele lucruri care se aflau acolo arătau de parcă s-ar fi aflat în încăperea aceea de mult timp. De-a lungul pereţilor din apropiere erau bănci mici pe care se aflau grămezi de ziare mâzgălite cu creioane colorate.

Timp de o secundă, am rămas în uşă. Nu fuseserăm încă observaţi, aşa că am întrebat ce rost aveau ziarele.

— Nu au cărţi de colorat, şopti Jamie, aşa că folosesc ziarele.

Vorbi fără să mă privească, pentru că atenţia îi era îndreptată spre copii. Începuse să zâmbească din nou.

— Astea sunt toate jucăriile pe care le au? am întrebat.

Ea dădu din cap aprobator.

— Da, cu excepţia animalelor de pluş. Au voie să le ţină în camere. Aici sunt păstrate restul obiectelor.

Cred că era obişnuită cu situaţia. Dar pentru mine, simplitatea acelei încăperi mi se părea deprimantă. Nu m-aş putea imagina crescând într-un asemenea loc.

În sfârşit, eu şi Jamie am intrat în cameră şi unul dintre copii s-a întors auzindu-ne paşii. Avea cam opt ani, părul roşu şi pistrui, iar cei doi dinţi din faţă îi lipseau.

— Jamie! strigă el fericit când o văzu şi, dintr-odată, toate celelalte capete se întoarseră.

Copii cu vârste cuprinse între cinci şi doisprezece ani, mai mulţi băieţi decât fete. Am aflat mai târziu că după vârsta de doisprezece ani trebuiau să locuiască cu părinţii adoptivi.

— Hei, Roger, rosti Jamie ca răspuns, ce mai faci?

Cu asta, Roger şi o parte din ceilalţi copii au început să se adune în jurul nostru. Câţiva dintre

ceilalţi puşti ne-au ignorat şi s-au apropiat mai mult de televizor, pe locurile libere din faţă. Jamie m-a prezentat unuia dintre copiii mai mari care se apropiase şi întrebase dacă eram prietenul ei. După tonul său, cred că avea aceeaşi părere despre Jamie ca majoritatea elevilor din liceul nostru.

— Este doar un prieten, spuse ea. Dar este foarte drăguţ.

În următoarea oră, ne-am întreţinut cu copiii. Mi s-au pus o mulţime de întrebări despre locul unde trăiam, dacă era mare casa mea sau ce fel de maşină aveam şi, când în sfârşit a trebuit să plecăm, Jamie a promis că va reveni curând. Am observat că nu a promis că voi fi cu ea.

În timp ce ne întorceam spre maşină, am spus:

— Sunt nişte copii minunaţi. Am ridicat încurcat din umeri. Mă bucur că vrei să-i ajuţi.

Jamie se întoarse spre mine şi zâmbi. Ştia că nu mai erau prea multe de spus, dar se vedea că încă se întreba ce avea să facă pentru ei cu ocazia Crăciunului.

CAPITOLUL 7

Pe la începutul lui decembrie, exact după două săptămâni de repetiţii, cerul se întunecase înainte ca domnişoara Garber să ne lase să plecăm, aşa că Jamie mă întrebă dacă nu aş avea nimic împotrivă să o conduc acasă. Nu ştiu de ce a dorit ca eu să fac acest lucru. Pe atunci, Beaufort nu era tocmai un focar de activitate criminală. Singura crimă de care auzisem se petrecuse în urmă cu şase ani când un individ fusese înjunghiat în faţa Tavernei lui Maurice, un loc de petrecere a timpului frecventat de oameni ca Lew. Pentru mai puţin de o oră, crima a produs agitaţie, iar liniile telefonice au bâzâit în tot oraşul în timp ce femei neliniştite se întrebau de posibilitatea existenţei unui lunatic dement care hoinărea pe străzi la vânătoare de victime inocente. Uşile au fost încuiate, armele au fost încărcate, bărbaţii au stat lângă ferestrele din faţă uitându-se după vreo persoană suspectă care s-ar fi putut furişa pe stradă. Dar totul s-a sfârşit înainte ca noaptea să se termine, când individul a intrat în comisariatul de poliţie să se predea explicând că a fost o bătaie care a scăpat de sub control. În mod evident, victima nu onorase un rămăşag. Individul a fost acuzat de crimă şi a fost condamnat la şase ani în penitenciarul statului. Poliţiştii din oraşul nostru aveau cele mai plictisitoare slujbe din lume, dar le plăcea totuşi să se plimbe ţanţoşi sau să stea în cafenele discutând despre „marea crimă” ca şi cum ar fi rezolvat misterul dispariţiei bebeluşului lui Lindbergh.

Dar locuinţa lui Jamie se afla în drum spre casa mea şi nu puteam s-o refuz, fără să-i rănesc sentimentele. Nu că o plăceam, să nu vă faceţi o idee greşită, dar când eşti obligat să-ţi petreci câteva ore pe zi cu cineva şi urmează să continui acest lucru, cel puţin pentru încă o săptămână, nu vrei să faci nimic care ar putea transforma ziua

următoare într-un infern pentru oricare din voi.

Piesa urma să fie prezentată vineri şi sâmbătă, aşa că mulţi oameni deja discutau despre eveniment. Domnişoara Garber fusese atât de impresionată de Jamie şi de mine că le-a spus tuturor că avea să fie cea mai bună piesă pe care echipa de teatru a şcolii o jucase vreodată. Descoperisem că avea şi un adevărat fler pentru promovare. În oraş exista un post de radio, aşa că i s-a luat şi interviu, nu o dată, ci chiar de două ori.

— O să fie minunat, se pronunţase ea, absolut minunat.

Sunase, de asemenea, la ziar, iar cei de acolo fuseseră de acord să scrie un articol, în primul rând datorită legăturii Jamie-Hegbert, chiar dacă toată lumea din oraş cunoştea deja acest fapt. Dar domnişoara Garber era de neoprit, aşa că în ziua aceea ne informă că Playhouse urma să aducă scaune suplimentare ca să găzduiască mulţimea aşteptată în plus. Clasa se cam întrecu în oh-uri şi ah-uri de parcă ar fi fost un lucru foarte important, deşi cred că pentru unii dintre ei chiar era. Nu uitaţi, aveam în clasă tipi precum Eddie. S-o fi gândit că avea să fie singura ocazie când cineva se putea interesa de persoana sa. Partea tristă era că probabil avea dreptate.

S-ar putea să vă imaginaţi că mă emoţionasem şi eu, dar, de fapt, nu era deloc aşa. Prietenii mei continuau să mă tachineze la şcoală, iar eu nu mai avusesem nicio după-amiază liberă în perioada aceea care părea să nu se mai sfârşească. Singurul motiv pentru care nu renunţasem a fost faptul că făceam „lucrul cuvenit”. Ştiu că nu înseamnă mult, dar sincer, despre asta era vorba. Din când în când, chiar îmi plăcea, cu toate că n-am recunoscut-o niciodată faţă de nimeni. Îmi imaginam îngerii din ceruri, stând în apropiere şi uitându-se meditativi la mine, cu lacrimi reţinute în colţurile ochilor, vorbind despre modul extraordinar în care mă sacrificam.

Aşadar, o conduceam pe Jamie acasă în acea primă seară, gândindu-mă la toate chestiile amintite, când ea mă întrebă pe neaşteptate:

— Este adevărat că tu şi prietenii tăi vă duceţi uneori în cimitir noaptea?

O parte din mine fu surprinsă că până şi Jamie era interesată. Cu toate că nu era tocmai un secret, nu mi s-a părut ca fiind genul de distracţie care să o intereseze cât de cât.

— Mda, am răspuns eu ridicând din umeri. Uneori.

— Ce faceţi acolo, în afară de faptul că mâncaţi alune?

Cred că aflase şi lucrul ăsta.

— Nu ştiu, am spus. Discutăm… glumim. Este pur şi simplu un loc unde ne place să mergem.

— Nu vă înspăimântă?

— Nu, am răspuns. De ce? Te-ar înspăimânta?

— Nu ştiu, zise ea. S-ar putea.

— De ce?

— Pentru că mi-aş face griji că s-ar putea să fac ceva rău.

— Noi nu facem nimic rău acolo. Adică, nu distrugem pietrele funerare şi nici nu lăsăm gunoaie prin jur, am spus.

N-am vrut să-i povestesc despre conversaţia noastră legată de Henry Preston, pentru că ştiam că nu era genul de subiect pe care Jamie ar fi dorit să-l audă. Săptămâna trecută, Eric se întrebase cu voce tare cât de rapid se putea culca în pat un individ ca acela şi… mă rog… ştiţi voi.

— Staţi vreodată nemişcaţi să ascultaţi zgomotele? întrebă ea. Ţârâitul greierilor sau foşnetul frunzelor când bate vântul? Sau vă culcaţi vreodată pe spate ca să priviţi stelele?

Chiar dacă era de-o vârstă cu noi, Jamie nu cunoştea cel mai important lucru despre adolescenţi, aşa că efortul ei de a-i înţelege pe *băieţii* adolescenţi era comparabil cu încercarea de a descifra teoria relativităţii.

— Nu prea, am spus eu.

Dădu din cap încet.

— Cred că asta aş face eu dacă aş fi acolo, dacă aş merge vreodată, adică. Pur şi simplu, m-aş uita în jur să cercetez locul sau aş sta tăcută şi aş asculta.

Toată conversaţia mi se păru ciudată, dar nu am stăruit, aşa că am mers tăcuţi câteva clipe. Şi de vreme ce ea dorise să afle ceva despre mine, la rândul meu, m-am simţit cumva obligat să fac acelaşi lucru. Şi, cum nu adusese în discuţie planul lui Dumnezeu, măcar atât puteam să fac şi eu.

— Prin urmare, cu ce te ocupi? am întrebat eu. În afară de activitatea cu orfanii sau de ajutorul dat micilor creaturi sau de cititul Bibliei, vreau să spun.

Mi s-a părut ridicol, chiar şi mie, recunosc, dar *cam asta făcea.*

Îmi zâmbi. Cred că a fost surprinsă de întrebarea mea şi chiar şi mai surprinsă de interesul meu faţă de persoana ei.

— Fac o mulţime de lucruri. Studiez pentru ore, îmi petrec timpul cu tati. Din când în când, jucăm gin-rummy.

— Nu ieşi niciodată să te plimbi cu prietenii?

— Nu, spuse ea şi se vedea, după felul în care răspunsese, că până şi pentru ea era evident că nimeni nu dorea să o aibă prin preajmă.

— Bag mâna în foc că abia aştepţi să mergi la facultate anul viitor, am spus eu schimbând subiectul.

Dură puţin până să răspundă.

— Nu cred că voi merge, spuse ea pe un ton normal.

Răspunsul ei mă luă pe nepusă masă. Jamie avea calificativele cele mai grozave din clasa noastră, aşa că, bazându-ne pe modul în care a mers semestrul trecut, era posibil să termine chiar ca şefă de promoţie. Chiar pusesem pariu de câte ori va pomeni de planul lui Dumnezeu în discursul

ei. Eu spusesem că de paisprezece ori, întrucât avea doar cinci minute la dispoziţie.

— Dar Mount Sermon? Am înţeles că acolo plănuiai să mergi. Ţi-ar plăcea un asemenea loc, i-am amintit eu.

Mă privi clipind şiret din ochi.

— Vrei să spui că mi s-ar potrivi, nu-i aşa?

Uneori, atacurile acelea surprinzătoare te pocneau când îţi era lumea mai dragă.

— Nu am vrut să spun asta, am zis eu repede. Am vrut să spun doar că am auzit că eşti foarte nerăbdătoare să mergi acolo anul viitor.

Ridică din umeri, fără să-mi răspundă şi, ca să fiu cinstit, nu am prea înţeles nimic. Cam pe atunci, am ajuns în faţa casei ei, aşa că ne-am oprit pe trotuar. Din locul unde stăteam, am putut desluşi prin perdele umbra lui Hegbert în living. Lampa era aprinsă, iar el stătea pe canapeaua de lângă fereastră. Ţinea capul aplecat de parcă citea ceva. Am presupus că era Biblia.

— Mulţumesc că m-ai condus acasă, Landon, spuse ea şi, înainte de a porni pe alee, îşi ridică ochii spre mine.

În timp ce o urmăream mergând, nu puteam decât să mă gândesc că dintre toate discuţiile pe care le purtasem cu ea, cea din seara aceea fusese cea mai ciudată. Deşi îmi dăduse câteva răspunsuri bizare, Jamie mi se păruse perfect normală.

În seara următoare, când o conduceam acasă, m-a întrebat de tata.

— Se simte bine, cred, am spus. Dar nu prea vine pe acasă.

— Îţi lipseşte? Adică, îi duci lipsa neavându-l în preajmă?

— Câteodată.

— Şi eu îi simt lipsa mamei, spuse ea, chiar dacă nici măcar nu am cunoscut-o.

Era prima oară când consideram că eu şi Jamie am putea avea ceva în comun. Am lăsat vorbele să

plutească un timp.

— Trebuie să fie greu pentru tine, am spus eu sincer. Chiar dacă tata este un străin pentru mine, cel puţin este în viaţă.

Îşi ridică privirea spre mine continuând să meargă şi, apoi, privi din nou înainte. Îşi trase din nou încetişor părul. Începeam să observ că făcea gestul acela ori de câte ori devenea neliniştită sau nu era convinsă de ceea ce spunea.

— Uneori, da. Să nu mă înţelegi greşit – îmi iubesc tatăl din toată inima –, dar sunt momente când mă întreb cum ar fi fost dacă mama ar fi trăit. Cred că eu şi ea am fi fost în stare să discutăm într-un mod în care nu reuşesc cu tata.

Am bănuit că vorbea despre băieţi. Abia mai târziu aveam să aflu cât de mult mă înşelasem.

— Cum este să locuieşti cu tatăl tău? Se comportă la fel ca la biserică?

— Nu. De fapt, are un simţ al umorului destul de dezvoltat.

— Hegbert? îmi scăpă. Nici măcar nu-mi puteam imagina.

Cred că a fost şocată să mă audă spunându-i pe numele mic, dar mă scoase din încurcătură şi nu comentă. În schimb, spuse:

— Să nu pari aşa de surprins. Ai să-l placi imediat ce ai să ajungi să-l cunoşti.

— Mă îndoiesc că voi ajunge vreodată să-l cunosc.

— Nu se ştie niciodată, Landon, spuse ea zâmbind, care este planul lui Dumnezeu.

Nu-mi plăcea când vorbea în felul acela. În ce-o privea, ştiai că vorbea cu Dumnezeu în fiecare zi, dar nu ştiai niciodată ce-i comunica „Amicul Important din cer”. Poate chiar avea intrare liberă în ceruri, dacă înţelegeţi ce vreau să spun, având în vedere ce persoană cumsecade era.

— Cum am să ajung să-l cunosc? am întrebat.

Nu răspunse, dar zâmbi pentru sine de parcă ar fi ştiut un secret pe care îl ascundea de mine. Cum

am mai spus, nu-mi plăceau momentele când proceda în felul acela.

În seara următoare, am discutat despre Biblia ei.

— De ce porţi mereu Biblia cu tine? am întrebat.

Bănuiam că purta Biblia cu ea doar pentru că era fiica pastorului. Nu era o ipoteză solidă, având în vedere părerea lui Hegbert despre Sfânta Scriptură. Dar Biblia pe care o purta cu ea era veche, iar coperta arăta cam jalnic. Aş fi zis că era genul de persoană care ar cumpăra un exemplar nou aproape în fiecare an doar ca să ajute editura care publica Biblia sau ca să atragă atenţia asupra devotamentului reînnoit faţă de Domnul.

Făcu câţiva paşi înainte să răspundă.

— A fost a mamei mele, zise ea simplu.

— O… am rostit eu de parcă aş fi călcat în picioare broasca ţestoasă a cuiva.

— Nu-i nicio problemă, Landon, zise ea uitându-se la mine. Nu aveai de unde să ştii.

— Regret că am întrebat…

— Nu trebuie. N-ai făcut-o cu intenţie. Făcu o pauză. Această Biblie le-a fost oferită părinţilor mei ca dar de nuntă, dar mama a fost cea care a revendicat-o prima. Citea din ea tot timpul, mai ales când trecea printr-un moment greu din viaţă.

M-am gândit la sarcinile pe care le pierduse. Jamie continuă:

— Îi plăcea să citească noaptea înainte de a merge la culcare, aşa că a avut-o cu ea şi când m-am născut eu. După ce a murit mama, tata m-a luat din spital în acelaşi timp cu Biblia.

— Îmi pare rău, am spus din nou.

Ori de câte ori cineva îţi povesteşte ceva trist, este singurul lucru pe care poţi să-l spui, chiar dacă deja l-ai mai spus.

— Îmi dă pur şi simplu o stare… de parcă ar fi o parte din ea. Înţelegi?

Nu o spuse cu tristeţe, ci doar ca să-mi răspundă la întrebare. Într-un fel, asta înrăutăţi lucrurile.

După ce mi-a spus povestea, m-am gândit din nou la copilăria şi adolescenţa ei alături de Hegbert, aşa că mi-a fost imposibil să adaug ceva. În timp ce reflectam asupra răspunsului meu, am auzit o maşină claxonând în spatele nostru, aşa că ne-am oprit amândoi şi ne-am întors în acelaşi timp.

În maşină erau Eric şi Margaret, el pe locul şoferului, iar ea pe locul dinspre noi.

— Măi să fie, uite pe cine avem noi aici! spuse Eric întinzându-se peste volan, ca să-i pot zări faţa.

Nu-i spusesem că o însoţeam pe Jamie acasă, şi în modul curios în care funcţionează minţile adolescente, această împrejurare neprevăzută avu prioritate faţă de sentimentele pe care mi le trezise povestea lui Jamie.

— Bună, Eric. Bună, Margaret, spuse Jamie voioasă.

— O conduci acasă, Landon?

Am întrezărit drăcuşorul din spatele zâmbetului lui Eric.

— Bună, Eric, am spus eu dorindu-mi să nu mă fi văzut.

— Este o noapte nemaipomenită pentru plimbare, nu-i aşa? zise Eric.

Cred că, pentru că Margaret era între el şi Jamie, Eric se simţea un pic mai îndrăzneţ decât era de obicei în prezenţa lui Jamie. Şi nu putea rata ocazia să mă mai necăjească puţin.

Jamie se uită în jur şi zâmbi.

— Da, este.

Eric se uită şi el în jur cu privirea pierdută şi trase adânc aer în piept. Se vedea că o făcea pe deşteptul.

— Doamne, chiar că e frumos. Oftă şi ridică din umeri. V-aş oferi o plimbare cu maşina, dar n-ar fi nici pe jumătate la fel de frumoasă ca plimbarea pe

sub stele şi n-aş vrea să o pierdeţi.

Rosti totul de parcă ne făcea la amândoi o mare favoare.

— O, oricum suntem aproape de casa mea, zise Jamie. Aveam de gând să-i ofer lui Landon o cană de cidru. V-ar plăcea să ne întâlnim acolo? Avem cidru din belşug.

O cană de cidru? Acasă la ea? Nu-mi pomenise de asta…

Mi-am băgat mâinile în buzunar întrebându-mă dacă asta ar putea înrăutăţi lucrurile şi mai mult.

— O, nu… e în regulă. Tocmai ne îndreptam spre Cecil's Diner.

— Chiar dacă mâine avem ore? întrebă ea cu candoare.

— A, nu vom sta prea târziu, promise el, dar probabil că ar fi cazul să plecăm. Savuraţi cidrul amândoi.

— Mulţumim că v-aţi oprit să ne salutaţi, spuse Jamie făcându-le semn cu mâna.

Eric porni din nou maşina, dar încet. Probabil că Jamie se gândi că era un şofer de nădejde. De fapt nu era, cu toate că se pricepea de minune să iasă din încurcătură când se ciocnea de ceva. Îmi amintesc de un moment când i-a spus mamei sale că o vacă îi sărise în faţa maşinii şi îi deteriorase masca de la radiator şi aripa. „S-a întâmplat foarte repede, mamă, vaca a apărut de nicăieri. A ţâşnit pur şi simplu în faţa mea, aşa că n-am putut să opresc la timp." Ei acum, toată lumea ştie că vacile, de fapt, nu *ţâşnesc* de nicăieri, dar mama lui l-a crezut. Şi ea fusese şefa majoretelor.

Imediat ce Eric şi Margaret s-au îndepărtat, Jamie se întoarse spre mine şi zâmbi.

— Ai prieteni drăguţi, Landon.

— Fără îndoială că am.

Observaţi modul atent în care mi-am formulat răspunsul.

După ce am lăsat-o pe Jamie acasă – nu, nu am rămas pentru niciun cidru – am pornit înapoi spre

casă bombănind tot drumul. Uitasem de povestea lui Jamie şi aproape că-mi auzeam prietenii râzând de mine, tocmai de la Cecil's Diner.

Vedeţi ce se întâmplă atunci când eşti un băiat drăguţ?

Până a doua zi dimineaţă, toată lumea de la şcoală aflase că o condusesem pe Jamie acasă şi faptul acesta a generat o nouă rundă de speculaţii despre noi doi. De data asta a fost chiar mai rău decât înainte. A fost atât de rău că a trebuit să-mi petrec pauza de prânz în bibliotecă tocmai ca să scap de toate.

În seara aceea, repetiţia avea loc la Playhouse. Era ultima înainte de spectacol, aşa că trebuia să facem o mulţime de lucruri. Chiar după şcoală, băieţii de la clasa de dramă au trebuit să încarce toate elementele de decor din clasă într-un camion închiriat ca să le ducă la Playhouse. Problema era că eu şi Eddie eram singurii băieţi din clasă, iar el nu era chiar persoana cea mai coordonată din lume. Treceam printr-o uşă transportând unul dintre articolele mai grele, iar trupul său de Hooville acţiona împotriva sa. În toate momentele critice, când aveam cu adevărat nevoie de ajutorul lui ca să echilibreze povara, se împiedica de un fleac sau de o insectă de pe podea, iar greutatea mi se prăbuşea peste degete strângându-le ca într-un cleşte pe tocul uşii, în cel mai dureros mod posibil.

— R-r-regret, spunea el. T-t-te-a… du-du-durut? Îmi înăbuşeam blestemele care-mi stăteau pe limbă şi reacţionam cu mânie:

— Să nu se mai repete!

Cu toate acestea, cred că mai degrabă ar fi fost în stare să oprească ploaia decât să nu se mai împiedice. În momentul când am terminat de încărcat şi descărcat totul, degetele mele arătau ca degetele lui Toby, hoinarul priceput la toate. Şi cel mai rău lucru era că nici măcar nu avusesem

ocazia să mănânc înainte de începerea repetiţiei. Mutarea decorurilor durase trei ore, aşa că ne-am terminat treaba doar cu câteva minute înainte ca toţi ceilalţi să sosească. Având în vedere cele întâmplate în ziua aceea, e suficient să spunem că eram într-o dispoziţie sufletească destul de proastă.

Mi-am parcurs rapid replicile fără măcar să mă gândesc la ele, iar domnişoara Garber nu a pronunţat cuvântul „minunat" toată seara. Ulterior, a avut expresia aceea preocupată în priviri, dar Jamie, pur şi simplu, a zâmbit şi i-a spus să nu îşi facă griji că totul avea să fie perfect. Ştiam că Jamie încerca doar să îmbunătăţească situaţia pentru mine, dar când m-a rugat să o conduc acasă, am refuzat-o. Playhouse se afla în centrul oraşului şi ca să o conduc acasă trebuia să merg o bună distanţă pe un drum care îmi era peste mână. În plus, nu doream să fiu văzut din nou în compania ei. Dar domnişoara Garber o auzise fără să vrea pe Jamie şi spuse foarte ferm că eu aş fi bucuros să o însoţesc.

— Puteţi discuta despre piesă, zise ea. Poate că puteţi revizui micile scăpări.

Prin micile scăpări, fără îndoială, se referise la ale mele.

În concluzie, n-am avut încotro şi am condus-o acasă pe Jamie, deşi se vedea că nu aveam deloc chef de vorbă, pentru că mergeam puţin mai în faţa ei, cu mâinile în buzunare, fără măcar să mă întorc ca să văd dacă mă urma. Câteva minute, am mers în acest mod, aşa că nu i-am adresat niciun cuvânt.

— Nu prea eşti în toane bune, nu-i aşa? întrebă ea în sfârşit. Nici măcar nu ţi-ai dat osteneala în seara asta.

— Nu-ţi scapă nimic, nu-i aşa? am spus eu pe un ton sarcastic, fără să o privesc.

— Poate că pot fi de folos, veni ea cu ideea. O spuse pe un ton oarecum entuziast, ceea ce mă înfurie şi mai mult.

— Mă îndoiesc, am rostit eu tăios.

— Poate că dacă mi-ai spune ce s-a întâmplat…

N-am lăsat-o să termine.

— Uite ce, am spus eu oprindu-mă cu faţa spre ea. Mi-am petrecut toată ziua cărând tot felul de tâmpenii, n-am mâncat de la prânz şi acum trebuie să o lungesc atâta pe drum ca să mă asigur că ajungi acasă, când amândoi ştim că nici măcar nu era nevoie să o fac.

Era prima oară când ridicam vocea în faţa ei. Ca să vă spun adevărul, m-am răcorit. Mă abţinusem mult prea mult timp. Jamie era prea uimită ca să răspundă, aşa că am continuat:

— Şi singurul motiv pentru care o fac este din cauza tatălui tău, care nici măcar nu mă place. Toată treaba asta este o prostie, aşa că mai bine nu aş fi acceptat…

— Spui asta pentru că eşti neliniştit în privinţa piesei…

Am întrerupt-o cu o clătinare a capului. Odată ce îmi dădeam drumul, mi-era greu să mă opresc. Acceptasem optimismul şi buna ei dispoziţie cât se poate de mult, dar asta nu era ziua în care să fiu strâns cu uşa.

— Nu înţelegi? am spus eu exasperat. Nu sunt neliniştit din cauza piesei, ci, pur şi simplu, nu doresc să mă aflu aici. Nu doresc să te conduc acasă, nu doresc ca prietenii mei să continue să discute despre mine şi nu vreau să-mi petrec timpul cu tine. Continui să te porţi de parcă am fi prieteni, dar nu suntem. Nu suntem nimic. Vreau doar ca totul să se termine ca să pot reveni la viaţa mea normală.

Izbucnirea mea o făcu să pară rănită şi, să fiu cinstit, nu o puteam învinovăţi.

— Înţeleg, fu tot ce spuse.

Am aşteptat să ridice vocea la mine, să se apere, să-şi dovedească nevinovăţia din nou, dar nu a făcut nimic din toate astea. A rămas doar cu privirea în pământ. Cred că îi venea să plângă, dar

nu a plâns, aşa că, în cele din urmă, m-am îndepărtat păşind furios şi am lăsat-o singură. Peste o clipă, am auzit-o şi pe ea plecând. Mai avea cam patru metri până la casa ei şi nu a încercat să-mi mai vorbească până când a luat-o pe alee. Deja ajunsesem pe trotuar când i-am auzit vocea.

— Mulţumesc că m-ai condus acasă, Landon, strigă ea.

Am tresărit când am auzit-o. Chiar şi atunci când eram rău cu ea şi spuneam cele mai răuvoitoare lucruri, găsea un motiv să-mi mulţumească. Era tocmai genul acela de fată şi cred că, de fapt, pentru asta o uram.

Sau mai degrabă, cred, mă uram pe mine însumi.

CAPITOLUL 8

Seara spectacolului era răcoroasă şi înviorătoare, iar cerul era foarte senin, fără nicio urmă de nor. Trebuia să sosim cu o oră mai devreme, iar eu mă simţisem destul de prost toată ziua gândindu-mă cum îi vorbisem lui Jamie cu o seară înainte. Fusese oricum drăguţă cu mine, iar eu ştiam că mă purtasem ca un cretin. Am zărit-o pe hol în pauze şi am vrut să mă apropii şi să-mi cer scuze pentru ceea ce spusesem, dar ea s-a strecurat cumva printre colegi înainte ca eu să pot să profit de ocazie.

Când, în sfârşit, am sosit, Jamie deja se afla la Playhouse şi am zărit-o discutând cu domnişoara Garber şi Hegbert, mai într-o parte, lângă cortină. Toată lumea era în mişcare consumându-şi surplusul de energie nervoasă, dar ea părea neobişnuit de apatică. Nu-şi pusese costumul – trebuia să poarte o rochie albă vaporoasă care să-i dea înfăţişarea aceea angelică – şi era încă îmbrăcată cu acelaşi pulover pe care îl purtase la şcoală. În ciuda faptului că eram îngrijorat de cum ar putea reacţiona, m-am îndreptat spre cei trei.

— Bună, Jamie, am spus. Bună, părinte… domnişoară Garber.

Jamie se întoarse spre mine.

— Bună, Landon, zise ea încet.

Se vedea că şi ea se gândise la seara anterioară, pentru că nu-mi zâmbi cum o făcea întotdeauna când mă întâlnea. Am întrebat dacă aş putea să discut cu ea singur, aşa că ne-am scuzat amândoi. I-am putut observa pe Hegbert şi pe domnişoara Garber urmărindu-ne în timp ce ne depărtam pentru a nu fi auziţi.

Mi-am aruncat neliniştit o privire în jurul scenei.

— Îmi pare rău pentru tot ce am spus aseară, am început. Ştiu că vorbele mele te-au rănit şi că

am greşit spunându-le.

Se uită la mine de parcă se întreba dacă să îmi dea crezare.

— Te referi la tot ceea ce ai spus? întrebă ea, în sfârşit.

— Am fost într-o dispoziţie proastă, asta-i tot. Uneori, mă cam enervez.

Ştiam că nu-i răspunsesem de fapt la întrebare.

— Înţeleg, zise ea.

A spus-o la fel ca în seara trecută, apoi se uită spre locurile goale din public. Din nou avea expresia aceea tristă în priviri.

— Iată, am spus întinzându-mă după mâna ei. Promit să mă recompensez faţă de tine.

Să nu întrebaţi de ce am spus-o, doar că în momentul acela mi s-a părut a fi lucrul cuvenit.

Pentru prima dată în seara aceea, Jamie a schiţat un zâmbet.

— Mulţumesc, zise ea, întorcându-şi faţa spre mine.

— Jamie?

Jamie se întoarse.

— Da, domnişoară Garber?

— Cred că suntem aproape gata, spuse domnişoara Garber făcând semn cu mâna.

— Trebuie să merg, îmi zise Jamie.

— Ştiu. Baftă! am spus eu.

Dacă urezi cuiva noroc înaintea unei piese, se presupune că înseamnă ghinion. De aceea, toată lumea spune „baftă”.

I-am eliberat mâna.

— Vom avea amândoi. Promit.

După asta, trebuia să ne pregătim, aşa că am luat-o pe drumuri diferite. Eu m-am îndreptat spre cabina bărbaţilor. Clădirea Playhouse era destul de sofisticată având în vedere că se afla în Beaufort, cu cabine separate care ne făceau să ne simţim de parcă eram actori adevăraţi, şi nu elevi.

Costumul meu, care era păstrat la Playhouse, se

afla deja în cabină. Ni se luaseră măsurile încă de la primele repetiţii ca să se poată face modificările necesare şi, când Eric intră pe uşă neanunţat, eu mă îmbrăcam. În cabină se mai afla şi Eddie care îşi punea costumul de vagabond mut şi, când îl văzu pe Eric, ochii i se umplură de groază. Cel puţin o dată pe săptămână, Eric îl trăgea cu putere de pantaloni astfel încât să-i rămână înţepeniţi între fese, aşa că Eddie îşi luă coada pe spinare cât putu de repede, băgându-şi un picior în costum în timp ce ieşea pe uşă. Eric nu-l luă în seamă şi se aşeză pe măsuţa de toaletă în faţa oglinzii.

— Aşadar, zise Eric cu un zâmbet răutăcios pe faţă, ce ai de gând să faci?

L-am privit curios.

— La ce te referi? am întrebat.

— La piesă, prostule. Ai de gând să dai cu băţu-n baltă la replici?

Am clătinat din cap.

— Nu.

— O să dărâmi decorul?

Toată lumea ştia de decoruri.

— Nu mi-am planificat, am răspuns cu stoicism.

— Vrei să spui că ai de gând să-ţi faci rolul corect?

Am dat din cap aprobator. Nici măcar nu mă gândisem la altceva.

Se uită la mine mult timp ca şi cum aş fi fost o persoană pe care nu o mai văzuse niciodată.

— Cred că în sfârşit te maturizezi, Landon, zise el în cele din urmă.

Venind din partea lui Eric, nu eram sigur dacă fusese sau nu un compliment.

Deşi, într-un fel sau altul, ştiam că avea dreptate.

În piesă, când Tom Thornton se întâlneşte prima dată cu îngerul este fascinat, motiv pentru care îl însoţeşte peste tot pentru a împărtăşi cu cei mai

puţin norocoşi bucuria Naşterii Domnului. Primele cuvinte pe care le spune Tom sunt: „Eşti frumoasă”, iar eu trebuia să le rostesc ca şi cum ar fi venit din adâncul inimii. Acesta era momentul care dădea tonul pentru restul acţiunii. Problema era că nu pusesem foarte bine la punct replica asta. Sigur, pronunţam cuvintele, dar nu ieşeau prea convingătoare, având în vedere că probabil le rosteam aşa cum le putea rosti oricine uitându-se la Jamie, cu excepţia lui Hegbert. Era singura scenă după care domnişoara Garber nu articulase cuvântul *minunat* şi de aceea eram foarte neliniştit. Încercam să-mi imaginez pe altcineva în rolul îngerului ca să pot rosti replica suficient de convingător, dar cum aveam o mulţime de lucruri asupra cărora mă străduiam să mă concentrez, totul continua să fie foarte confuz.

Când, în sfârşit, cortina se ridică, Jamie era încă în cabină. Nu o văzusem înainte, dar nu asta era problema. Oricum, primele scene nu o includeau, pentru că erau îndeosebi despre Tom Thornton şi despre relaţia lui cu fiica sa.

Nu mă gândisem că aş putea avea trac când o să intru pe scenă, având în vedere faptul că repetasem foarte mult, dar m-am cam pierdut. Playhouse era absolut înţesat şi, aşa cum prevestise domnişoara Garber, fuseseră aşezate două rânduri suplimentare de scaune pe toată partea din spate. În mod normal, teatrul avea patru sute de locuri, dar cu acestea erau cel puţin încă cincizeci de persoane. În plus, mai erau şi cei care stăteau în picioare pe lângă pereţi, înghesuiţi precum sardelele.

Îndată ce am păşit pe scenă, lumea s-a liniştit. Mulţimea, am observat, era formată, mai cu seamă, din doamne în vârstă cu părul siniliu – genul care joacă bingo şi beau Bloody Mary la gustarea dintre micul dejun şi prânz –, dar l-am zărit şi pe Eric cu toţi prietenii mei în rândul din spate. Era de-a dreptul ciudat, dacă ştiţi ce vreau să spun, să stai în faţa lor în timp ce toţi aşteptau să

spun ceva.

Aşa că am făcut tot posibilul să mă detaşez. Sally, minunea cu un singur ochi, o juca pe fiica mea, pentru că era scundă, şi ne-am interpretat rolurile exact cum le repetaserăm. Niciunul dintre noi nu ne-am „cârpit" replicile, cu toate că nu am fost spectaculoşi. Când s-a tras cortina pentru actul doi, a trebuit să montăm din nou decorurile. De data asta, toată lumea a ajutat, iar degetele mele au scăpat nevătămate, pentru că l-am evitat pe Eddie cu orice preţ.

Nu o văzusem totuşi pe Jamie – cred că a fost scutită de mutarea decorurilor pentru că, având costumul dintr-un material uşor, l-ar fi putut rupe, dacă l-ar fi prins într-unul dintre cuiele acelea – dar, ocupat fiind, nu am avut prea mult timp să mă gândesc la ea. Ceea ce urma ştiam, cortina se ridica din nou şi eu reveneam în lumea lui Hegbert Sullivan, mergând prin faţa magazinelor şi uitându-mă în vitrine după cutia muzicală pe care fiica mea şi-o dorea de Crăciun. Eram cu spatele spre locul pe unde intra Jamie, dar, de îndată ce a apărut pe scenă, am auzit mulţimea ţinându-şi răsuflarea. Şi înainte fusese linişte, dar în clipa aceea se lăsase o tăcere absolută. Exact atunci, cu coada ochiului şi într-o parte a scenei, am zărit maxilarul lui Hegbert tremurând. M-am pregătit să mă întorc şi, când am făcut-o, am înţeles în sfârşit despre ce era vorba.

Jamie, pentru prima oară de când o cunoşteam, nu mai avea părul ei de culoarea mierii adunat într-un coc strâns. Dimpotrivă, îi atârna liber, mai lung decât îmi imaginasem, ajungând până mai jos de omoplaţi. În păr avea o urmă de sclipici care atrăgea luminile de pe scenă şi strălucea ca o aureolă de cristal. Iar rochia albă, vaporoasă, croită exact pentru ea, îţi tăia respiraţia. Nu semăna cu fata cu care crescusem sau cu fata pe care o cunoscusem în ultima vreme. Avea şi o urmă uşoară de machiaj – nu prea mult, doar atât cât să-i

evidenţieze blândeţea trăsăturilor. Zâmbea uşor de parcă păstra un secret ascuns în inima ei, exact cum îi cerea rolul să o facă.

Arăta exact ca un înger.

Ştiu că, de uimire, am amuţit şi am rămas uitându-mă la ea un timp care mi s-a părut nesfârşit, până când mi-am amintit că aveam de rostit o replică. Am respirat adânc şi i-am dat drumul încet.

— Eşti frumoasă, i-am spus eu în sfârşit şi toţi cei din sală, de la doamnele din faţă cu părul siniliu şi până la prietenii mei de pe rândul din spate au ştiut că fusesem sincer.

Pentru prima dată, replica aceea nu sunase fals.

CAPITOLUL 9

Să afirmi că piesa a fost un succes zdrobitor era un mod de a te exprima în termeni moderaţi. Publicul a râs şi a plâns, adică exact ceea ce trebuia să facă. Dar datorită prezenţei lui Jamie, spectacolul s-a transformat într-un eveniment cu adevărat deosebit – şi cred că toţi cei din distribuţie au fost uimiţi de cât de bine ieşise. Toţi au reacţionat ca mine, când o văzusem pe Jamie apărând, şi asta a făcut ca interpretarea lor să fie mult mai impresionantă. Am terminat primul spectacol fără nicio problemă şi, în seara următoare, publicul a fost şi mai numeros. Chiar şi Eric s-a apropiat de mine şi m-a felicitat, fapt oarecum surprinzător după ceea ce îmi spusese mai devreme.

— Amândoi aţi jucat bine, a zis el simplu. Sunt mândru de voi, amice.

În acest timp, domnişoara Garber striga: „Minunat!” oricui care putea să o asculte sau celor care, pur şi simplu, treceau din întâmplare pe lângă ea, şi a repetat de atâtea ori, încât am continuat să o aud mult timp după ce m-am dus la culcare în noaptea aceea. După ce s-a tras cortina, am căutat-o pe Jamie şi am zărit-o într-o parte cu tatăl ei. El avea lacrimi în ochi – era prima oară când îl vedeam plângând –, iar Jamie îi sărise în braţe rămânând îmbrăţişaţi mult timp. El îi mângâia părul şoptind: „Îngerul meu” în timp ce ea ţinea ochii închişi, aşa că până şi eu am rămas mut de emoţie.

„Lucrul cuvenit”, mi-am dat eu seama, până la urmă s-a dovedit a nu fi fost prea neplăcut.

După ce, în sfârşit, s-au eliberat unul de celălalt, Hegbert îi făcu mândru semn cu mâna să se întâlnească şi cu restul distribuţiei de la care primi nenumărate felicitări. Era conştientă că jucase bine, deşi continua să le spună tuturor că nu ştia de

ce se făcea atâta zarvă. Era la fel de binedispusă ca de obicei, dar, în ciuda înfăţişării ei atât de drăgălaşe, acest fapt se desluşea într-un mod total diferit. Am rămas în planul doi lăsând-o să-şi savureze momentul de glorie şi, recunosc că o parte din mine încerca acelaşi sentiment ca bătrânul Hegbert. Nu puteam fi decât fericit pentru ea şi, la fel, un pic mândru. Când, în sfârşit, mă văzu stând într-o parte, îşi ceru scuze faţă de ceilalţi şi se apropie de mine.

Ridicându-şi privirea, îmi zâmbi.

— Mulţumesc, Landon. L-ai făcut pe tata foarte fericit.

— Cu plăcere, am spus eu sincer.

În timp ce vorbeam, mi-am dat seama că Hegbert avea să o ducă acasă cu maşina şi, în momentul acela, mi-aş fi dorit să fi avut ocazia să o conduc.

Lunea următoare începea ultima noastră săptămână de şcoală înaintea vacanţei de Crăciun, aşa că la toate orele erau planificate teste finale. În plus, trebuia să termin de completat cererea pentru UNC, treabă pe care o tot amânasem din cauza repetiţiilor. În săptămâna aceea îmi propusesem să mă pun serios cu burta pe carte şi să finalizez cererea înainte de a merge la culcare. Dar, nu mă puteam abţine să nu mă gândesc la Jamie.

Transformarea lui Jamie din timpul piesei fusese surprinzătoare, ca să nu spun mai mult, aşa că am presupus că asta anunţase o schimbare în ceea ce o privea. Nu ştiu de ce am crezut că aşa va fi, dar am făcut-o, şi când am văzut-o dimineaţa următoare îmbrăcată ca de obicei – puloverul maro, părul strâns într-un coc, fusta din stofă ecosez şi toate celelalte –, am fost cât se poate de uimit.

O singură privire a fost îndeajuns ca s-o compătimesc. În sfârşit, în weekend, lumea o considerase o fiinţă normală – chiar deosebită –,

sau aşa păruse, dar ea făcuse cumva ca imaginea aceea să dispară. A, oamenii erau oarecum mai binevoitori, aşa că cei care încă nu discutaseră cu ea i-au spus ce treabă bună făcuse, dar mi-am dat seama imediat că nu avea să dureze. E greu să schimbi ideile preconcepute ale tinerilor, aşa că mă întrebam dacă situaţia n-ar putea deveni şi mai neplăcută pentru ea după asta. Acum că toţi ştiau că ea putea arăta normal, era posibil ca ei să devină şi mai necruţători.

Voiam să-i împărtăşesc impresiile mele în modul cel mai serios, dar îmi pusesem în gând să o fac după ce se încheia săptămâna. Nu numai pentru că aveam multe de făcut, dar trebuia să mă gândesc la cea mai bună cale de a i-o spune. Ca să fiu cinstit, mă simţeam încă puţin vinovat de lucrurile pe care i le spusesem ultima dată când o condusesem acasă şi asta nu doar pentru că piesa fusese un succes. Avea mai mult legătură cu faptul că, în toate momentele petrecute împreună, Jamie fusese mereu binevoitoare şi eu ştiam că greşisem.

Ca să vă spun drept, nu m-am gândit că şi ea dorea să discute cu mine. Ştiam că mă vedea pierzându-mi vremea cu prietenii mei la prânz în timp ce ea stătea retrasă într-un colţ citind din Biblie, dar nu a făcut niciodată un pas spre noi. Dar, în ziua aceea, când plecam de la şcoală, i-am auzit vocea în spatele meu întrebându-mă dacă n-aş avea nimic împotrivă să o conduc acasă. Chiar dacă nu eram încă pregătit să-i mărturisesc gândurile mele, am acceptat. De dragul vremurilor de altădată, înţelegeţi.

Numaidecât, Jamie trecu la fondul chestiunii.

— Îţi aminteşti lucrurile pe care le-ai spus ultima dată când m-ai condus acasă? întrebă ea.

Am dat din cap aprobator, dorindu-mi ca ea să nu fi deschis subiectul.

— Ai promis să te revanşezi, spuse ea.

Pentru o clipă, m-am simţit confuz. Consideram că deja o făcusem cu interpretarea din piesă. Jamie

continuă:

— Ei bine, m-am gândit la ceea ce ai putea să faci, continuă ea fără să mă lase să strecor o vorbă, şi iată ce am descoperit.

Mă întrebă dacă n-aş vrea să adun borcanele de murături şi cutiile de cafea pe care le expusese prin magazinele din tot oraşul de la începutul anului. Stăteau aşezate pe tejghele, de obicei lângă casă, ca lumea să-şi poată lăsa mărunţişul în ele. Banii urmau să meargă la orfani. Jamie nu a vrut niciodată să le ceară oamenilor direct banii, ci a dorit ca ei să-i ofere de bunăvoie. În mintea ei, gestul acela era o faptă creştinească.

Îmi aminteam că văzusem recipiente în locuri ca Cecil's Diner şi Crown Theater. Eu şi prietenii mei, când casierii nu se uitau, obişnuiam să aruncăm în ele agrafe de birou şi fise de telefon de vreme ce făceau aproape acelaşi zgomot ca monedele şi, pe urmă, râdeam satisfăcuţi de modul în care o trăsesem pe sfoară pe Jamie. Făceam glume imaginându-ne cum avea să deschidă una dintre cutii aşteptându-se la o sumă considerabilă din cauza greutăţii şi când colo să nu găsească nimic altceva decât fise şi agrafe de birou. Uneori, când îţi aduci aminte de lucruri pe care obişnuiai să le faci, te înfiori, şi exact asta mi s-a întâmplat şi mie.

Jamie observă expresia de pe chipul meu.

— Nu trebuie să o faci, zise ea evident dezamăgită. Pur şi simplu, mă gândeam că de vreme ce Crăciunul se apropie şi eu nu am maşină, îmi va lua prea mult timp să le adun pe toate…

— Nu, am spus eu întrerupând-o. O voi face. Oricum, nu am prea multe de făcut.

Aşadar, cam asta am început să fac eu de miercuri, chiar dacă aveam teste pentru care să studiez, chiar dacă trebuia să termin de completat cererea pentru UNC. Jamie îmi dăduse o listă a tuturor locurilor unde plasase cutii, iar eu am

împrumutat maşina mamei mele şi, a doua zi, am demarat spre capătul îndepărtat al oraşului. Jamie distribuise cam şaizeci de cutii în total, aşa că am dedus că într-o singură zi aveam să le adun pe toate. În comparaţie cu plasarea lor, colectarea avea să fie floare la ureche. Lui Jamie îi luase aproape şase săptămâni să o facă, pentru că mai întâi trebuise să găsească şaizeci de borcane şi cutii goale şi abia pe urmă să plaseze câte două sau trei pe zi, din moment ce nu avusese maşină şi nu putuse transporta mai multe în acelaşi timp. Când am pornit, m-am simţit oarecum ciudat că eu eram cel care aduna cutiile şi borcanele, întrucât era proiectul lui Jamie, dar m-am consolat cu gândul că o ajutam.

Am mers din prăvălie în prăvălie adunând cutiile şi borcanele şi, la sfârşitul primei zile, am realizat că o să dureze mai mult decât îmi închipuisem. Adunasem cam douăzeci de recipiente, pentru că neglijasem un aspect al vieţii din Beaufort. Într-un orăşel ca acesta, era imposibil doar să intri în grabă şi să înşfaci cutia fără să stai de vorbă cu proprietarul sau să saluţi o cunoştinţă. Pur şi simplu, nu ţinea. În consecinţă, ascultam vreo poveste pescărească, le spuneam cum merge şcoala, le dădeam o mână de ajutor ca să descarce câteva lăzi în spate sau s-a întâmplat chiar să mi se ceară părerea dacă ar trebui să fie mutat suportul pentru reviste în altă parte a magazinului. Ştiam că Jamie ar fi fost pricepută la asta, aşa că am încercat să acţionez cum am crezut că ar dori ea să o fac. În fond, era proiectul ei.

Ca să nu pierd timpul, nu mă opream să verific încasările. Răsturnam banii dintr-un recipient în altul şi îmi continuam drumul. La sfârşitul primei zile tot mărunţişul încăpuse în două borcane mari pe care le-am dus în camera mea. Am zărit câteva bancnote prin sticlă – nu prea multe – şi m-am agitat doar atunci când am constatat că mărunţişul se reducea înainte de toate la monede. Cu toate că

nu erau nici pe departe aşa de multe fise sau agrafe de birou cum crezusem, m-am întristat când am numărat banii. Erau 20,32 de dolari. Chiar şi în 1958 nu erau mulţi bani, mai ales că trebuiau să ajungă pentru treizeci de copilaşi.

Totuşi, nu m-am descurajat. Gândindu-mă că era o greşeală, am ieşit a doua zi, am mai cărat câteva duzini de lăzi, am mai stat de vorbă cu încă douăzeci de proprietari în timp ce am adunat alte cutii şi borcane. Suma încasată: 23,89 de dolari.

A treia zi a fost şi mai rău. Chiar şi după ce am numărat banii, nu mi-a venit să cred. Erau doar 11,52 de dolari. Suma provenea de la prăvăliile din zona portului, unde îşi pierdeau vremea turiştii şi adolescenţii ca mine. Eram într-adevăr persoane deosebite, nu m-am putut abţine să nu reflectez.

Văzând cât de puţini bani s-au adunat – 55,73 de dolari în total –, m-am simţit îngrozitor, având în vedere că borcanele fuseseră expuse aproape un an întreg şi că eu însumi le văzusem de nenumărate ori. În seara aceea trebuia să o sun pe Jamie să-i comunic suma pe care o adunasem, dar n-am putut să o fac. Ea îmi spusese că îşi dorea ceva absolut deosebit anul acesta, dar suma adunată era sub aşteptări – iar eu ştiam asta. În schimb, am minţit-o şi i-am spus că nu aveam de gând să număr banii până când nu vom reuşi să facem acest lucru împreună, pentru că era proiectul ei, nu al meu. Era mult prea deprimant. Am promis să aduc banii a doua zi după-amiază, după orele de şcoală. A doua zi era 21 decembrie, cea mai scurtă zi a anului. Mai rămăseseră patru zile până la Crăciun.

— Landon, îmi spuse ea după ce numără banii, ăsta este un miracol!

— Câţi bani sunt? am întrebat, deşi ştiam exact câţi erau.

— Sunt aproape două sute patruzeci şi şapte de dolari!

Când îşi ridică privirea spre mine, era pe deplin fericită. De vreme ce Hegbert era acasă, mi se îngăduise să stau în camera de zi şi acolo Jamie numărase şi banii. Erau stivuiţi în grămezi mici şi ordonate pe toată podeaua, aproape numai monede de 25 de cenţi şi de 10 cenţi. Hegbert se afla la masa din bucătărie, unde îşi scria predica şi chiar şi el şi-a întors capul când a auzit vocea lui Jamie.

— Crezi că sunt suficienţi? am întrebat eu cu candoare.

În timp ce se uita prin cameră, au început să-i curgă lacrimi mici pe obraji, încă nevenindu-i să creadă ceea ce vedea în faţa ochilor ei. Nici după piesă parcă nu fusese atât de fericită. Se uită drept la mine.

— Este… nemaipomenit, spuse ea zâmbind. Vocea îi era mai plină de emoţie ca oricând. Anul trecut, am adunat doar şaptezeci de dolari.

— Mă bucur că a mers mai bine anul acesta, am spus eu înghiţind nodul care mi se pusese în gât. Dacă n-ai fi aşezat borcanele astea de la începutul anului, nu ai fi putut aduna nici pe departe aşa de mulţi bani.

Ştiu că minţeam, dar nu-mi păsa. În mod excepţional, era soluţia cea mai bună.

N-am ajutat-o pe Jamie să aleagă jucăriile – oricum ea ştia mai bine ce-şi doreau copilaşii –, dar a insistat să merg cu ea la orfelinat în ajunul Crăciunului, aşa că am fost de faţă când copiii au deschis cadourile.

— Te rog, Landon, spusese ea şi văzând-o atât de emoţionată, nu am avut inima să o refuz.

Aşadar, peste trei zile, în timp ce mama şi tata se aflau la o petrecere la reşedinţa primarului, m-am îmbrăcat cu o jachetă dintr-o ţesătură cu model în carouri pe care am asortat-o cu cea mai grozavă cravată şi m-am îndreptat spre maşina mamei cu cadoul pentru Jamie sub braţ. Îmi cheltuisem ultimii câţiva dolari pe un pulover frumos,

socotind că era singurul lucru care i se potrivea. Nu era tocmai persoana pentru care era foarte simplu să cumperi ceva.

Trebuia să ajung la orfelinat la şapte, dar podul de lângă Morehead City era ridicat, aşa că a trebuit să aştept până când cargobotul care pleca în alte ţări şi-a croit drum încetişor pe canal. Drept urmare, am sosit cu câteva minute mai târziu. Uşa din faţă era deja încuiată la ora aceea, aşa că a trebuit să bat până când, în sfârşit, m-a auzit domnul Jenkins. A zdrăngănit legătura de chei până când a găsit-o pe cea potrivită şi, peste o clipă, a deschis uşa. Am păşit înăuntru lovindu-mi uşor braţele să mă încălzesc.

— Ah… ai ajuns, spuse el bucuros. Te aşteptam. Haide, te voi conduce în sala unde s-a adunat toată lumea.

Mă conduse pe hol spre camera de joacă, acelaşi loc pe care-l văzusem mai înainte. M-am oprit o clipă ca să trag adânc aer în piept înainte ca, în sfârşit, să intru.

Era chiar mai bine decât îmi imaginasem.

În mijlocul încăperii, am zărit un brad uriaş decorat cu beteală şi lumini colorate şi nenumărate ornamente făcute manual. Sub brad, răspândite în toate direcţiile, erau darurile, de toate mărimile şi formele. Erau stivuite unele peste altele, iar copiii stăteau pe podea în semicerc. Erau îmbrăcaţi cu cele mai bune haine, am presupus – băieţii purtau pantaloni marinăreşti şi cămăşi cu gulere albe, iar fetele aveau fuste bleumarin şi bluze cu mânecă lungă. Toţi se spălaseră pentru marele eveniment şi cei mai mulţi dintre băieţi erau proaspăt tunşi.

Pe masa de lângă uşă era un bol cu punci şi platouri cu fursecuri în formă de brad de Crăciun, presărate cu zahăr verde. Printre copii erau şi câţiva adulţi în braţe cu ţâncii mai mici care ascultau fermecaţi *Twas the Night Before Christmas.*

N-am văzut-o pe Jamie, cel puţin nu imediat.

Mai întâi, i-am recunoscut vocea. Ea era cea care citea povestea, aşa că, în cele din urmă, am localizat-o. Stătea pe podea în faţa bradului cu picioarele îndoite sub ea.

Spre surpriza mea, avea părul desfăcut, exact ca în seara piesei. În locul vechiului cardigan maro pe care-l văzusem de multe ori, purta un pulover roşu cu răscroială în formă de V care îi accentua cumva culoarea ochilor ei albastru-deschis. Chiar şi fără sclipiciul din păr sau rochia albă şi vaporoasă, arăta minunat. Fără măcar să-mi dau seama, îmi ţinusem respiraţia şi, cu coada ochiului, l-am văzut pe domnul Jenkins zâmbindu-mi. Am expirat şi am zâmbit încercând să-mi revin.

Jamie se opri doar o singură dată ca să-şi ridice privirea. Mă observase stând în uşă, dar continuă să le citească blând copiilor. Mai dură aproape un minut ca să termine şi, când încheie, se ridică şi îşi netezi fusta, apoi înconjură grupul de copii ca să-şi facă drum spre mine. Neştiind unde dorea să merg, am rămas pe loc.

Între timp, domnul Jenkins dispăruse.

— Îmi pare rău că am început fără tine, spuse ea când, în sfârşit, ajunse lângă mine, dar copiii erau foarte emoţionaţi.

— Nu-i nicio problemă, am spus zâmbind, gândindu-mă cât de drăguţă era.

— Sunt tare bucuroasă că ai putut veni.

— Şi eu.

Jamie zâmbi şi mă luă de mână să-mi arate drumul.

— Hai cu mine, spuse ea. Ajută-mă să dau cadourile.

Următoarea oră ne-am petrecut-o împărţind darurile şi urmărindu-i pe micuţi deschizându-le. Jamie făcuse cumpărături din tot oraşul, alegând lucruri pentru fiecare copil în parte, daruri individuale cum nu mai primiseră vreodată. Cadourile de la Jamie nu erau singurele – atât orfelinatul, cât şi cei care lucrau acolo le oferiseră

copiilor diverse lucruri. În timp ce hârtia era aruncată prin încăpere într-o frenezie impresionantă, peste tot se auzeau ţipete de încântare. Mie, cel puţin, mi se părea că toţi copiii, care continuau să-i mulţumească lui Jamie fără încetare, primiseră mult mai mult decât speraseră.

După ce toate darurile au fost deschise, atmosfera începu să se liniştească. Domnul Jenkins şi o femeie pe care nu o mai întâlnisem până atunci făcură ordine în încăpere, iar unii dintre copiii mai mici începuseră să aţipească pe sub brad. Câţiva dintre cei mai mari se întorseseră deja în camerele lor cu darurile primite şi stinseseră becurile din tavan. Luminile bradului răspândeau o strălucire diafană în timp ce, de la un fonograf dintr-un colţ, se auzea *Silent Night.* Stăteam încă pe podea alături de Jamie care ţinea o fetiţă ce îi adormise în poală. Din cauza agitaţiei, nu avusesem de fapt ocazia să discutăm. Amândoi rămaseserăm cu privirea pierdută la luminiţele din brad, iar eu mă întrebam la ce se gândea Jamie. La drept vorbind, nu-mi dădeam seama, dar avea o expresie blândă. În acel moment am ştiut că era mulţumită de modul în care se desfăşurase seara şi, în adâncul sufletului, şi eu eram la fel. În acest sens, era cel mai grozav ajun de Crăciun pe care-l petrecusem vreodată.

Mi-am aruncat o privire spre ea. Cu luminile care îi străluceau pe chip, arăta la fel de drăguţă ca oricare altă persoană.

— Ţi-am cumpărat ceva, i-am spus eu, în sfârşit. Un dar, adică.

Am vorbit încet, ca să nu trezesc fetiţa, şi am sperat că astfel îmi ascundeam neliniştea din voce.

Ea îşi întoarse faţa spre mine, cu un zâmbet uşor.

— Nu trebuia să faci asta, rosti ea tot cu vocea scăzută, aproape cântată.

— Ştiu, am spus. Dar am dorit să o fac.

Continuasem să ţin cadoul într-o parte şi am

întins mâna după el ca să i-l ofer.

— L-ai putea deschide în locul meu? Am mâinile complet ocupate acum.

Se uită în jos spre fetiţă şi apoi, înapoi, spre mine.

— Nu trebuie să-l deschizi acum, dacă nu ţii neapărat, am spus eu ridicând din umeri, nu este un lucru foarte important.

— Nu fi prostuţ, spuse ea. Aş prefera să-l deschid în faţa ta.

M-am uitat la dar şi am început să-l desfac îndepărtând banda ca să nu fac prea mult zgomot, apoi am scos hârtia până am ajuns la cutie. După ce am pus hârtia într-o parte, am ridicat capacul şi am scos puloverul ţinându-l în sus ca să i-l arăt. Era maro, precum cele purtate de ea de obicei. Dar m-am gândit că i-ar prinde bine unul nou.

În comparaţie cu bucuria pe care o observasem mai devreme, nu m-am aşteptat la o reacţie deosebită.

— Vezi, asta-i tot. Ţi-am spus că nu e cine ştie ce, am spus eu.

Speram să nu fie dezamăgită de dar.

— Este frumos, Landon, spuse ea cu toată convingerea. Îl voi purta la următoarea noastră întâlnire. Mulţumesc.

Pentru o clipă, am rămas tăcuţi, iar eu mi-am îndreptat din nou privirea spre luminile din brad.

— Şi eu ţi-am adus ceva, şopti Jamie, în sfârşit.

Se uită spre brad şi i-am urmărit privirea. Cadoul se afla încă sub brad, ascuns parţial de suport, aşa că am întins mâna după el. Era dreptunghiular, flexibil şi cam greu. Mi l-am aşezat în poală fără să încerc să-l desfac.

— Deschide-l, spuse ea uitându-se drept la mine.

— Nu trebuie să-mi oferi asta, am spus cu sufletul la gură.

Deja ştiam ce era înăuntru, aşa că nu-mi venea să cred ce făcuse. Mâinile începură să-mi tremure.

— Te rog, îmi spuse ea cu cea mai duioasă voce, deschide-l. Vreau să o faci.

Am desfăcut pachetul fără nicio tragere de inimă. Când, în sfârşit, am scos toată hârtia, am apucat cu delicateţe darul de teamă să nu-l stric. L-am privit uimit, hipnotizat şi mi-am trecut încet mâna peste el atingând uşor cu degetele pielea uzată în timp ce ochii mi s-au umplut de lacrimi. Jamie întinse mâna şi o aşeză peste mâna mea. Era caldă şi moale.

I-am aruncat o privire fără să ştiu ce să spun.

Jamie îmi dăruise Biblia ei.

— Mulţumesc pentru ceea ce faci, îmi şopti ea. A fost cel mai grozav Crăciun din viaţa mea.

M-am întors într-o parte fără să răspund şi am întins mâna spre locul unde îmi lăsasem paharul cu punci. Corul cânta în continuare *Silent Night* şi muzica umplea încăperea. Am luat o înghiţitură de punci încercând să-mi astâmpăr uscăciunea neaşteptată din gât. Pe când beam, toate momentele pe care le petrecusem cu Jamie mi s-au înlănţuit în minte. M-am întors cu gândul la bal şi la ceea ce făcuse ea pentru mine în noaptea aceea. M-am gândit la piesă şi la apariţia ei îngerească. M-am gândit la momentele când o condusesem acasă şi cum o ajutasem să adune borcanele şi cutiile cu bani pentru orfani.

Şi în timp ce imaginile se derulau prin mintea mea, dintr-odată, mi se opri răsuflarea. M-am uitat la Jamie, apoi mi-am ridicat privirea spre tavan, m-am uitat prin încăpere făcând tot ceea ce era posibil să-mi păstrez calmul şi, din nou, am privit spre Jamie. Ea îmi zâmbi, iar eu i-am întors zâmbetul şi tot ce am reuşit să fac a fost să mă întreb cum de mă îndrăgostisem de o fată ca Jamie Sullivan.

CAPITOLUL 10

Mai târziu, în seara aceea, am dus-o pe Jamie acasă cu maşina. La început, n-am fost sigur dacă era sau nu cazul să apelez la tertipul cu căscatul şi să-i cuprind umărul cu braţul, dar, să fiu cinstit, nu ştiam exact ce simţea ea pentru mine. De acord, îmi oferise cel mai nemaipomenit dar pe care-l primisem vreodată şi, chiar dacă nu aveam să deschid niciodată Biblia ca să o citesc aşa cum făcea ea, ştiam că era ca şi cum îşi sacrificase o parte din ea. Dar Jamie era genul de persoană care şi-ar dona un rinichi unui străin întâlnit pe stradă, dacă acesta ar fi avut nevoie cu adevărat de el. Aşa că nu eram prea sigur cum să o iau.

Cândva, Jamie îmi spusese că nu era proastă, şi cred că, în sfârşit, am ajuns la concluzia că nu era. Ar fi putut fi… mă rog, altfel… dar înţelesese ce făcusem pentru orfani şi, privind în urmă, cred că a ştiut încă din după-amiaza aceea când am stat pe podeaua din camera ei de zi. Când vorbise despre miracol, socotesc că la mine se referise.

Hegbert, mi-am amintit, intrase în cameră în timp ce eu şi Jamie discutam, dar nu a avut prea multe de spus. În ultima vreme, bătrânul Hegbert nu fusese în apele lui, cel puţin după cât văzusem. Predicile sale au continuat pe tema banilor şi încă vorbea despre preacurvie, dar în ultima vreme, erau mai scurte ca de obicei şi, din când în când, se oprea în mijlocul unei fraze cu o mină ciudată ca şi cum ar fi fost cu gândul la altceva, la ceva trist.

Nu ştiam ce să cred despre purtarea lui, pentru că, de fapt, nu-l cunoşteam prea bine. Şi Jamie, când vorbea despre el, părea să-l descrie ca pe o persoană total diferită. Nu mi-l puteam imagina pe Hegbert cu simţul umorului aşa cum nu-mi puteam imagina luna de pe cer în două exemplare.

Aşadar, el intrase în cameră în timp ce noi număram banii şi, când Jamie s-a ridicat în

picioare cu lacrimi în ochi, Hegbert parcă nici nu remarcase că eram şi eu acolo. I-a spus că era mândru de ea şi că o iubea, dar pe urmă, şi-a târât picioarele înapoi în bucătărie, să-şi continue lucrul la predicile sale. Nici măcar nu mă salutase. Ei, ştiam că nu fusesem chiar cel mai pios copil din parohie, dar continuam să găsesc comportamentul lui oarecum bizar.

În timp ce mă gândeam la Hegbert, mi-am aruncat o privire spre Jamie care stătea lângă mine. Se uita pe geam cu o expresie liniştită, surâzând, dar absentă în acelaşi timp. Am zâmbit. Poate că se gândea la mine. Mâna mea începu să se mişte repede spre locul pe care stătea, dar înainte de a ajunge să o ating, Jamie rupse tăcerea.

— Landon, întrebă ea, în sfârşit, cu faţa spre mine, te gândeşti vreodată la Dumnezeu?

Mi-am retras mâna.

De obicei, când mă gândeam la Dumnezeu, mi-l imaginam ca în icoanele acelea vechi pe care le văzusem în biserici – un titan care plutea deasupra panoramei purtând o mantie albă, cu părul lung revărsat, atrăgând atenţia cu degetul –, dar ştiam că ea nu despre asta vorbea. Ea vorbea despre planul lui Dumnezeu. Am avut nevoie de o clipă de gândire ca să răspund.

— Sigur, am spus. Din când în când, recunosc.

— Te întrebi vreodată de ce lucrurile trebuie să se întâmple într-un anumit fel?

Am dat din cap nesigur.

— Mă gândesc mult la asta în ultima vreme.

„Chiar mai mult ca de obicei?” am vrut să întreb, dar n-am făcut-o. Se vedea că avea mai multe de spus, aşa că am rămas tăcut.

— Ştiu că Dumnezeu are un plan pentru noi toţi, dar uneori, nu înţeleg care poate fi mesajul. Ţie ţi se întâmplă vreodată?

A spus-o ca şi cum ar fi fost o problemă la care eu mă gândeam tot timpul.

— Mă rog, am spus eu încercând să blufez. Nu

cred că ne propunem să-l înţelegem tot timpul. Cred că uneori trebuie, pur şi simplu, să avem credinţă.

A fost un răspuns destul de bun, recunosc. Probabil că sentimentele mele pentru Jamie făceau să-mi funcţioneze creierul mai rapid decât de obicei. Mi-am dat seama că ea chibzuia asupra răspunsului meu.

— Da, spuse ea, în sfârşit, ai dreptate.

Am zâmbit în sinea mea şi am schimbat subiectul, pentru că discuţia despre Dumnezeu nu era genul de conversaţie care să creeze o atmosferă romantică.

— Ştii, am spus eu întâmplător, fără îndoială, a fost plăcut astă-seară când am stat lângă brad.

— Da, a fost, spuse ea cu mintea încă în altă parte.

— Şi tu, fără îndoială, arătai bine.

— Mulţumesc.

Ideea mea nu a avut rezultat.

— Pot să-ţi pun o întrebare? am spus eu, în cele din urmă, în speranţa că îi voi atrage atenţia.

— Sigur, spuse ea.

Am oftat adânc.

— Mâine, după biserică, şi, mă rog… după ce ai să stai puţin timp cu tatăl tău… vreau să spun… M-am oprit şi am privit-o. Vrei să vii la mine acasă la masa de Crăciun?

Cu toate că atunci când i-am pus întrebarea era cu faţa spre geam, i-am zărit pe chip conturul vag al unui zâmbet.

— Da, Landon. Mi-ar plăcea foarte mult.

Am răsuflat uşurat nevenindu-mi să cred că o invitasem şi continuând să mă mir cum de se întâmplase una ca asta. Am trecut cu maşina pe străzi unde ferestrele caselor erau decorate cu lumini de Crăciun şi apoi prin piaţa centrală a oraşului. Peste două minute, când am întins mâna spre locul pe care stătea ea, i-am luat, în sfârşit, mâna în mâna mea şi, ca seara să se încheie

perfect, ea nu şi-a retras-o.

Când am oprit în faţa casei ei, luminile din camera de zi ardeau încă şi, în spatele perdelelor, l-am zărit pe Hegbert. Am bănuit că o aştepta, pentru că dorea să afle cum decursese seara la orfelinat. Ori asta, ori dorea să se asigure că nu-i sărutam fiica în pragul uşii. Ştiu că nu ar fi privit cu ochi buni un asemenea gest.

În timp ce mă gândeam la toate astea – la ce o să facem când, în sfârşit, o să ne luăm rămas-bun –, am coborât din maşină şi ne-am îndreptat spre uşă. Jamie era tăcută şi mulţumită în acelaşi timp şi cred că şi fericită că o invitasem la mine a doua zi. De vreme ce fusese suficient de isteaţă să înţeleagă ce făcusem pentru orfani, am considerat că poate fusese destul de inteligentă să înţeleagă şi momentul întoarcerii acasă. Sper că-şi dădea seama că era prima dată când, de fapt, o rugasem să mă însoţească.

Exact când urcam treptele, l-am văzut pe Hegbert uitându-se pe furiş din spatele perdelelor şi retrăgându-şi faţa. Pentru unii părinţi, ai Angelei, bunăoară, asta însemna că ştiau că sosiserăm acasă şi că aveam la dispoziţie aproape un minut înainte să ne deschidă uşa. De obicei, asta ne oferea timp să ne privim în ochi şi să ne sărutăm. În mod obişnuit, dura destul de mult.

Ei, acum, nu ştiam dacă Jamie voia să mă sărute. De fapt, chiar mă îndoiam de faptul că ar face-o. Dar cu privirea ei atât de duioasă, cu părul ei desfăcut şi cu tot ce se întâmplase în seara aceea, nu voiam să pierd ocazia în cazul când s-ar fi putut ivi. Deja simţeam fluturaşii care începeau să prindă viaţă în stomacul meu, când Hegbert a deschis uşa.

— V-am auzit când v-aţi oprit, spuse el încet.

Avea pielea de culoarea aceea bolnăvicioasă, ca de obicei, şi arăta obosit.

— Bună seara, părinte Sullivan, am spus

deprimat.

— Bună, tati, spuse veselă Jamie. Îmi pare rău că n-ai putut veni astă-seară. A fost minunat.

— Mă bucur pentru voi. Păru să se adune apoi şi îşi drese glasul. O să vă mai las puţin să vă spuneţi noapte bună. O să-ţi las uşa deschisă.

Se întoarse şi intră înapoi în camera de zi. Din locul unde mă aflam, ştiam că ne putea totuşi zări. Se prefăcea că citeşte, cu toate că n-am putut vedea ce avea în mâini.

— M-am simţit extraordinar, Landon, spuse Jamie.

— Şi eu, am răspuns simţind cum mă urmărea Hegbert.

M-am întrebat dacă o fi ştiind că o ţinusem pe Jamie de mână pe drumul de întoarcere acasă.

— La ce oră să vin mâine? întrebă ea.

Hegbert ridică dintr-o sprânceană.

— Voi veni să te iau. Este bine pe la ora cinci?

Jamie privi peste umăr.

— Tati, ai avea ceva împotrivă dacă i-aş vizita pe Landon şi pe părinţii lui mâine?

Hegbert îşi duse mâna la ochi şi începu să-i frece. Oftă.

— Dacă este important pentru tine, nicio problemă, spuse el.

Nu primisem cel mai emoţionant vot de încredere, dar era suficient pentru mine.

— Ce ar trebui să aduc? întrebă ea.

În Sud era o tradiţie ca întotdeauna să pui o asemenea întrebare.

— Nu trebuie să aduci nimic, am răspuns eu. Voi veni să te iau la cinci fără un sfert.

Am rămas pe loc o clipă, fără să ne mai spunem altceva, aşa că l-am văzut pe Hegbert devenind puţin nerăbdător. Nu întorsese pagina cărţii de când stăteam acolo.

— Ne vedem mâine, spuse ea, în sfârşit.

— Perfect, am spus eu.

Privi în jos o clipă, apoi îşi ridică din nou ochii

spre mine.

— Mulţumesc că m-ai adus cu maşina acasă, spuse ea.

Cu asta, se întoarse şi intră în casă. Abia de i-am zărit zâmbetul care-i flutura uşor pe buze în timp ce se uită pe furiş pe uşă exact în momentul când se pregătea să o închidă.

A doua zi, am venit să o iau exact cum stabiliserăm şi am fost încântat să observ că îşi lăsase părul desfăcut din nou. După cum promisese, purta puloverul pe care i-l dăruisem.

Atât mama, cât şi tata s-au arătat puţin surprinşi când i-am întrebat dacă sunt de acord ca Jamie să vină la cină. Nu era nicio problemă, pentru că, de câte ori tata era în oraş, mama o punea pe Helen, bucătăreasa noastră, să facă mâncare ca pentru o mică armată.

Cred că până acum nu am amintit nimic de bucătăreasă. În casa noastră, aveam o menajeră şi o bucătăreasă, nu numai pentru că familia mea îşi permitea să le aibă, ci şi pentru că mama nu era cea mai grozavă gospodină din lume. Din când în când, se mai întâmplase să-mi facă sendvişuri pentru prânz, dar îşi pătase unghiile cu muştar şi durase cel puţin trei sau patru zile să scape de el. Fără Helen, aş fi crescut mâncând piure de cartofi ars şi friptură crocantă. Din fericire, tata îşi dăduse seama de asta de îndată ce s-au căsătorit, aşa că a angajat o bucătăreasă şi o menajeră dinainte de a veni eu pe lume.

Deşi casa noastră era mai spaţioasă decât majoritatea, nu era un palat, dar nici bucătăreasa şi nici servitoarea nu locuiau cu noi, pentru că nu aveam spaţiu separat de locuit. Tata cumpărase clădirea pentru valoarea ei istorică. Cu toate că nu era casa unde locuise cândva Barbă-Neagră, ceea ce ar fi fost mult mai interesant pentru mine, clădirea fusese proprietatea lui Richard Dobbs Spaight, cel care semnase Constituţia. Spaight

stăpânise, de asemenea, o fermă dincolo de New Bern, cam la şaptezeci de kilometri depărtare, şi acolo fusese înmormântat. Se poate să nu fi fost o casă la fel de renumită ca aceea unde fusese înmormântat Dobbs Spaight, dar continua să-i ofere tatălui meu prilej de laudă pe holurile Congresului şi, ori de câte ori se plimba prin grădină, îl puteam observa visând la moştenirea pe care dorea să mi-o lase. Într-un fel, acest fapt mă întrista, pentru că, indiferent ce ar fi făcut, nu putea să-l depăşească niciodată pe bătrânul Richard Dobbs Spaight. Evenimente istorice precum semnarea Constituţiei se petrec doar o dată la câteva sute de ani şi, indiferent cum ai privi lucrurile, dezbaterea subvenţiilor agricole pentru cultivatorii de tutun sau discuţiile despre „influenţa comunistă" nu aveau să-l depăşească niciodată. Chiar şi unul ca mine ştia asta.

Casa era în *National Historic Register,* şi cred că mai este, şi cu toate că Jamie mai fusese o dată la noi, când a păşit înăuntru, a rămas din nou impresionată. Părinţii mei aveau o ţinută foarte elegantă, ca şi mine de altfel, iar mama a sărutat-o pe obraz în semn de bun venit. Mama, nu m-am putut abţine să nu mă gândesc în timp ce am urmărit-o acţionând, marcase un punct înaintea mea.

Cina a fost plăcută, oarecum festivă cu cele patru feluri, dar nu ceremonioasă. Părinţii mei şi Jamie au purtat o conversaţie minunată – gândesc ca domnişoara Garber – şi cu toate că am încercat să intercalez genul meu propriu de umor, nu a fost primit cu prea mult entuziasm, cel puţin din punctul de vedere al părinţilor mei. Totuşi, Jamie a râs, iar eu am luat-o ca pe un semn bun.

După cină am invitat-o pe Jamie să ne plimbăm prin grădină, chiar dacă, iarnă fiind, nu erau flori. După ce ne-am pus hainele, am ieşit afară în aerul rece. Vedeam răsuflarea noastră ieşind în trâmbe micuţe.

— Părinţii tăi sunt extraordinari, îmi spuse ea.

Cred că Jamie nu pusese la inimă predicile lui Hegbert.

— Sunt drăguţi, am răspuns eu, în felul lor. Mai ales mama este încântătoare.

Am afirmat acest lucru nu numai pentru că era adevărat, ci şi pentru că era acelaşi lucru pe care copilaşii l-au spus despre Jamie. Speram că va înţelege aluzia.

Se opri să se uite la tufele de trandafiri, care arătau ca nişte beţe cioturoase, aşa că n-am înţeles ce ar fi putut-o interesa.

— Este adevărat ce se spune despre bunicul tău? mă întrebă ea. Poveştile pe care le spun oamenii?

Cred că nu mi-a înţeles aluzia.

— Da, am spus eu încercând să nu-mi arăt dezamăgirea.

— Asta-i trist, spuse ea simplu. Este mult mai importantă viaţa decât banii.

— Ştiu.

— Adevărat? întrebă ea uitându-se la mine.

Nu i-am înfruntat privirea când am răspuns. Nu mă întrebaţi de ce.

— Ştiu că bunicul meu a greşit.

— Dar nu vrei să dai înapoi, nu-i aşa?

— De fapt, nu m-am gândit niciodată la acest lucru, ca să-ţi spun drept…

— Dar ai vrea?

Nu am răspuns imediat, aşa că Jamie îşi întoarse faţa de la mine. Se uita din nou ţintă la tufele de trandafiri cu tulpinile lor cioturoase, iar eu mi-am dat dintr-odată seama că dorise ca eu să răspund afirmativ. Cam asta ar fi făcut ea fără să se gândească de două ori.

— De ce faci asemenea lucruri? îmi scăpă înainte să mă pot stăpâni, iar sângele îmi năvăli în obraji. Mă faci să mă simt vinovat, vreau să spun. Nu am fost eu cel care a făcut-o. Pur şi simplu, s-a întâmplat să mă nasc în această familie.

Întinse mâna şi atinse o crenguţă.

— Asta nu înseamnă că nu poţi să repari, spuse ea încetişor, când vei avea ocazia.

Punctul ei de vedere era clar, chiar şi pentru mine, şi în adâncul sufletului ştiam că avea dreptate. Dar hotărârea aceea, dacă o voi lua vreodată, era undeva foarte departe. În ce mă privea, deocamdată, aveam lucruri mai importante de făcut. Am schimbat subiectul cu ceva la care mă puteam raporta mai bine.

— Tatăl tău mă place? am întrebat.

Voiam să ştiu dacă Hegbert îmi îngăduia să o mai întâlnesc.

Dură puţin ca să răspundă.

— Tatăl meu, spuse ea încet, îşi face griji din cauza mea.

— Ca toţi părinţii, nu? am întrebat eu.

Se uită în jos şi apoi într-o parte înainte de a-şi întoarce privirea spre mine.

— Cred că în ceea ce-l priveşte este altfel decât majoritatea. Dar tata te place şi ştie că întâlnirile noastre mă bucură. De aceea m-a lăsat să vin la tine la masă.

— Mă bucur, am spus eu serios.

— Şi eu.

Ne-am uitat unul la celălalt sub lumina palidă a lunii în formă de seceră şi, când eram aproape să o sărut, ea îşi întoarse faţa prea curând şi zise ceva care, într-un fel, mă derută.

— Tatăl meu îşi face griji şi din cauza ta, Landon.

Modul în care o spuse – cu un glas blând şi trist în acelaşi timp – mă preveni că tatăl ei era neliniştit nu numai pentru că mă considera iresponsabil sau pentru că într-o vreme mă ascundeam în spatele copacilor şi îl înjuram şi nici măcar pentru că eram un membru al familiei Carter.

— De ce? am întrebat.

— Pentru acelaşi motiv pentru care îmi fac şi eu

griji, spuse ea.

Nu-mi dădu mai multe explicaţii, aşa că mi-am dat seama chiar atunci că ascundea ceva, ceva ce nu-mi putea spune, ceva care o întrista în acelaşi timp. Abia mai târziu, aveam să-i aflu secretul.

Cel mai bizar lucru care mi se întâmplase vreodată era, fără îndoială, faptul de a fi îndrăgostit de o fată precum Jamie Sullivan. Nu numai că era fata la care nu mă gândisem deloc până atunci – chiar dacă crescuserăm împreună –, dar era ceva neobişnuit în modul în care mi se dezvăluiseră sentimentele faţă de ea. Relaţia asta nu era la fel cu cea pe care o avusesem cu Angela, fata pe care o sărutasem prima dată când s-a întâmplat să fiu singur cu ea. Pe Jamie nu o sărutasem încă. Nici măcar nu o îmbrăţişasem, nici nu o dusesem la Cecil's Diner sau la un film. Nu făcusem nimic din ceea ce făceam în mod obişnuit cu fetele şi totuşi, într-un fel sau altul, mă îndrăgostisem.

Problema era că nu ştiam ce sentimente nutrea ea faţă de mine.

A, categoric, existau câteva indicii, şi nu-mi scăpaseră. Biblia era, bineînţeles, un lucru foarte important, dar mai era şi modul în care mă privise când închisese uşa în Ajunul Crăciunului sau când mă lăsase să o ţin de mână pe drumul de întoarcere acasă de la orfelinat. Pentru modul meu de a gândi exista precis ceva, dar nu eram tocmai sigur de pasul pe care trebuia să-l fac în continuare.

Când, în cele din urmă, o dusesem acasă după cina de Crăciun, am întrebat-o dacă i-ar face plăcere s-o mai vizitez din când în când, iar ea a zis că ar fi minunat. Chiar aşa spusese: „Ar fi minunat". Nu am socotit lipsa de entuziasm ca pe un afront personal, pentru că Jamie avea tendinţa de a discuta ca un adult şi, de aceea, cred că se înţelegea cu persoanele mai în vârstă aşa de bine.

A doua zi, m-am dus la ea acasă şi primul lucru

pe care l-am observat a fost că maşina lui Hegbert nu era pe alee. Când Jamie mi-a răspuns la uşă, am ştiut că nu trebuie s-o întreb dacă puteam să intru.

— Bună, Landon, spuse ea cum o făcea întotdeauna de parcă ar fi fost surprinsă să mă vadă.

Avea din nou părul desfăcut şi am luat-o ca pe un semn pozitiv.

— Bună, Jamie, am spus degajat.

Jamie făcu semn spre scaune.

— Tata nu este acasă, dar putem sta pe verandă dacă vrei…

Nici măcar să nu mă întrebaţi cum s-a întâmplat, pentru că nu sunt în stare să explic. Într-o secundă, m-am trezit în faţa ei cu intenţia de a merge într-o parte a verandei, dar n-am făcut-o. În loc să mă îndrept spre scaune, m-am apropiat de ea şi m-am pomenit atingându-i mâna. I-am luat-o în mâna mea şi am privit-o drept în ochi apropiindu-mă şi mai mult. Ea nu s-a retras, dar a făcut ochii mari şi, pentru o clipă scurtă şi fulgerătoare, am crezut că era, poate, o greşeală şi nu ştiam dacă să merg sau nu mai departe. M-am oprit şi am zâmbit, mi-am înclinat cumva capul într-o parte şi apoi am văzut că ea închisese ochii şi îşi înclina şi ea capul şi că feţele noastre se apropiau tot mai mult una de cealaltă.

Nu a durat mult şi, în mod sigur, nu a fost genul de sărut pe care îl vedeţi în filme, dar a fost minunat în felul său şi tot ce sunt în stare să-mi aduc aminte este că atunci când buzele noastre s-au atins pentru prima oară, am ştiut că amintirea va dura de-a pururi.

CAPITOLUL 11

— Eşti primul băiat pe care l-am sărutat, îmi spuse ea.

Mai erau câteva zile până la Anul Nou, iar eu şi Jamie stăteam la Iron Steamer Pier în Pine Knoll Shores. Ca să ajungem acolo, a trebuit să traversăm podul care trece peste canalul navigabil din zona de coastă şi să coborâm puţin pe insulă. În zilele noastre, acolo se găseşte una dintre cele mai scumpe proprietăţi cu vedere spre ocean din întreg statul, dar pe atunci erau doar dune de nisip adăpostite lângă Maritime National Forest.

— Mi-am imaginat, am spus eu.

— De ce? întrebă ea cu nevinovăţie. N-a fost bine?

Nu mi s-a părut că s-ar supăra dacă i-aş răspunde afirmativ, dar nu aş fi spus adevărul.

— Eşti o fată care sărută grozav, am spus strângându-i mâna.

Ea încuviinţă şi se întoarse cu faţa spre ocean, cu aceeaşi privire pierdută. I se întâmpla foarte des în ultima vreme. Am lăsat-o să se bucure de peisaj, înainte ca tăcerea să mă deranjeze oarecum.

— Te simţi bine, Jamie? am întrebat eu, în sfârşit.

În loc să răspundă, schimbă subiectul.

— Ai fost vreodată îndrăgostit? mă întrebă ea.

Mi-am trecut mâna prin păr şi i-am aruncat o privire.

— Vrei să spui mai înainte de momentul prezent?

Am spus-o cam ca James Dean, după cum mă sfătuise Eric să o fac în cazul în care o fată mi-ar pune întrebarea respectivă. Eric era foarte rafinat cu fetele.

— Vorbesc serios, Landon, spuse ea aruncându-mi o privire piezişă.

Cred că şi Jamie văzuse filmele. Cu Jamie,

ajunsesem să-mi dau seama, mi se părea întotdeauna că mă înălţam şi coboram, şi mai apoi mă înălţăm din nou, în mai puţin timp decât îi lua unui ţânţar să atace. Nu eram foarte sigur dacă îmi plăcea partea asta a relaţiei noastre, deşi, ca să fiu sincer, asta mă ţinea în alertă. Mă simţeam încă descumpănit în timp ce mă gândeam la întrebarea ei.

— De fapt, am fost, am zis eu, în cele din urmă.

Privirile ei erau fixate încă spre ocean. Cred că s-a gândit că vorbeam despre Angela, dar privind înapoi, am realizat că ceea ce simţisem pentru Angela era total diferit de ceea ce simţeam în momentul acela.

— Cum ai ştiut că era vorba de dragoste? mă întrebă ea.

Am urmărit briza care îi mişca încetişor părul şi mi-am dat seama că nu era momentul să mă prefac.

— Ei bine, am spus eu serios, ştii că e vorba de dragoste când tot ce îţi doreşti este să-ţi petreci timpul cu cealaltă persoană şi, într-un fel, ştii că cealaltă persoană simte în acelaşi mod.

Jamie reflectă asupra răspunsului meu înainte de a încerca să schiţeze un zâmbet.

— Înţeleg, spuse ea rar.

Am aşteptat-o să mai adauge şi altceva, dar nu o făcu, aşa că am ajuns să realizez subit un alt fapt.

Se poate ca Jamie să nu fi avut prea multă experienţă în relaţiile cu băieţii, dar adevărul era că mă juca pe degete.

În următoarele două zile, bunăoară, şi-a purtat din nou părul strâns în coc.

În ajunul Anului Nou, am dus-o pe Jamie la restaurant. Era chiar prima întâlnire adevărată din viaţa ei şi ne-am dus la un mic restaurant din Morehead City, un local numit Flauvin’s. Flauvin’s era tipul de restaurant cu feţe de masă şi lumânări şi cinci tacâmuri diferite de persoană. Chelnerii

erau îmbrăcaţi în negru cu alb, precum valeţii, şi, când te uitai pe geamurile uriaşe care se întindeau cât tot peretele, puteai urmări cu privirea lumina lunii care se reflecta departe pe apa care se unduia lin.

Aveau un pianist şi un cântăreţ, nu în toate serile, nici chiar în toate weekendurile, ci doar de sărbători sau când considerau că localul avea să fie plin. A trebuit să fac rezervări şi, când am telefonat, mi s-a spus că nu mai erau locuri, dar am rugat-o pe mama să sune şi, vă daţi seama, problema s-a rezolvat. Cred că proprietarul avea nevoie de o favoare din partea tatălui meu sau poate că, pur şi simplu, nu a dorit să-l supere, ştiind că bunicul meu era încă în viaţă.

De fapt, fusese ideea mamei să o duc pe Jamie într-un loc deosebit. În urmă cu două zile, într-una din acele zile când Jamie îşi purta părul strâns în coc, am stat de vorbă cu mama despre lucrurile care mi se întâmplau.

— Mă gândesc numai la ea, mami, am mărturisit eu. Adică, ştiu că mă place, dar nu ştiu dacă simte la fel ca mine.

— Înseamnă atât de mult pentru tine? întrebă ea.

— Da, am spus eu încet.

— Ce ai încercat până acum?

— Ce vrei să spui?

Mama zâmbi.

— Vreau să spun că fetelor, chiar şi lui Jamie, le place să fie făcute să se simtă deosebite.

Am rămas o clipă puţin confuz. Nu asta încercam eu să fac?

— Păi, am fost la ea acasă în vizită în fiecare zi, am spus.

Mama îşi puse mâna pe genunchiul meu. Chiar dacă nu era o gospodină grozavă şi uneori mă tachina, cum am spus mai devreme, era o doamnă cu adevărat încântătoare.

— E frumos să te duci la ea acasă, dar nu este

cel mai romantic lucru. Ar fi de dorit să faci ceva care i-ar îngădui cu adevărat să afle care sunt sentimentele tale pentru ea.

Mama mi-a sugerat să-i cumpăr un parfum şi, cu toate că ştiam că Jamie ar fi probabil bucuroasă să-l primească, nu mi s-a părut ceva potrivit. În primul rând, pentru că Hegbert nu-i permitea să se machieze –, singura excepţie fiind pentru rolul din piesa de Crăciun – eram sigur că Jamie nu era de acord cu parfumul. I-am spus mamei asta şi atunci a venit cu ideea să o duc la restaurant.

— Nu mai am niciun ban, i-am zis deprimat.

Cu toate că familia mea era cu dare de mână şi mi se dădeau bani de buzunar, nu primeam niciodată mai mult, dacă îi cheltuiam prea repede. „Asta creează responsabilitate", mă lămurise tatăl meu cândva.

— Ce s-a întâmplat cu banii tăi din bancă?

Am oftat, iar mama a rămas tăcută în timp ce eu i-am explicat ce făcusem. Când am terminat, o expresie de satisfacţie tăcută îi traversă chipul de parcă şi ea realiza că, în sfârşit, mă maturizasem.

— Dă-mi voie să mă ocup eu de treaba asta, spuse ea rar. Tu află dacă vrea să meargă şi dacă părintele Sullivan îi dă voie. Dacă răspunsul e afirmativ, vom găsi o soluţie să rezolvăm problema. Promit.

A doua zi, m-am dus la biserică. Ştiam că Hegbert trebuia să fie în biroul său. Nu o întrebasem încă pe Jamie, pentru că era de înţeles că avea nevoie de permisiunea lui şi, din anumite motive, am dorit să fiu eu cel care face acest lucru. Cred că avea legătură cu faptul că Hegbert nu mă primea tocmai cu braţele deschise când îi vizitam. Ori de câte ori mă vedea venind pe alee – ca şi Jamie, avea un al şaselea simţ în această privinţă –, îşi făcea apariţia la fereastră şi apoi îşi retrăgea capul repede în spatele perdelelor socotind că nu-l zărisem. Când ciocăneam la uşă, îi lua mult timp

până să răspundă de parcă ar fi trebuit să vină din bucătărie. Se uita la mine îndelung, apoi ofta adânc şi, înainte să salute, clătina din cap.

Uşa era întredeschisă, aşa că l-am văzut stând în spatele biroului cu ochelarii pe nas. Se uita peste nişte hârtii – păreau documente financiare – şi am înţeles că se străduia să calculeze bugetul bisericii pentru anul următor. Chiar şi pastorii aveau facturi de plătit.

Am bătut în uşă, iar el îşi ridică privirea cu interes ca şi cum ar fi aşteptat un enoriaş, dar când mă văzu, se încruntă.

— Bună ziua, părinte Sullivan, am zis eu politicos. Aveţi un moment liber?

Părea şi mai obosit decât de obicei, aşa că am presupus că nu se simţea bine.

— Bună, Landon, spuse el lipsit de vlagă.

Mă îmbrăcasem elegant, cu haină şi cravată.

— Pot să intru?

El încuviinţă uşor, aşa că am intrat. Îmi făcu semn să mă aşez pe scaunul din faţa biroului.

— Cu ce te pot ajuta? întrebă el.

M-am instalat neliniştit pe scaun.

— Cum să spun, domnule, am vrut să vă rog ceva.

Se uită la mine fix, studiindu-mă înainte de a vorbi.

— Are vreo legătură cu Jamie? întrebă el.

Am respirat adânc.

— Da, domnule. Am vrut să vă întreb dacă aţi fi de acord să o invit pe Jamie la restaurant în seara de Anul Nou.

Oftă.

— Asta-i tot?

— Da, domnule, am zis. O voi aduce acasă la orice oră îmi veţi cere.

Îşi scoase ochelarii şi îi şterse cu batista înainte de a şi-i pune înapoi. Se vedea că avea nevoie de un moment de gândire.

— Merg şi părinţii tăi cu voi? întrebă el.

— Nu, domnule.

— Atunci nu cred că va fi posibil. Dar îţi mulţumesc că mi-ai cerut permisiunea.

Se uită în jos la hârtii, făcându-mă să înţeleg că era momentul să plec. M-am ridicat de pe scaun şi am pornit spre uşă. După primii paşi, m-am întors din nou cu faţa spre el.

— Părinte Sullivan?

Îşi ridică ochii surprins că mai eram acolo.

— Îmi pare rău pentru lucrurile pe care le făceam când eram mai mic şi îmi pare rău că nu m-am purtat cu Jamie cum s-ar fi cuvenit. Dar de acum încolo, lucrurile se vor schimba. Vă promit.

Părea că mă citeşte ca pe o carte. Nu era suficient.

— O iubesc, am zis în cele din urmă şi, când am spus-o, îşi concentră din nou atenţia asupra mea.

— Ştiu că o iubeşti, răspunse el cu tristeţe, dar nu vreau să o văd rănită.

Chiar dacă probabil îmi imaginam, am crezut că i-am văzut ochii umezi.

— Nu i-aş face aşa ceva, am zis.

Îşi întoarse privirea de la mine şi se uită pe fereastră, urmărind soarele de iarnă cum se ostenea să-şi facă drum printre nori. Era o zi cenuşie, rece şi aspră.

— O aduci acasă până la zece, spuse el în sfârşit ca şi când ar fi ştiut că luase o hotărâre greşită.

Am zâmbit şi am vrut să-i mulţumesc, dar n-am făcut-o. Era limpede că voia să fie singur. În drum spre uşă, când mi-am aruncat privirea peste umăr, am rămas perplex văzându-l cu faţa în mâini.

Peste o oră am căutat-o pe Jamie. La început, a spus că nu credea că ar putea să meargă, dar i-am zis că deja vorbisem cu tatăl ei. A părut surprinsă şi cred că demersul meu a avut efect asupra modului în care m-a privit mai târziu. Singurul

lucru pe care nu i l-am spus a fost că Hegbert îmi făcuse impresia că era aproape gata să izbucnească în plâns în timp ce mă pregăteam să ies pe uşă. Nu numai că nu m-ar fi înţeles, dar nu am vrut să o neliniştesc. În seara aceea, după ce am stat din nou de vorbă cu mama, ea mi-a furnizat o explicaţie posibilă care, la drept vorbind, m-a făcut să înţeleg perfect situaţia. Probabil Hegbert ajunsese să-şi dea seama că fiica sa se maturiza şi că treptat pierdea teren în faţa mea. Într-un fel, speram că era adevărat.

Am trecut să o iau după cum stabilisem. Cu toate că nu o rugasem să-şi lase părul desfăcut, o făcuse pentru mine. Am traversat în tăcere podul şi am luat-o prin zona de coastă spre restaurant. Când am ajuns la locul de parcare, a apărut chiar proprietarul care ne-a condus la masă. Era unul dintre cele mai bune restaurante din oraş.

La ora când am sosit, era aglomerat şi în jurul nostru lumea se distra. În seara de Anul Nou, lumea se îmbrăca elegant, iar noi eram singurii adolescenţi din local. Cu toate acestea, nu cred că arătam prea deplasat.

Jamie nu mai fusese niciodată la Flauvin's şi i-a luat câteva minute să se dumirească. Părea încântată peste măsură şi mi-am dat seama imediat că mama îmi dăduse sugestia potrivită.

— Este nemaipomenit, îmi spuse ea. Mulţumesc că m-ai invitat.

— Mi-a făcut plăcere, am spus sincer.

— Ai mai fost aici?

— De câteva ori. Părinţilor mei le place să mănânce aici uneori, când tata vine acasă de la Washington.

Se uită pe geam şi privi ţintă la o ambarcaţiune care trecea pe lângă restaurant, cu luminile aprinse. O clipă păru emoţionată de uimire.

— Este un loc minunat, spuse ea.

— La fel ca tine, am răspuns eu.

Jamie roşi.

— Nu asta ai vrut să spui.

— Ba da, am zis încet. Exact asta.

În timp ce am aşteptat comanda, ne-am ţinut de mână şi am discutat despre lucrurile care se întâmplaseră în ultimele luni. Când am vorbit despre bal, a râs şi, în cele din urmă, am recunoscut motivul pentru care o invitasem de fapt. Jamie era o fată veselă – râdea cu poftă – şi ştiam că îşi dăduse şi singură seama.

— Vrei să mă mai inviţi? mă tachină ea.

— Absolut.

Masa a fost delicioasă – amândoi am comandat peşte cu salată şi, când, în sfârşit, chelnerul a schimbat farfuriile, a început muzica. Mai aveam o oră până să o conduc acasă, aşa că i-am oferit mâna.

La început am fost singura pereche şi toată lumea ne urmărea cu privirea în timp ce alunecam pe ringul de dans. Cred că toţi ştiau ceea ce simţeam unul pentru celălalt şi, văzându-ne, îşi aduceau aminte de vremea când fuseseră şi ei tineri. I-am văzut zâmbind cu nostalgie. Lumina era discretă şi, când solistul a început o melodie lentă, m-am apropiat şi mai mult de Jamie şi, cu ochii închişi, mă întrebam dacă mai existase ceva atât de perfect în viaţa mea, dându-mi în acelaşi timp seama că nu mai trăisem un asemenea moment.

Eram îndrăgostit şi senzaţia era mult mai uimitoare decât îmi imaginasem vreodată că ar fi putut fi.

După Revelion, am petrecut împreună o săptămână şi jumătate făcând lucruri pe care cuplurile tinere le făceau pe atunci, deşi, din când în când, Jamie părea obosită şi apatică. Am stat o vreme lângă râul Neuse aruncând pietre în apă şi urmărind cu privirea vălurelele în timp ce discutam sau am mers pe plaja de lângă Fort Macon. Chiar dacă era iarnă şi oceanul bătea în

nuanţe metalice, amândoi ne-am bucurat de timpul petrecut acolo. După aproape o oră, Jamie m-a rugat să o duc acasă şi, în maşină, ne-am ţinut de mână. Uneori, aproape aţipea înainte de a ajunge acasă, în timp ce în alte dăţi sporovăia fără să se oprească tot drumul de întoarcere, încât eu abia mai reuşeam să strecor o vorbă.

Fără îndoială, timpul petrecut cu Jamie mai însemna şi lucruri care o bucurau şi pe ea. Deşi nu frecventam orele ei de studiu al Bibliei – nu voiam să par un idiot în faţa ei –, am mai vizitat orfelinatul încă de două ori şi, de fiecare dată când am mers acolo, m-am simţit tot mai mult ca acasă. Cu toate acestea, odată a trebuit să plecăm mai devreme, pentru că Jamie avea puţină febră. Chiar şi pentru ochii mei neexperimentaţi, era limpede că avea faţa îmbujorată.

Am mai sărutat-o, deşi nu de fiecare dată când eram împreună, şi nici măcar nu mă gândeam să merg mai departe de atât. Nici nu era cazul. Când o sărutam era ceva atât de plăcut, ceva atât de delicat şi de pur, încât nu mai aveam nevoie de nimic altceva. Cu cât o sărutam mai mult, cu atât mai mult îmi dădeam seama că Jamie fusese înţeleasă greşit tot timpul, nu numai de mine, ci de toată lumea.

Jamie nu era doar fiica pastorului sau persoana care citea Biblia şi care făcea tot posibilul să-i ajute pe alţii. Pe lângă acestea, Jamie era o fată de şaptesprezece ani cu aceleaşi speranţe şi îndoieli ca ale mele. Cel puţin, asta am crezut, până când, în cele din urmă, mi-a spus adevărul.

Nu o să uit niciodată ziua aceea şi cât de tăcută fusese, încât tot timpul am avut sentimentul ciudat că o preocupa ceva important.

Sâmbătă, o zi furtunoasă cu un vânt sălbatic şi muşcător, înainte ca şcoala să înceapă din nou, o conduceam acasă de la Cecil’s Diner. Un vânt din nord-est continua să bată din dimineaţa

precedentă, obligându-ne să mergem cât mai aproape unul de celălalt ca să ne încălzim. Jamie îşi încolăcise braţul de braţul meu şi mergeam încet, chiar mai încet ca de obicei. Se vedea că iar nu se simţea bine. De fapt, nu voise să meargă cu mine din cauza vremii, dar o invitasem din cauza prietenilor mei. Era momentul, îmi amintesc că mă gândisem, ca, în sfârşit, să afle despre noi. Singura problemă, soarta a vrut aşa, a fost că nu era nimeni altcineva la Cecil's Diner. În toiul iernii, ca în multe comunităţi de coastă, liniştea era stăpână în zona portului.

În timp ce mergeam, a rămas tăcută, aşa că mi-am dat seama că se gândea la un mod de a-mi spune ceva important. Nu mă aşteptam să înceapă conversaţia în felul acela.

— Oamenii cred că sunt ciudată, nu-i aşa, spuse ea, în sfârşit, rupând tăcerea.

— La cine te referi? am întrebat, chiar dacă ştiam răspunsul.

— La colegii de la şcoală.

— Nu, în niciun caz, am minţit eu.

Am sărutat-o pe obraz şi am strâns-o mai tare de braţul cu care se ţinea de mine. Jamie tresări, iar eu mi-am dat seama că o supărasem cumva.

— Te simţi bine? am întrebat preocupat.

— Mă simt bine, spuse ea, recăpătându-şi calmul şi rămânând la subiect. Vrei să-mi faci o favoare, totuşi?

— Orice, am spus.

Mă opri brusc şi se uită drept la mine.

— Minţi în clipa asta?

— Nu, am spus, încercând să mă apăr şi întrebându-mă unde voia să ajungă. Te asigur că de acum încolo îţi voi spune mereu adevărul.

Într-un fel sau altul, de îndată ce am rostit cuvintele acestea, am ştiut că voi ajunge să le regret.

Ne-am continuat drumul. În timp ce înaintam pe stradă, mi-a aruncat o privire spre mâna ei

încolăcită pe mâna mea şi, sub degetul inelar, am zărit o vânătaie mare. Habar nu aveam de la ce era, de vreme ce nu fusese acolo cu o zi mai înainte. Timp de o secundă, m-am gândit că poate eu fusesem cauza, dar pe urmă mi-am dat seama că nici măcar nu o atinsesem în locul acela.

— Oamenii cred că sunt ciudată, nu-i aşa? întrebă ea din nou.

Am început să respir greu.

— Da, am răspuns, în sfârşit, deşi m-a durut să o spun.

— De ce? întrebă ea, uitându-se la mine aproape deznădăjduită.

Am reflectat asupra întrebării ei.

— Oamenii au motive diferite, am spus vag, făcând tot posibilul să nu dau lămuriri suplimentare.

— Dar de ce anume? Oare din cauza lui tata? Sau poate din cauză că încerc să fiu drăguţă cu toată lumea?

Într-o oarecare măsură, nu voiam să am nicio legătură cu toate astea.

— Presupun, a fost tot ce am putut zice, extrem de scrupulos.

Jamie păru întristată, aşa că ne-am continuat drumul în tăcere.

— Şi tu crezi că sunt ciudată? mă întrebă ea.

Modul în care puse întrebarea mă duru mai mult decât îmi imaginasem. Eram aproape de casa ei când am oprit-o şi am îmbrăţişat-o mai strâns. Am sărutat-o şi, când ne-am desprins, ea privi în pământ.

I-am ridicat capul cu degetele sub bărbie, făcând-o să se uite din nou la mine.

— Eşti o persoană admirabilă, Jamie. Eşti frumoasă, eşti îngăduitoare, eşti blândă… eşti tot ce mi-ar plăcea să fiu. Dacă oamenii nu te plac sau te consideră ciudată, atunci asta este problema lor.

În lumina cenuşie a unei zile reci de iarnă, am observat cum buza de jos începu să-i tremure. Şi

mie mi se întâmpla acelaşi lucru şi am realizat brusc că inima mi-o luase razna. Am privit-o în ochi zâmbind cu toată emoţia pe care o adunasem, dându-mi seama că nu mai eram în stare să păstrez în mine cuvintele.

— Te iubesc, Jamie, i-am spus. Eşti cel mai minunat lucru care mi s-a întâmplat în viaţă.

Rostisem pentru prima oară cuvintele acelea faţă de o fată. Când mă imaginam spunându-le cuiva, îmi închipuiam că avea să-mi fie greu, dar nu fusese. Nu fusesem niciodată mai convins.

Cu toate acestea, imediat ce am rostit cuvintele acelea, Jamie şi-a plecat fruntea şi a început să plângă, sprijinindu-şi trupul de al meu. Am înconjurat-o cu braţele, uimit de ceea ce se întâmpla. Jamie era aşa de slabă că, pentru prima oară, mi-am dat seama că braţele mele o cuprindeau cu totul. Slăbise, chiar în ultima săptămână, şi mi-am amintit că, mai devreme, abia se atinsese de mâncare. A continuat să plângă la pieptul meu mult timp. Nu eram sigur ce să cred sau măcar dacă ea simţea la fel ca mine. Chiar în situaţia aceea, nu regretam vorbele spuse. Adevărul rămâne veşnic adevăr şi eu tocmai îi promisesem că nu o s-o mai mint niciodată.

— Te rog, nu spune asta, îmi zise ea. Te rog…

— Dar, te iubesc, am zis gândindu-mă că nu mă credea.

Începu să plângă şi mai tare.

— Îmi pare rău, îmi şopti ea printre suspine. Îmi pare tare, tare rău…

Dintr-odată, gâtul mi se uscă.

— De ce îţi pare rău? am întrebat, dornic să înţeleg ce o deranja. Este din cauza prietenilor mei şi pentru ceea ce au să spună? Nu-mi mai pasă – efectiv, nu-mi mai pasă.

Făceam un efort să înţeleg ceva, confuz şi, recunosc, speriat.

Îi trebui mult timp să se oprească din plâns şi apoi îşi ridică privirea spre mine. Mă sărută blând,

aproape ca răsuflarea unui trecător pe o stradă din oraş şi pe urmă îşi trecu degetele peste obrazul meu.

— Nu trebuie să mă iubeşti, Landon, spuse ea, privindu-mă cu ochii roşii şi umflaţi. Putem fi prieteni, ne putem întâlni… dar nu trebuie să mă iubeşti.

— De ce nu? am strigat cu glas răguşit fără să înţeleg nimic.

— Pentru că, spuse ea, în sfârşit, încet, sunt foarte bolnavă, Landon.

Ideea era atât de bizară, încât nu reuşeam să pricep ce încerca să-mi spună.

— Şi ce-i cu asta? O să-ţi iei câteva zile…

Un zâmbet trist îi traversă chipul în timp ce eu mi-am dat seama imediat ce încerca ea să-mi spună. Continuă să mă privească stăruitor în timp ce, în sfârşit, rosti cuvintele care mi-au paralizat sufletul.

— Voi muri, Landon.

CAPITOLUL 12

Jamie avea leucemie. Aflase de vara trecută.

În clipa când mi-a spus, m-am făcut alb ca varul şi o grămadă de imagini ameţitoare mi s-au perindat prin minte. Era ca şi cum în momentul acela scurt, timpul se oprise brusc, iar eu am înţeles tot ce se petrecuse între noi. Am înţeles de ce dorise să joc în piesă, am înţeles de ce, după ce prezentasem spectacolul în prima seară, Hegbert îi şoptise cu lacrimi în ochi numind-o îngerul său, am înţeles de ce arăta el aşa de obosit tot timpul şi de ce se agita că îi vizitam în continuare. Totul a devenit foarte clar.

Motivul pentru care a dorit un Crăciun deosebit pentru copiii de la orfelinat…

Motivul pentru care nu considera că o să meargă la facultate…

Motivul pentru care îmi dăruise Biblia ei…

Toate aveau un înţeles, dar în acelaşi timp, nimic nu părea să mai aibă vreun sens.

Jamie Sullivan avea leucemie…

Jamie, Jamie cea dragă, se stingea…

Jamie a mea…

— Nu, nu, i-am şoptit eu, trebuie să fie o greşeală…

Dar nu era nicio greşeală şi, când mi-a spus din nou, nu am mai ştiut de nimic. Capul a început să mi se învârtă şi, ca să nu-mi pierd echilibrul, m-am prins bine de ea. Pe stradă, am zărit un bărbat şi o femeie care veneau spre noi cu capetele aplecate, ţinându-şi pălăriile cu mâinile ca să nu le zboare vântul. Un câine trecu de partea cealaltă a drumului şi se opri să adulmece nişte tufişuri. Un vecin de peste drum stătea pe o scară mobilă şi dădea jos instalaţia electrică de la Crăciun. Scene obişnuite din viaţa de fiecare zi, lucruri pe care mai înainte nu le-aş fi observat nicicum, m-au făcut să mă simt furios. Am închis ochii cu dorinţa

ca tot ce auzisem să dispară.

— Îmi pare tare rău, Landon, continua Jamie să spună într-una, deşi eu eram cel care ar fi trebuit să o spună.

Acum îmi dau seama de asta, dar tulburarea care mă copleşise mă împiedica să rostesc orice cuvânt.

În adâncul sufletului, ştiam că era imposibil ca adevărul celor spuse de ea să dispară în neant. Am îmbrăţişat-o din nou neştiind ce altceva să fac, cu ochii plini de lacrimi, străduindu-mă şi nereuşind să fiu sprijinul de care cred că avea nevoie.

Am plâns împreună pe stradă mult timp, la mică distanţă de casa ei. Am plâns şi mai mult când Hegbert a deschis uşa şi ne-a văzut chipurile, dându-şi imediat seama că aflasem secretul lor. Am plâns când i-am povestit mamei mele mai târziu în după-amiaza aceea, iar mama m-a strâns la piept şi am plâns cu suspine atât de tare, încât menajera şi bucătăreasa au vrut să cheme doctorul crezând că i se întâmplase ceva tatălui meu. Duminică, Hegbert a transmis vestea enoriaşilor, cu faţa ca o mască de suferinţă şi spaimă încât a trebuit să fie ajutat să se aşeze chiar înainte de a termina de vorbit.

Toţi cei din parohie au fost copleşiţi de uimire rămânând tăcuţi şi nedând crezare cuvintelor pe care tocmai le auziseră, ca şi cum aşteptau poanta vreunei glume sinistre despre care nici unuia dintre ei nu le venea să creadă că fusese spusă. Apoi, pe neaşteptate, a început plânsetul.

În ziua în care Jamie mi-a spus secretul, am stat alături de Hegbert, iar ea mi-a răspuns răbdătoare la întrebări. Nu ştia cât timp îi mai rămăsese de trăit, iar doctorii nu puteau face nimic. I s-a spus că era o formă rară de leucemie, una care nu răspundea la tratamentul existent. La începutul anului şcolar, se simţise bine. Abia în ultimele săptămâni începuse să simtă efectele.

— Cam aşa evoluează, spuse ea. Te simţi în regulă şi apoi, când corpul nu mai poate continua să lupte, nu te mai simţi bine.

Înăbuşindu-mi lacrimile, nu puteam decât să mă gândesc la piesă.

— Dar toate repetiţiile acelea… zilele acelea lungi… poate că n-ar fi trebuit să…

— Poate, spuse ea, apucându-mi mâna şi întrerupându-mă. Piesa a fost cea care m-a ajutat să rezist atâta timp.

Mai târziu, mi-a spus că trecuseră şapte luni de când aflase diagnosticul. Doctorii îi dăduseră un an de viaţă, poate şi mai puţin.

În zilele noastre, s-ar fi putut să fie altfel. În zilele noastre, doctorii ar fi putut găsi un tratament. În zilele noastre, Jamie probabil ar fi trăit. Dar asta se întâmpla în urmă cu patruzeci de ani, iar eu mi-am dat seama ce însemna.

Numai un miracol o putea salva.

„De ce nu mi-ai spus?”

Aceasta a fost singura întrebare pe care nu i-o pusesem, singura întrebare la care mă gândisem. În noaptea aceea, nu dormisem şi aveam ochii încă umflaţi. Trecusem de la starea de şoc la refuz, la tristeţe, la furie şi din nou la starea de şoc, noaptea întreagă dorind să nu fi fost adevărat şi rugându-mă ca totul să fi fost doar un coşmar îngrozitor.

A doua zi, eram în camera ei de zi, ziua în care Hegbert îi anunţase pe credincioşii din parohie. Era 10 ianuarie 1959.

Jamie nu arăta deprimată în măsura în care îmi imaginam că avea să fie. Dar acum nu e mai puţin adevărat că supravieţuise cu secretul acela şapte luni de zile. Ea şi Hegbert fuseseră singurii care l-au ştiut şi niciunul nu avusese încredere nici măcar în mine. Mă simţeam jignit şi înspăimântat în acelaşi timp.

— Hotărâsem, îmi explică ea, că ar fi mult mai

bine să nu spun nimănui şi l-am rugat pe tata să procedeze la fel. Ai văzut cum era lumea după slujba de astăzi. Nici măcar unul nu s-a uitat în ochii mei. Dacă ai mai avea doar câteva luni de trăit, asta ţi-ai dori?

Eram conştient că avea dreptate, dar asta nu simplifica situaţia. Pentru prima dată în viaţa mea nu ştiam nici ce să spun, şi nici ce să fac.

Nu-mi murise niciodată cineva apropiat, cel puţin nu cineva de care să-mi amintesc. Bunica murise când aveam trei ani, aşa că nu-mi aduc aminte mai nimic despre ea sau despre slujba de înmormântare, nici măcar de anii care au urmat după dispariţia ei. Auzisem poveşti, fără îndoială, atât de la tata cât şi de la bunicul, dar pentru mine au rămas poveşti. Erau la fel ca poveştile pe care le auzeam sau le citeam într-un ziar despre o femeie oarecare pe care nu o cunoscusem deloc. Cu toate că tata mă lua cu el când punea flori pe mormântul ei, nu trăisem niciodată sentimente legate de ea. Încercam un sentiment doar pentru cei pe care îi lăsase în urmă.

Nimeni din familia mea sau din cercul meu de prieteni nu fusese vreodată obligat să se confrunte cu aşa ceva. Jamie avea şaptesprezece ani, un copil la un pas de a deveni femeie, şi se stingea, dar, în acelaşi timp, era încă foarte activă. Eram speriat, mai speriat ca oricând, nu numai pentru ea, ci şi pentru mine. Trăiam cu teama că voi face o greşeală, că voi face ceva care o va jigni. Era oare bine să-mi pierd mereu cumpătul în prezenţa ei? Era oare bine să mai discut despre viitor? Teama mă făcea să-i vorbesc cu greutate, deşi ea era răbdătoare cu mine.

Tot disperarea m-a făcut să îmi dau seama de altceva, ceva care a înrăutăţit totul. Mi-am dat seama că nici măcar nu o cunoscusem când fusese sănătoasă. Începusem să-mi petrec timpul cu ea cu câteva luni în urmă şi mă îndrăgostisem de ea doar

de optsprezece zile. Acele optsprezece zile mi s-au părut cât toată viaţa, dar acum, când o priveam, tot ceea ce puteam să fac era să mă întreb câte zile aveau să mai fie.

Luni, nu a venit la şcoală, iar eu ştiam că nu mai avea să meargă pe holurile acelea niciodată. Nu aveam să o mai văd niciodată citind de una singură Biblia la prânz. Nu aveam să-i mai văd cardiganul maro mişcându-se printre grupurile de elevi în timp ce-şi făcea drum spre următoarea oră. Încheiase pentru totdeauna socotelile cu şcoala şi nu mai avea să-şi primească niciodată diploma.

Nu m-am putut concentra deloc la orele din ziua aceea, ascultând cum profesor după profesor ne spunea ceea ce majoritatea dintre noi aflaserăm deja. Reacţiile au fost asemănătoare cu cele de duminică din biserică. Fetele au plâns, băieţii şi-au lăsat capul în piept, lumea a vorbit despre ea ca şi cum nu mai era în viaţă. „Ce putem face?” s-au întrebat, şi toţi s-au uitat la mine aşteptând soluţii.

— Nu ştiu, a fost tot ce am putut zice.

Am plecat devreme de la şcoală şi m-am dus acasă la Jamie, sărind peste orele de după-amiază. Când am bătut la uşă, Jamie mi-a răspuns în maniera ei obişnuită, veselă şi de parcă nu avea nicio grijă pe lume.

— Bună, Landon, spuse ea, asta e o surpriză.

Când s-a înclinat să mă sărute, am sărutat-o şi eu, deşi îmi venea să plâng.

— Tata nu este acasă în momentul acesta, dar dacă vrei putem sta pe verandă.

— Cum poţi să te porţi aşa? am întrebat brusc. Cum poţi să te prefaci că totul este în ordine?

— Nu mă prefac că totul e în ordine, Landon. Dă-mi voie să-mi iau haina şi vom sta afară să discutăm, bine?

Îmi zâmbi aşteptând răspunsul, aşa că, în cele din urmă, am dat din cap aprobator cu buzele strânse. A întins mâna şi m-a bătut uşor pe braţ.

— Vin imediat, spuse ea.

M-am îndreptat spre scaun şi m-am aşezat, iar Jamie şi-a făcut apariţia într-o clipă. Purta o haină groasă, mănuşi şi o căciulă care să-i ţină cald. Vântul de nord-est trecuse, aşa că nu mai era la fel de rece ca în weekend. Cu toate acestea, pentru ea, era încă destul de rece.

— N-ai fost la şcoală astăzi, am spus.

Privi în jos şi încuviinţă.

— Ştiu.

— Vei mai veni vreodată?

Chiar dacă deja ştiam răspunsul, aveam nevoie să-l aud de la ea.

— Nu, spuse ea încet. Nu voi mai veni.

— De ce? Eşti chiar atât de bolnavă?

Am început să devin patetic, aşa că ea m-a apucat de mână.

— Nu. Astăzi chiar mă simt destul de bine. Am rămas doar pentru că vreau să fiu acasă în dimineţile când tata trebuie să meargă la birou. Vreau să-mi petrec cu el cât mai mult timp…

„Înainte de a muri", a vrut să spună, dar nu a rostit-o. Am simţit că mi se face rău şi n-am răspuns.

— Când doctorii ne-au spus prima dată, continuă ea, au zis că ar trebui să încerc să duc o viaţă cât mai normală atâta timp cât pot. Au spus că asta mă va ajuta să-mi menţin puterea fizică.

— Nu există nimic normal în privinţa asta, am spus eu cu amărăciune.

— Ştiu.

— Nu eşti speriată?

Într-un fel, m-am aşteptat să zică *nu,* să spună un lucru înţelept ca o persoană adultă sau să mă lămurească, pentru că eu nu puteam pretinde că înţelegeam planul lui Dumnezeu.

Se uită într-o parte.

— Ba da, zise ea în sfârşit. Sunt speriată tot timpul.

— Atunci de ce nu o arăţi?

— O fac când sunt singură.

— Pentru că nu ai încredere în mine?

— Nu, spuse ea, pentru că ştiu că şi tu eşti speriat.

Am început să mă rog pentru un miracol.

Aparent, se întâmplau tot timpul şi citisem despre ele în ziare. Persoane care îşi redobândiseră puterea în picioare după ce li se spusese că nu mai aveau să meargă niciodată sau care supravieţuiseră, într-un fel sau altul, după un accident îngrozitor, când toate speranţele erau pierdute. Din când în când, un cort al unui predicator ambulant se înălţa dincolo de Beaufort şi lumea mergea să vadă cum erau vindecaţi oamenii. Fusesem de câteva ori şi, cu toate că bănuiam că majoritatea vindecărilor nu erau mai mult decât un spectacol de magie ingenios, de vreme ce nu am recunoscut nicio persoană din cele vindecate, se petreceau din când în când lucruri pe care chiar nu mi le puteam explica. Bătrânul Sweeney, brutarul din oraş, participase la Primul Război Mondial, luptându-se cu o unitate de artilerie în spatele tranşeelor şi, după luni de bombardament, duşmanul îl lăsase surd de o ureche. Nu se prefăcea – într-adevăr, nu putea auzi nimic şi, în copilăria noastră, fuseseră momente când, datorită acestui defect, plecasem pe furiş cu un corn cu scorţişoară. Dar predicatorul a început să se roage cu înfrigurare şi, în cele din urmă, şi-a aşezat mâna pe o parte a capului lui Sweeney. Sweeney a ţipat aşa de tare încât oamenii, practic, au sărit de pe locurile lor. Sweeney avea o expresie înspăimântată pe chip de parcă individul îl atinsese cu un vătrai aprins, dar pe urmă a clătinat din cap şi s-a uitat în jur, rostind cuvintele: „Pot să aud din nou”. Nici chiar lui nu-i venea să creadă. „Dumnezeu, spusese predicatorul în timp ce Sweeney îşi croia drum spre locul său, poate face orice. Dumnezeu ne ascultă rugăciunile.”

Astfel, în noaptea aceea, am deschis Biblia pe

care mi-o dăruise Jamie de Crăciun şi am început să citesc. La Şcoala de Duminică sau la biserică, aflasem totul despre Biblie, dar ca să fiu sincer, îmi aminteam doar momentele esenţiale – când Dumnezeu trimite cele şapte judecăţi ca israeliţii să poată părăsi Egiptul, când Iona este înghiţit de o balenă, când Iisus umblă pe mare sau îl învie pe Lazăr din morţi. Mai erau şi alte momente importante. Ştiam că, practic, în fiecare capitol din Biblie, Dumnezeu făcea ceva impresionant, dar nu le reţinusem pe toate. În calitate de creştini, ne-am bizuit foarte mult pe învăţăturile din Noul Testament, aşa că nu cunoşteam ce se spunea în Cartea lui Iosua, Cartea Rut sau despre Profetul Ioil. În prima noapte, am citit Facerea, în a doua noapte am citit Ieşirea. A urmat Leviticul, apoi Numerii şi pe urmă Deuteronomul. Anumite părţi mi-au luat mai mult timp, mai ales unde erau explicate toate legile şi, cu toate acestea, n-am putut renunţa la lectură. Era o dorinţă nestăpânită pe care n-am înţeles-o exact.

Într-o noapte, deşi era târziu şi eram obosit, am ajuns să citesc, în cele din urmă, Psalmii, dar, într-un fel sau altul, am ştiut că era exact ceea ce căutam. Toată lumea a ascultat Psalmul 23{4} care începe cu „Domnul mă paşte şi nimic nu-mi va lipsi”, dar am dorit să le citesc şi pe celelalte, pentru că se spunea că niciunul nu era mai important decât celelalte. După o oră, am dat peste un paragraf subliniat încât am presupus că Jamie îi acordase atenţie pentru că însemna ceva pentru ea. Iată ce spunea:

> Către Tine, Doamne, am strigat, Dumnezeul meu, ia aminte!
>
> Că de nu mă vei auzi, mă voi asemăna cu cei care se pogoară în groapă.
>
> Ascultă glasul rugăciunii mele când mă rog către Tine, când ridic mâinile

către locaşul Tău cel sfânt.[{5}]

Am închis Biblia cu lacrimi în ochi, incapabil să termin de citit psalmul.

Într-un fel sau altul, am ştiut că făcuse sublinierea aceea pentru mine.

— Nu ştiu ce să fac, am zis mormăind nedesluşit, uitându-mă pierdut la lumina slabă a lămpii din dormitorul meu.

Stăteam pe pat împreună cu mama. Se apropia sfârşitul lunii ianuarie, cea mai dificilă lună din viaţa mea şi ştiam că în februarie lucrurile aveau să se înrăutăţească şi mai mult.

— Îmi dau seama că este greu pentru tine, murmură mama, dar nu poţi face nimic.

— Nu mă refer la faptul că Jamie este bolnavă – ştiu că nu pot face nimic în această privinţă. Mă refer la Jamie şi la mine.

Mama mă privi cu înţelegere. Îşi făcea griji din cauza lui Jamie, dar şi din pricina mea. Am continuat:

— Mi-e greu să vorbesc cu ea. Tot ce pot face când o privesc este să mă gândesc la ziua când nu voi mai fi în stare să o fac. De aceea, îmi petrec tot timpul la şcoală gândindu-mă la ea, cu dorinţa de a o vedea chiar în momentul acela, dar când ajung la ea acasă, nu ştiu ce să spun.

— Nu ştiu dacă există cuvinte să i le poţi spune ca să o faci să se simtă mai bine.

— Atunci ce ar trebui să fac?

Mama mă privi cu tristeţe şi-mi înconjură umărul cu braţul.

— O iubeşti cu adevărat, nu? spuse ea.

— Cu tot sufletul.

Chipul mamei deveni trist aşa cum nu îl văzusem niciodată.

— Ce îţi spune inima să faci?

— Nu ştiu.

— Poate că, spuse ea cu blândeţe, te străduieşti

prea mult să o asculţi.

A doua zi, m-am simţit mai bine cu Jamie, deşi nu prea mult timp. Înainte de a sosi, îmi propusesem să nu zic nimic care ar putea să o deprime – că voi încerca să discut cu ea ca mai înainte – şi exact aşa s-a întâmplat. M-am aşezat pe canapeaua ei şi i-am povestit despre nişte prieteni de-ai mei şi despre ceea ce făceau; am surprins-o cu succesul echipei de baschet. I-am povestit că încă nu primisem veşti de la UNC, dar că speram că voi afla rezultatul în următoarele săptămâni. I-am spus că aşteptam cu nerăbdare momentul absolvirii. I-am vorbit de parcă urma să revină la şcoală peste o săptămână, deşi am ştiut că, tot timpul, am păstrat un ton îngrijorat. Jamie mi-a zâmbit şi a încuviinţat din cap la momentele potrivite şi a pus întrebări din când în când. Dar cred că eram amândoi conştienţi că era poate ultima oară când mai puteam să o văd. Nu ni s-a părut drept nici unuia dintre noi.

Inima mea îmi spunea exact acelaşi lucru.

M-am întors din nou la Biblie în speranţa că mă va călăuzi.

— Cum te simţi? am întrebat două zile mai târziu.

Jamie slăbise vizibil. Pielea ei începea să capete o nuanţă oarecum cenuşie, iar oasele de la mâini începeau să i se vadă prin piele. I-am zărit din nou vânătăile. Ne aflam în camera ei de zi, pentru că nu suporta aerul rece de afară.

Dar cu toate acestea, arăta totuşi admirabil.

— Mă simt bine, spuse ea zâmbind cu curaj. Doctorii mi-au prescris un medicament pentru durere şi se pare că mă ajută puţin.

Treceam pe la ea în fiecare zi. Timpul parcă îşi încetinise curgerea şi, în acelaşi timp, o accelera.

— Pot să-ţi fac rost de ceva?

— Nu, mulţumesc, am de toate.

Am privit prin cameră şi apoi înapoi spre ea.

— Citesc Biblia, am spus eu, în sfârşit.

— Adevărat?

Faţa i se lumină, amintindu-mi de îngerul pe care-l văzusem în piesă. Nu-mi venea să cred că trecuseră de atunci doar şase săptămâni.

— Am vrut să ştii.

— Mă bucur că mi-ai spus.

— Noaptea trecută, am citit Cartea lui Iov, am zis, când Dumnezeu îl provoacă pe Iov ca să-i încerce credinţa.

Jamie zâmbi şi se întinse să mă lovească uşor pe braţ. I-am simţit mâna moale şi plăcută pe pielea mea.

— Ar trebui să citeşti altceva. Dumnezeu nu este într-unul din momentele sale cele mai bune.

— De ce a vrut să-i facă una ca asta lui Iov?

— Nu ştiu, spuse ea.

— Te-ai simţit vreodată asemenea lui Iov?

Jamie zâmbi, clipind şiret din ochi.

— Uneori.

— Dar nu ţi-ai pierdut credinţa?

— Nu.

Ştiam că nu şi-o pierduse, dar cred că eu mi-o pierdeam pe a mea.

— Asta pentru că tu crezi că te-ai putea vindeca?

— Nu, spuse ea, pentru că este singurul lucru care mi-a mai rămas.

După asta, am început să citim Biblia împreună. Părea, într-un fel sau altul, lucrul cuvenit, dar, cu toate acestea, inima îmi spunea că aş putea face totuşi mai mult decât atât.

Noaptea, stăteam treaz, întrebându-mă ce aş putea face.

Lectura din Biblie ne oferea momente asupra cărora să ne concentrăm atenţia şi, dintr-odată, totul a început să meargă mai bine între noi, poate datorită faptului că nu mai eram la fel de neliniştit la gândul că aş face ceva care să o supere. Ce

putea fi mai potrivit decât citirea Bibliei? Cu toate că eu nu ştiam nici pe departe cât de multe ştia ea, cred că aprecia gestul şi, în mod accidental, când citeam, îşi aşeza mâna pe genunchiul meu şi, pur şi simplu, asculta cum vocea mea umplea încăperea.

Altă dată, stăteam lângă ea pe canapea, uitându-mă la Biblie şi în acelaşi timp urmărind-o pe Jamie cu coada ochiului, şi când ajungeam la un verset sau psalm, poate chiar la un proverb, o întrebam ce părere are. Ea avea mereu pregătit un răspuns, iar eu dădeam din cap aprobator, gândindu-mă la cele spuse. Câteodată, ea era cea care mă întreba ce gândeam, iar eu depuneam maximum de efort, de asemenea, deşi erau momente când blufam şi eram convins că ea îşi dădea seama. „Chiar asta înseamnă pentru tine?" întreba ea, iar eu îmi frecam bărbia şi mă gândeam la ce spusesem înainte de a face o nouă încercare. Uneori totuşi era vina ei când nu mă puteam concentra, mai ales dacă-şi ţinea mâna pe genunchiul meu.

Într-o vineri seară, am adus-o la cină la mine acasă. Mama a stat cu noi la felul întâi şi apoi s-a retras în camera ei lăsându-ne singuri.

Era plăcut să stau împreună cu Jamie şi mi-am dat seama că şi ea simţea la fel. Nu ieşise din casă de mult timp şi era o schimbare bine-venită pentru ea.

De când îmi povestise despre boala ei, Jamie nu-şi mai făcea coc şi părul ei desfăcut mi se părea la fel de uluitor ca prima dată când o văzusem purtându-l în felul acela. Se uita la porţelanuri – mama avea o vitrină – când m-am aplecat peste masă şi am luat-o de mână.

— Mulţumesc că ai venit în seara asta, am spus.

Îşi îndreptă din nou atenţia spre mine.

— Mulţumesc că m-ai invitat.

Am făcut o pauză.

— Cum rezistă tatăl tău?

Jamie oftă.

— Nu prea bine. Mă îngrijorează serios.

— Te iubeşte foarte mult, ştii.

— Ştiu.

— Şi eu la fel, am spus, iar ea şi-a ferit privirea.

Auzindu-mă rostind cuvintele acelea, mi s-a părut că s-a speriat din nou.

— Ai să mai vii la mine acasă? întrebă ea. Chiar şi peste un timp, ştii, când…?

I-am strâns mâna nu prea tare, dar suficient ca să-i dau de înţeles că vorbeam serios.

— Atâta timp cât vei dori să vin, voi fi prezent.

— Nu e obligatoriu să mai citim Biblia, dacă nu vrei asta.

— Ba da, am spus încet. Cred că o să mai citim.

Jamie zâmbi.

— Eşti un prieten grozav, Landon. Nu ştiu ce m-aş face fără tine.

Mă strânse de mână, răspunzându-mi la dovada mea de bunăvoinţă. Aşa cum stătea de partea cealaltă a mesei, arăta fericită.

— Te iubesc, Jamie, am zis din nou, dar de data aceasta nu mai tresări.

Dimpotrivă, privirile noastre se întâlniră peste masă şi am văzut cum ochii ei căpătau strălucire. Oftă şi îşi feri privirea, dar, după ce îşi trecu mâna prin păr, se uită din nou spre mine. I-am sărutat mâna, zâmbindu-i recunoscător.

— Şi eu te iubesc, şopti ea, în sfârşit.

Erau cuvintele pe care mă rugasem atât de mult să le aud.

Nu ştiam dacă Jamie discutase cu Hegbert despre sentimentele mele faţă de ea, dar puneam cumva la îndoială acest lucru, pentru că rutina lui Hegbert nu se schimbase mai deloc. Ori de câte ori treceam pe la ei după şcoală, el avea obiceiul să plece de acasă şi tot aşa a procedat în continuare. Băteam la uşă şi ascultam în timp ce Hegbert îi explica lui Jamie că el avea să lipsească şi că va reveni cam în două ore. „În ordine, tati”, o auzeam spunând mereu şi apoi aşteptam ca Hegbert să

deschidă uşa. Imediat ce mă lăsa să intru, deschidea dulapul de pe hol şi, fără să vorbească, îşi scotea haina şi pălăria şi, înainte de a părăsi casa, îşi încheia nasturii de la haină în drum spre uşă. Purta o haină demodată, neagră şi lungă, ca un trenci fără fermoare, şi care fusese la modă pe la începutul acestui secol. Rareori mi se adresa direct, chiar şi după ce aflase că eu şi Jamie începusem să citim Biblia împreună.

Cu toate că, în continuare, nu agrea prezenţa mea în casă în absenţa sa, îmi îngăduia totuşi să intru. Ştiam că o parte a motivului avea de-a face cu faptul că nu voia ca Jamie să răcească stând pe verandă şi singura alternativă era să rămână în casă în timp ce mă aflam acolo. Dar cred că şi Hegbert avea nevoie de un moment de singurătate şi acela era motivul adevărat al schimbării. Nu mi-a vorbit despre regulile casei – le-am înţeles din privirile sale, prima dată când spusese că puteam să rămân. Mi s-a îngăduit să stau în camera de zi şi asta a fost totul.

Jamie se mai mişca încă încoace şi încolo destul de bine, deşi iarna era mizerabilă. În ultima parte a lui ianuarie, a venit brusc un val de aer rece care a ţinut nouă zile, urmat de trei zile întregi de ploaie torenţială. Pe o asemenea vreme, Jamie nu avea de ce să-şi dorească să plece de acasă, cu toate că după plecarea lui Hegbert, eu şi ea puteam sta pe verandă exact două minute ca să respirăm aerul proaspăt de mare. Ori de câte ori o făceam, mă pomeneam făcându-mi griji pentru ea.

În timp ce citeam din Biblie, oamenii băteau la uşă de cel puţin trei ori în fiecare zi. Lumea trecea mereu pe la ei, unii cu alimente, alţii doar să-i salute. Chiar şi Eric cu Margaret au venit şi, cu toate că lui Jamie nu îi era îngăduit să-i lase înăuntru, a făcut-o totuşi, încât am stat în camera de zi şi am discutat puţin, fără ca vreunul dintre ei să o poată privi în ochi.

Amândoi erau agitaţi şi le-a luat câteva minute

ca să ajungă, în sfârşit, la subiect. Eric venise să se scuze, a zis el, şi a spus că nu-şi putea imagina de ce toate acestea i se întâmplaseră tocmai ei. În plus, avea ceva pentru ea, aşa că aşează un plic pe masă cu mâna tremurândă. Ascultându-l, i-am auzit vocea reţinută şi cuvintele marcate de cea mai sinceră emoţie.

— Ai cel mai generos suflet pe care l-am întâlnit în viaţa mea, îi spuse el lui Jamie, schimbându-şi brusc vocea, şi chiar dacă am luat lucrurile aşa cum sunt şi n-am fost mereu drăguţ cu tine, am dorit să ştii ceea ce simt. Nu mi-a părut atât de rău de ceva niciodată în viaţa mea. Făcu o pauză şi se şterse în fugă la coada ochiului. Eşti cea mai grozavă persoană pe care probabil am cunoscut-o.

Pe măsură ce Eric se lupta să-şi reţină lacrimile, Margaret deja capitulase şi stătea pe canapea plângând, incapabilă să vorbească. Când Eric a tăcut, Jamie şi-a şters lacrimile de pe obraji şi, în semn de iertare, şi-a deschis braţele. Eric se duse cu toată inima spre ea şi, în sfârşit, începu să plângă nereţinut în timp ce ea îl mângâia încetişor pe păr murmurându-i ceva.

Apoi, a venit rândul lui Margaret, iar Jamie a făcut exact acelaşi lucru.

Când Eric şi Margaret au fost gata de plecare, şi-au îmbrăcat jachetele şi s-au mai uitat încă o dată spre Jamie parcă să o păstreze în memorie de-a pururi. Eram sigur că doreau să şi-o amintească aşa cum arăta în clipa aceea. Mie mi se părea că Jamie era frumoasă şi ştiu că şi ei au gândit la fel.

— Să nu se dea bătută, spuse Eric în drum spre uşă. Mă voi ruga pentru voi şi la fel o vor face toţi ceilalţi. Pe urmă, se uită la mine, întinse mâna şi mă bătu uşor pe umăr. Şi tu la fel, spuse el având încă ochii roşii.

În timp ce i-am urmărit plecând, mi-am dat seama că niciodată nu am fost atât de mândru de amândoi.

Mai târziu, când am deschis plicul, am aflat ce făcuse Eric. Fără să ne spună, adunase peste 400 de dolari pentru orfelinat.

Am aşteptat miracolul.

Nu s-a petrecut.

La începutul lunii februarie, pastilele pe care le lua Jamie s-au înmulţit ca să amelioreze durerea tot mai intensă pe care o simţea. Dozele foarte mari o ameţeau şi, mergând spre baie, a căzut de două ori, o dată lovindu-se la cap de chiuvetă. După asta, Jamie a insistat ca doctorii să-i reducă medicamentele şi, cu părere de rău, doctorii au ascultat-o. Cu toate că era capabilă să meargă normal, durerea pe care o simţea era tot mai mare şi, uneori, simpla ridicare a braţului o făcea să se strâmbe de durere. Leucemia este o boală a sângelui, care se răspândeşte în tot corpul. Pur şi simplu, Jamie nu avea cum să scape de ea atâta timp cât inima continua să-i bată.

Dar boala îi afectă şi restul trupului, slăbindu-i muşchii şi făcând chiar şi lucrurile simple să pară dificile. În prima săptămână din februarie, a pierdut aproape trei kilograme, aşa că foarte curând a devenit o problemă să se deplaseze chiar pe distanţe scurte. Şi asta, fără îndoială, dacă putea suporta durerea pe care, cu timpul, nu a mai reuşit să o îndure. S-a întors din nou la pilule, acceptând ameţeala în locul durerii.

Continuam să citim din Biblie.

De câte ori o vizitam pe Jamie, o găseam pe canapea cu Biblia deschisă şi ştiam că, în ultimă instanţă, fusese necesar ca tatăl ei să i-o aducă în ideea că doream să continuăm. Deşi ea nu spunea niciodată nimic despre acest fapt, amândoi ştiam exact ce valoare avea.

Eram în criză de timp şi inima îmi spunea totuşi că puteam face ceva mai mult.

Pe 14 februarie, de Ziua Sfântului Valentin,

Jamie a ales un pasaj din Corinteni care însemna mult pentru ea. Mi-a spus că, dacă ar fi avut vreodată şansa, ar fi dorit ca pasajul acela să i se citească la nunta ei. Iată ce spunea:

> Dragostea îndelung rabdă; dragostea este
> binevoitoare; dragostea nu pizmuieşte;
> nu se laudă; nu se trufeşte. Dragostea nu
> se poartă cu necuviinţă, nu caută ale sale,
> nu se aprinde de mânie, nu gândeşte răul.
> Nu se bucură de nedreptate, ci se bucură
> de adevăr. Toate le suferă, toate le crede,
> toate le nădăjduieşte, toate le rabdă. {6}

Jamie întruchipa pe deplin această descriere.

Peste trei zile, când vremea se încălzise uşor, i-am arătat ceva minunat, ceva de care mă îndoiam că mai văzuse vreodată, ceva ce ştiam că ar fi dorit să vadă.

Estul Carolinei de Nord este o regiune frumoasă şi deosebită a ţării, binecuvântată cu climă temperată şi, în cea mai mare parte, cu o topografie nemaipomenită. Acest fapt nu este niciunde mai evident decât pe Bogue Banks, o insulă dincolo de coastă, în apropiere de aşezarea unde am crescut. Cu o lungime de treizeci şi nouă de kilometri şi o lăţime de aproape un kilometru şi jumătate, această insulă este o întâmplare fericită a naturii, desfăşurându-se de la est la vest şi îmbrăţişând linia de coastă pe o distanţă de aproape un kilometru. Cei care locuiesc acolo pot

asista, în fiecare zi, la răsărituri şi apusuri de soare impresionante, ambele având loc peste întinderea grandiosului Ocean Atlantic.

În timp ce seara aceea total sudică se lăsa, Jamie stătea bine înfofolită lângă mine pe marginea de la Iron Steamer Pier. I-am arătat cu degetul în depărtare şi i-am spus să aştepte. Vedeam respiraţiile noastre, două de-ale ei pentru fiecare respiraţie de-a mea. Cât am stat acolo, a trebuit să o sprijin – mi s-a părut mai uşoară decât frunzele unui copac care căzuseră toamna –, dar ştiam că avea să merite osteneala.

La momentul potrivit, când luna poleită a început să se înalţe din mare, strălucirea care răspândea o prismă de lumină peste apa uşor întunecată se dezintegră în nenumărate particule diferite, una mai frumoasă decât cealaltă. Exact în acelaşi moment, soarele întâlnea orizontul în direcţia opusă, preschimbând cerul în nuanţe de roşu, portocaliu şi galben ca şi cum paradisul de deasupra şi-ar fi deschis brusc porţile lăsând să-i scape toată frumuseţea din hotarele sale sfinte. Oceanul căpătă o nuanţă de argint auriu pe măsură ce culorile mişcătoare se reflectau pe suprafaţa sa, apele unduind şi strălucind în lumina schimbătoare, oferind o privelişte splendidă, aproape ca la începutul veacurilor. Soarele a continuat să se lase în jos răspândindu-şi strălucirea cât se putea vedea cu ochii, înainte ca, în sfârşit, molatic, să dispară sub valuri. Luna şi-a continuat ascensiunea lină licărind, pe măsură ce se preschimba în infinite nuanţe de galben, una mai palidă decât cealaltă, înainte ca, în sfârşit, să devină una cu culoarea stelelor.

Jamie a urmărit tot spectacolul în tăcere la adăpostul braţului meu şi cu respiraţia reţinută şi şovăitoare. Pe când bolta se întuneca şi, pe cerul îndepărtat al sudului, începură să apară primele lumini scăpărătoare, am luat-o în braţe. Am sărutat-o blând pe obraji şi apoi, în sfârşit, pe

buze.

— Asta, am spus, este exact ceea ce simt eu pentru tine.

Peste o săptămână, drumurile lui Jamie la spital au devenit mai dese, cu toate că ea susţinea cu tărie că nu dorea să rămână acolo peste noapte. „Vreau să mor acasă”, era tot ce spunea. Pentru că doctorii nu puteau face nimic pentru ea, nu au avut încotro decât să-i accepte dorinţa.

Cel puţin, pentru moment.

— Mă gândesc la lunile trecute, i-am spus eu.

Stăteam în camera de zi, ţinându-ne de mâini în timp ce citeam Biblia. Slăbise la faţă şi părul începuse să-şi piardă strălucirea. Totuşi ochii, ochii aceia de un albastru liniştitor, erau la fel de încântători ca întotdeauna.

Nu cred că mai întâlnisem o persoană la fel de frumoasă.

— Şi eu mă gândesc tot la asta, spuse ea.

— Ai ştiut din prima zi, la ora domnişoarei Garber, că eu aveam de gând să interpretez rolul, nu? Când te-ai uitat la mine şi ai zâmbit?

Ea aprobă.

— Da.

— Şi când te-am invitat la bal, m-ai făcut să promit că nu o să mă îndrăgostesc de tine, dar ai ştiut că se va întâmpla, nu?

Avu o licărire răutăcioasă în priviri.

— Da.

— Cum de-ai ştiut?

A ridicat din umeri fără să răspundă, şi am rămas împreună câteva momente, urmărind cum ploaia se lovea de ferestre.

— Când ţi-am spus că m-am rugat pentru tine, îmi zise ea în sfârşit, despre ce ai crezut că vorbeam?

Odată cu începutul lunii martie, boala a

continuat să evolueze tot mai rapid. Lua mai multe medicamente pentru durere, care-i făceau foarte rău la stomac. Puterile îi slăbeau şi, în ciuda dorinţei sale, era necesar să meargă la spital şi să rămână acolo.

Părinţii mei au fost cei care au schimbat situaţia.

Tata venise cu maşina acasă de la Washington, plecând în mare grabă, deşi Congresul era în sesiune. Se părea că mama îl sunase şi îi spusese că, dacă nu venea acasă imediat, putea să rămână în Washington pentru totdeauna.

Când mama i-a povestit ce se întâmpla, tata a fost de părere că Hegbert nu ar accepta niciodată ajutorul său, că rănile erau prea adânci şi că era prea târziu să mai poată face ceva.

— Treaba asta nu are legătură cu familia ta, nici cu părintele Sullivan, nici cu ce s-a întâmplat în trecut, i-a spus mama, refuzând să-i accepte răspunsul. Treaba asta are legătură cu fiul tău, care se întâmplă să fie îndrăgostit de o fetiţă care are nevoie de ajutorul nostru. Şi tu ai să găseşti o modalitate să o ajuţi.

Nu ştiu ce i-a zis tata lui Hegbert sau ce promisiuni a trebuit să facă sau cât a costat, în cele din urmă, totul. Tot ce ştiu este că Jamie a fost curând înconjurată de aparatură scumpă, a fost aprovizionată cu toate medicamentele necesare şi supravegheată de două asistente permanente în timp ce un doctor venea să o vadă de câteva ori pe zi.

Jamie a reuşit să rămână acasă.

În noaptea aceea, am plâns pe umărul tatălui meu pentru prima oară în viaţa mea.

— Ai vreun regret? am întrebat-o.

Stătea culcată în pat sub pături, cu o perfuzie în braţ. Avea faţa palidă şi trupul uşor ca o pană. Abia mai putea merge şi, când o făcea, trebuia să fie ajutată.

— Toţi avem regrete, Landon, spuse ea, dar am dus o viaţă minunată.

— Cum poţi spune asta? am strigat eu incapabil să-mi ascund suferinţa. Cu tot ceea ce ţi se întâmplă?

Mă strânse de mână fără putere, zâmbindu-mi cu tandreţe.

— Aici, recunoscu ea în timp ce se uită prin cameră, ar putea fi mai bine.

În pofida lacrimilor mele, am râs, apoi, imediat, m-am simţit vinovat pentru atitudinea mea. Trebuia să o sprijin, nu să acţionez tocmai invers. Jamie continuă:

— Da', altfel, am fost fericită, Landon. Am fost cu adevărat fericită. Am avut un tată deosebit care m-a făcut să-l înţeleg pe Dumnezeu. Pot să privesc înapoi şi ştiu că n-aş fi putut să-i ajut pe alţi oameni mai mult decât am făcut-o. Făcu o pauză şi-mi înfruntă privirea. Chiar m-am îndrăgostit şi am cunoscut pe cineva care mă iubeşte.

Când a rostit aceste vorbe, i-am sărutat mâna şi apoi i-am ţinut-o lipită de obrazul meu.

— Nu este drept, am zis eu.

Nu reacţionă.

— Îţi mai este teamă? am întrebat.

— Da.

— Şi mie îmi este teamă, am zis eu.

— Ştiu. Şi îmi pare rău.

— Ce pot să fac? am întrebat disperat. Nu ştiu ce ar trebui să mai fac.

— Vrei să-mi citeşti?

Am dat din cap aprobator, deşi nu ştiam dacă eram în stare să ajung la pagina următoare fără să izbucnesc în lacrimi.

„Te rog, Doamne, spune-mi ce să fac!"

— Mami, am zis eu mai târziu în seara aceea.

— Da?

Stăteam pe canapeaua din birou, iar focul ardea în faţa noastră. De dimineaţă, Jamie adormise în

timp ce îi citeam şi, ştiind că avea nevoie de odihnă, am ieşit tiptil din camera ei. Dar mai înainte, am sărutat-o uşor pe obraz. A fost un gest nevinovat, dar Hegbert intrase în cameră în timp ce o sărutam, şi observasem sentimentele contradictorii din privirile sale. S-a uitat la mine, ştiind că o iubeam pe fiica sa, dar ştiind şi că încălcasem una dintre regulile casei sale, chiar una nerostită. Dacă Jamie ar fi fost sănătoasă, nu mi-ar fi îngăduit să mai revin niciodată acolo. Şi astfel, m-am îndreptat singur către uşă.

Nu-l puteam învinovăţi, categoric nu. Am descoperit că, petrecându-mi timpul cu Jamie, nu mă mai simţeam jignit de atitudinea lui. Ceea ce mă învăţase Jamie în aceste ultime luni era că oamenii trebuie judecaţi după fapte, nu pentru ideile sau intenţiile lor, aşa că am ştiut că Hegbert avea să-mi permită să revin a doua zi. În timp ce stăteam alături de mama pe canapea, mă gândeam la toate acestea.

— Crezi că avem un scop în viaţă? am întrebat.

Era pentru prima oară când îi adresam mamei mele o asemenea întrebare, dar vremurile erau ieşite din comun.

— Nu sunt sigură că înţeleg ce mă întrebi, zise ea încruntându-se.

— Vreau să spun – cum îţi dai seama de ceea ce trebuie să faci?

— Te referi la faptul că-ţi petreci timpul cu Jamie?

Am dat din cap aprobator, deşi mă simţeam încă derutat.

— Cam aşa ceva. Ştiu că fac ceea ce trebuie, dar… lipseşte ceva. Îmi petrec timpul cu ea, stăm de vorbă şi citim Biblia, dar…

Am făcut o pauză şi mama mi-a terminat ideea.

— Crezi că ar trebui să faci mai mult?

Am încuviinţat din cap.

— Nu ştiu dacă poţi face ceva mai mult, scumpule, spuse ea cu blândeţe.

— Atunci de ce am impresia asta?

Mama se mută mai aproape pe canapea şi împreună am urmărit cu privirea flăcările.

— Cred că pentru că te temi şi te simţi neputincios şi, chiar dacă te străduieşti, lucrurile continuă să fie din ce în ce mai dureroase – pentru amândoi. Şi cu cât încerci mai mult, cu atât mai inutile par lucrurile.

— Există vreo cale ca să nu mă mai simt aşa?

Mama mă înconjură cu braţul şi mă trase mai aproape de ea.

— Nu, spuse ea încet, nu există.

A doua zi, Jamie nu mai reuşi să se scoale din pat. Pentru că era prea slăbită ca să meargă chiar sprijinită, am citit Biblia în camera ei.

În câteva minute, adormi.

După încă o săptămână, starea lui Jamie se înrăutăţi constant şi era şi mai slăbită. Ţintuită la pat, arăta mai mică, aproape ca fetiţa de altădată.

— Jamie, am insistat eu, ce pot face pentru tine?

Jamie, draga mea Jamie, dormea ore în şir acum, chiar şi când vorbeam cu ea. Nu s-a mişcat când mi-a auzit vocea şi a continuat să respire rapid.

Am rămas lângă patul ei şi m-am uitat la ea mult timp gândindu-mă cât de mult o iubeam. I-am ţinut mâna aproape de inima mea simţindu-i degetele scheletice. Îmi venea să plâng chiar în clipa aceea, dar m-am abţinut, i-am aşezat mâna înapoi pe pat şi m-am întors cu faţa spre fereastră.

De ce, mă întrebam, se destrămase lumea mea în felul acela? Pentru ce i se întâmplaseră toate acestea unei persoane ca Jamie? M-am întrebat dacă exista un tâlc foarte important în ceea ce se întâmpla. Era totul, cum ar spune Jamie, pur şi simplu o parte din planul lui Dumnezeu? A vrut Dumnezeu ca eu să mă îndrăgostesc de ea? Sau s-a

întâmplat din propria-mi voinţă? Cu cât dormea mai mult Jamie, cu atât mai mult îi simţeam prezenţa alături de mine, însă răspunsurile la întrebările mele nu au devenit mai limpezi decât înainte.

Afară, ploaia încetase. Fusese o zi mohorâtă, dar în clipa aceea, lumina soarelui de după-amiază târzie răzbătea printre nori. În aerul rece de primăvară, am zărit primele semne ale naturii care revenea la viaţă. Copacii înmugureau, frunzele aşteptau momentul potrivit să se desfacă şi să se deschidă spre o nouă vară.

Pe noptiera de lângă patul ei, am văzut colecţia de obiecte la care Jamie ţinea foarte mult. Erau fotografii cu tatăl ei când o ţinea de mână, mică fiind, şi când stăteau în faţa şcolii în prima zi de grădiniţă. Mai erau o grămadă de felicitări pe care i le trimiseseră copiii de la orfelinat. Oftând, m-am aplecat şi am deschis-o pe cea de deasupra teancului.

Scris cu creion colorat, spunea simplu:

Te rog, însănătoşeşte-te mai repede. Îmi este dor de tine.

Era semnată de Lydia, fetiţa care adormise în poala lui Jamie la serbarea din ajunul Crăciunului. A doua felicitare exprima aceleaşi sentimente, dar ceea ce mi-a atras de fapt atenţia a fost desenul făcut de Roger. Desenase o pasăre care se avânta în zbor deasupra unui curcubeu.

Înecându-mă de emoţie, am închis felicitarea. Nu am mai putut suporta să mă uit şi, când am pus-o la loc, am observat o tăietură din ziar lângă paharul ei cu apă. Am întins mâna după articol şi am văzut că era un articol despre piesă, publicat în ziarul de duminică, după spectacol. În fotografia de deasupra textului, era singura poză în care apăream noi doi.

Am avut impresia că trecuse foarte mult timp.

M-am uitat mai de aproape. Pe măsură ce priveam, mi-am adus aminte ce simţisem când o văzusem în seara aceea. Examinând mai atent poza, am căutat să văd dacă pe chipul ei exista vreo urmă de bănuială asupra celor ce aveau să se întâmple. Mi-am dat seama că da, dar în seara aceea radia doar bucurie. Pe moment, am oftat şi am pus deoparte tăietura din ziar.

Biblia era deschisă unde rămăsesem cu lectura şi, cu toate că Jamie dormea, am simţit nevoia să citesc mai departe. În cele din urmă, am dat peste un alt pasaj, care spunea:

> Nu vă dau poruncă spunându-vă aceasta,
> ci pun la încercare, prin pilda râvnei altora,
> şi curăţia iubirii voastre.

Cuvintele m-au făcut să amuţesc din nou de emoţie şi, exact când eram pe punctul de a plânge, sensul lor mi s-a limpezit brusc.

În sfârşit, Dumnezeu îmi dăduse un răspuns, aşa că, dintr-odată, am ştiut ce trebuia să fac.

N-aş fi putut să ajung la biserică atât de repede, nici dacă aş fi avut o maşină. Am mers pe toate scurtăturile posibile, am alergat prin curţile oamenilor sărind peste garduri şi, într-un singur caz, am luat-o de-a dreptul printr-un garaj şi am ieşit pe uşa laterală. Tot ce aflasem despre oraşul în care crescusem a început să-mi fie de folos şi, cu toate că nu am fost niciodată un sportiv foarte bun, în ziua aceea, impulsionat de ceea ce trebuia să fac, am fost de nestăvilit.

Nu-mi păsa cum arătam când am ajuns, pentru că am bănuit că nici pe Hegbert nu avea să-l intereseze. Când, în sfârşit, am intrat în biserică, am încetinit pasul încercând să-mi recapăt răsuflarea în timp ce-mi croiam drum prin spate spre biroul lui.

Când m-a văzut, Hegbert şi-a ridicat privirea spre mine, iar eu mi-am dat seama de motivul pentru care se afla acolo. Nu m-a invitat să intru, ci pur şi simplu, şi-a ferit privirea uitându-se din nou spre fereastră. Acasă, făcea faţă bolii ei dereticând prin camere aproape în mod obsesiv. Acolo, în schimb, hârtiile erau împrăştiate pe birou şi cărţile erau risipite prin încăpere ca şi cum nimeni nu ar fi făcut ordine de săptămâni în şir. Ştiam că acela era locul unde se gândea la Jamie, acela era locul unde Hegbert venea să plângă.

— Părinte? am spus încet.

Nu a răspuns, dar eu am înaintat oricum.

— Aş vrea să fiu singur, rosti el cu o voce dogită.

Arăta bătrân şi obosit, la fel de epuizat precum israeliţii descrişi de David în Psalmi. Era tras la faţă şi părul i se rărise din decembrie. Probabil, chiar mai mult decât mine, trebuia să nu se piardă cu firea în preajma lui Jamie şi efortul acesta îl măcina.

Am înaintat spre birou şi, înainte de a se uita din nou spre fereastră, îmi aruncă o privire.

— Te rog, îmi zise el cu un ton dezarmant de parcă nu ar fi avut forţa să mă privească în faţă nici măcar pe mine.

— Aş vrea să discut cu dumneata, am zis hotărât. N-aş face-o, dacă n-ar fi foarte important.

Hegbert oftă, aşa că m-am aşezat pe scaunul pe care mai stătusem în ajunul Anului Nou, când îl întrebasem dacă îmi permitea să o invit în oraş pe Jamie.

A ascultat în timp ce i-am spus ce aveam de gând.

Când am terminat, Hegbert s-a întors către mine. Nu ştiu ce gândea, dar slavă Domnului, nu a spus nu. În schimb, şi-a şters ochii cu degetele şi s-a întors din nou spre fereastră.

Chiar şi el, îmi imaginez, era prea şocat ca să vorbească.

Pe drumul de întoarcere, am alergat din nou, fără să obosesc. Ţelul meu îmi dădea forţa de care aveam nevoie să merg mai departe. Când am ajuns acasă la Jamie, m-am năpustit pe uşă fără să mai bat şi asistenta care fusese în dormitorul lui Jamie a ieşit să vadă ce provocase larma. Înainte să poată vorbi, am intervenit eu.

— Este trează? am întrebat euforic şi speriat în acelaşi timp.

— Da, spuse asistenta circumspectă. Când s-a trezit, a întrebat unde eşti.

Mi-am cerut scuze pentru apariţia mea furtunoasă şi i-am mulţumit, iar apoi am întrebat-o dacă nu ar avea nimic împotrivă să ne lase singuri. Am intrat în camera lui Jamie lăsând uşa întredeschisă în urma mea. Jamie era palidă, chiar foarte palidă, dar zâmbetul ei îmi dădu de ştire că lupta ei continua.

— Bună, Landon, spuse ea cu o voce slabă, mulţumesc că ai revenit.

Mi-am tras un scaun, m-am aşezat lângă ea şi am luat-o de mână. Văzând-o culcată acolo, mi se pusese un nod în gât care mă făcea aproape să plâng.

— Am fost aici mai devreme, dar dormeai, am spus.

— Ştiu… îmi pare rău. Se pare că nu mă mai pot stăpâni.

— Nu-i nicio problemă.

Şi-a ridicat mâna încet de pe pat şi, după ce i-am sărutat-o, m-am aplecat şi am sărutat-o şi pe obraz.

— Mă iubeşti? am întrebat-o.

— Da, spuse ea zâmbind.

— Vrei să fiu fericit? am întrebat-o simţind cum inima începe să-mi bată foarte repede.

— Sigur că vreau.

— Atunci, vrei să faci ceva pentru mine?

Îşi feri privirea şi o umbră de tristeţe îi traversă

chipul.

— Nu ştiu dacă mai pot, spuse ea.

— Dar dacă ai putea, ai vrea?

Nu pot descrie exact intensitatea sentimentelor pe care le simţeam în clipa aceea. Dragoste, mânie, tristeţe, speranţă şi teamă, prinse împreună într-un vârtej şi intensificate de agitaţia care mă copleşea. Jamie se uita la mine curioasă, iar respiraţia mea deveni mai uşoară. Deodată, mi-am dat seama că nu avusesem niciodată sentimente atât de puternice faţă de altă persoană ca în momentul acela. Când am răspuns privirii ei, acea înţelegere simplă mă făcu să doresc pentru a nu ştiu câta oară să pot face ca tot răul să dispară. Dacă ar fi fost posibil, mi-aş fi dat viaţa în schimbul vieţii ei. Am vrut să-i împărtăşesc gândurile mele, dar sunetul vocii ei îmi potoli emoţiile.

— Da, spuse ea, în cele din urmă, cu vocea slăbită, dar într-un fel încă plină de speranţe. Aş vrea.

După ce, în sfârşit, mi-am recăpătat stăpânirea de sine, am sărutat-o din nou şi apoi am mângâiat-o cu blândeţe pe obraz. Am rămas uimit de moliciunea pielii ei, de tandreţea pe care i-am văzut-o în priviri. Chiar şi în clipa aceea, Jamie era desăvârşită.

Mi se puse din nou un nod în gât, dar, cum am spus, ştiam ce trebuia să fac. De vreme ce trebuia să accept că nu era în puterea mea să o vindec, ceea ce doream să fac era să-i dăruiesc ceva ce îşi dorise mereu.

Era ceea ce inima mea îmi spusese tot timpul să fac.

Jamie, am înţeles atunci, îmi dăduse deja răspunsul pe care îl căutasem, răspunsul pe care inima mea avusese nevoie să-l găsească. Îmi dăduse răspunsul când stătusem în faţa biroului domnului Jenkins, în seara când îi cerusem părerea despre prezentarea piesei.

Am zâmbit cu blândeţe, iar ea mi-a împărtăşit

afecţiunea cu o strângere uşoară de mână de parcă şi-ar fi pus speranţa în ceea ce urma să fac. Încurajat, m-am aplecat mai aproape şi am respirat adânc. Odată cu aerul expirat, am dat frâu liber şi cuvintelor:

— Vrei să te căsătoreşti cu mine?

CAPITOLUL 13

La şaptesprezece ani, viaţa mea s-a schimbat pentru totdeauna.

În timp ce mă plimb pe străzile din Beaufort, patruzeci de ani mai târziu, gândindu-mă la anul acela din viaţa mea, îmi amintesc totul la fel de clar, ca şi cum s-ar petrece încă în faţa ochilor mei.

Îmi aduc aminte de Jamie spunând „da" la întrebarea mea rostită cu sufletul la gură şi cum am început amândoi să plângem împreună. Îmi amintesc de discuţia cu Hegbert şi cu părinţii mei când le-am explicat ce doream să fac. Au crezut că o făceam numai pentru Jamie, aşa că toţi trei au încercat să mă convingă să renunţ, mai ales când au înţeles că Jamie fusese de acord. Ceea ce nu au înţeles, aşa că am fost obligat să-i lămuresc, a fost că o făceam pentru mine.

Eram îndrăgostit de ea, atât de îndrăgostit încât nu m-a interesat că era bolnavă. Nu m-a interesat că nu aveam să ne bucurăm mult timp împreună. Niciunul dintre aceste lucruri nu a contat pentru mine. Tot ce m-a preocupat a fost să fac ceea ce îmi spusese inima că ar fi lucrul cuvenit. Aveam convingerea că a fost prima oară când Dumnezeu mi se adresase în mod direct, aşa că am ştiut sigur că nu intenţionam să nu ascult.

Ştiu că unii dintre voi s-ar putea să vă întrebaţi dacă o făceam din milă. Unii mai cinici s-ar putea chiar întreba dacă o făceam pentru că ar fi murit curând oricum şi nu mă legam la cap pentru mult timp. Răspunsul la ambele întrebări este negativ. M-aş fi căsătorit cu Jamie Sullivan indiferent ce s-ar fi întâmplat în viitor. M-aş fi căsătorit cu Jamie Sullivan dacă miracolul pentru care mă rugam s-ar fi realizat din senin. Am ştiut acest lucru în clipa când am întrebat-o şi îl ştiu şi acum.

Jamie a fost mai mult decât femeia pe care am iubit-o. În anul acela, Jamie m-a ajutat să devin

bărbatul care sunt astăzi. Cu priceperea ei constantă mi-a arătat cât de important era să-i ajuţi pe alţii; cu răbdarea şi bunătatea ei mi-a arătat ce este într-adevăr viaţa. Voioşia şi optimismul ei, chiar şi în timpul bolii, au fost cel mai uimitor lucru la care am fost martor vreodată.

Căsătoria noastră a fost oficiată de Hegbert în biserica baptistă, iar tatăl meu a stat alături de mine, fiindu-mi cavaler de onoare. Aceasta a fost o altă realizare de a ei. În Sud există tradiţia ca tatăl să-ţi fie alături, dar pentru mine această tradiţie nu ar fi avut prea mult sens înainte ca Jamie să intre în viaţa mea. Jamie făcuse pace între mine şi tatăl meu şi, pe lângă aceasta, reuşise să vindece rănile care existaseră între familiile noastre. După ceea ce făcuse pentru mine şi pentru Jamie, am ştiut în sfârşit că tatăl meu era o persoană pe care puteam conta mereu şi, pe măsură ce anii au trecut, relaţia noastră a devenit în mod constant tot mai puternică până în momentul morţii lui.

De asemenea, Jamie m-a învăţat importanţa iertării şi puterea de transformare pe care o oferă. Am realizat acest fapt în ziua când Eric şi Margaret veniseră acasă la Jamie. Jamie nu a purtat pică nimănui. Jamie şi-a dus viaţa aşa cum a învăţat-o Biblia.

Jamie nu a fost doar îngerul care l-a salvat pe Tom Thorton, Jamie a fost îngerul care ne-a salvat pe noi toţi.

Exact cum îşi dorise, biserica a fost plină de oameni, înăuntru se aflau peste două sute de persoane şi mai mulţi aşteptau afară când s-a oficiat căsătoria noastră pe 12 martie 1959. Pentru că ne-am căsătorit foarte repede, nu a fost timp să se facă prea multe pregătiri, aşa că oamenii au venit să facă ziua cât mai specială, pur şi simplu, să ne susţină sufleteşte prin simpla lor prezenţă. I-am văzut pe toţi cei pe care-i cunoşteam – pe domnişoara Garber, Eric, Margaret, Eddie, Sally,

Carey, Angela şi chiar şi pe Lew cu bunica sa – şi, când a început muzica de intrare, nu a existat vreun ochi care să nu plângă. Cu toate că Jamie era slăbită şi nu se ridicase din pat de două săptămâni, a insistat să meargă pe interval astfel încât tatăl ei să o poată conduce la altar. „Este foarte important pentru mine, Landon, spusese ea. Este o parte din visul meu, îţi aminteşti?" Deşi am crezut că va fi imposibil, am încuviinţat simplu cu capul. N-am putut decât să fiu uimit de credinţa ei.

Am ştiut că intenţiona să poarte rochia pe care o purtase la Playhouse, în seara piesei. Era singura rochie albă la îndemână de pe o zi pe alta, deşi mi-am dat seama că acum avea să-i fie largă. În timp ce mă întrebam cum o să arate Jamie în rochie, tata îşi puse mâna pe umărul meu în timp ce ne aflam în faţa enoriaşilor.

— Sunt mândru de tine, fiule.

Am dat din cap aprobator.

— Şi eu sunt mândru de tine, tată.

Era pentru prima oară când îi adresam cuvintele acelea.

Mama se afla în rândul din faţă şi, când a început *Marşul nupţial,* îşi tampona ochii cu batista. Uşile s-au deschis şi am văzut-o pe Jamie care stătea în scaunul cu rotile cu asistenta alături. Cu toată forţa care-i rămăsese, Jamie s-a ridicat în picioare clătinându-se în timp ce tatăl ei a sprijinit-o. Apoi, Jamie şi Hegbert au luat-o încet pe interval, în timp ce toţi cei aflaţi în biserică au rămas muţi de uimire. Pe la jumătatea intervalului, Jamie a părut dintr-odată extenuată, aşa că s-au oprit ca să-şi recapete răsuflarea. A rămas cu ochii închişi şi, timp de o clipă, n-am crezut că va merge mai departe. Ştiu că s-au scurs nu mai mult de zece sau douăsprezece secunde, deşi a părut mult mai mult, şi, în cele din urmă, a dat din cap încetişor. După asta, Jamie şi Hegbert au început să se deplaseze din nou, iar eu mi-am simţit inima palpitând de mândrie.

A fost, dacă stau să mă gândesc, cel mai dificil drum pe care a trebuit să-l facă vreodată cineva.

Din toate punctele de vedere, un drum de neuitat.

Asistenta adusese scaunul cu rotile în faţă în timp ce Jamie cu tatăl său se îndreptau spre locul unde mă aflam. Când, în sfârşit, Jamie a ajuns lângă mine, toţi au răsuflat de bucurie şi au început, în mod spontan, să bată din palme. Asistenta a aşezat scaunul cu rotile la locul potrivit şi Jamie s-a aşezat din nou, epuizată. Cu un zâmbet, m-am lăsat pe genunchi ca să pot fi la acelaşi nivel cu ea. Atunci, tata a făcut acelaşi lucru.

Hegbert, după ce a sărutat-o pe Jamie pe obraz, şi-a scos Biblia ca să înceapă ceremonia. De-aici, părea să-şi fi abandonat rolul de tată pentru a fi mai distant ca să-şi poată stăpâni sentimentele. Cu toate acestea, cât timp a stat în faţa noastră, l-am observat făcând eforturi. Şi-a ridicat ochelarii pe nas şi a deschis Biblia şi, pe urmă, s-a uitat la Jamie şi la mine. Hegbert ne domina cu poziţia sa şi se vedea că nu bănuise că noi o să fim atât de jos. A rămas o clipă nemişcat, aproape confuz şi, pe urmă, în mod surprinzător, s-a hotărât să îngenuncheze şi el. Jamie a zâmbit şi s-a întins după mâna rămasă liberă, apoi după mâna mea şi le-a înlănţuit pe amândouă.

Hegbert a început ceremonia în modul tradiţional, apoi a citit pasajul din Biblie pe care Jamie mi-l arătase cândva. Ştiind cât de slăbită era, m-am gândit că o să ne pună să declamăm jurămintele imediat, dar Hegbert m-a surprins încă o dată. Ne-a privit pe amândoi, apoi s-a uitat spre enoriaşi, pe urmă din nou spre noi, căutându-şi parcă cuvintele.

Şi-a dres vocea şi şi-a ridicat glasul, să fie auzit de toată lumea, spunând:

— Ca tată, trebuie să îmi dau fiica, dar nu sunt sigur că sunt în stare să o fac.

Enoriaşii au rămas tăcuţi, iar Hegbert mi-a făcut semn cu capul cerându-mi să fiu îngăduitor. Jamie m-a strâns de mână să mă încurajeze.

— Nu mă pot despărţi de Jamie, la fel cum nu pot renunţa la propria inimă. Ceea ce pot să fac însă este să las şi pe altcineva să fie părtaş la bucuria pe care ea mi-a dăruit-o întotdeauna. Să vă binecuvânteze Dumnezeu pe amândoi.

Atunci, a lăsat Biblia la o parte şi a întins mâna spre mine, iar eu am acceptat-o completând cercul.

Cu momentul acela, ne-a condus spre jurăminte. Tata mi-a dat inelul pe care mama mă ajutase să-l aleg, iar Jamie mi-a dat şi ea unul. Le-am pus în grabă pe degete în timp ce Hegbert ne-a urmărit cu privirea şi, când am fost gata, ne-a declarat soţ şi soţie. Am sărutat-o uşor pe Jamie în timp ce mama a început să plângă, şi apoi i-am ţinut mâna lui Jamie în mâna mea. În faţa lui Dumnezeu şi a tuturor celorlalţi, ne-am jurat dragoste şi devotament, la bine şi la rău şi niciodată nu m-am simţit aşa de minunat.

A fost, îmi amintesc, momentul cel mai uimitor din viaţa mea.

Au trecut patruzeci de ani şi păstrez încă vie în mintea mea ziua aceea. Se poate să fiu mai bătrân şi mai înţelept, este posibil să fi trăit o altă viaţă, dar ştiu că atunci când îmi va veni ceasul, amintirile din ziua aceea vor fi ultimele imagini care mi se vor perinda prin minte. Încă o iubesc şi nu mi-am scos niciodată inelul de pe deget. În toţi aceşti ani, n-am simţit niciodată dorinţa să o fac.

Inspir adânc aerul proaspăt de primăvară. Deşi Beaufort s-a schimbat şi m-am schimbat şi eu, aerul a rămas acelaşi. Este aerul copilăriei mele, aerul celor şaptesprezece ani ai mei şi când, în sfârşit, expir, sunt din nou bărbatul de cincizeci şi şapte de ani. Dar nu e nicio problemă. Zâmbesc uşor, uitându-mă spre cer, şi vă mărturisesc ceva ce nu v-am spus: acum, cred că miracolele se pot

întâmpla.

[1] Grup de colegii şi universităţi din nord-estul SUA (Yale, Harvard, Columbia, Princeton şi alte câteva) (n.tr.)

[2] University of North Carolina

[3] Băutură din whisky sau coniac cu apă, zahăr, gheaţă şi mentă (n.tr.)

[4] De fapt, Psalmul 22 (n.tr.)

[5] Psalmul 27 (n.tr.)

[6] Întâia Epistolă către Corinteni a Sfântului Apostol Pavel; 13:4,5,6 (n.red.)

Table of Contents

PROLOG	4
CAPITOLUL 1	6
CAPITOLUL 2	24
CAPITOLUL 3	37
CAPITOLUL 4	49
CAPITOLUL 5	59
CAPITOLUL 6	68
CAPITOLUL 7	79
CAPITOLUL 8	92
CAPITOLUL 9	98
CAPITOLUL 10	110
CAPITOLUL 11	121
CAPITOLUL 12	134
CAPITOLUL 13	163